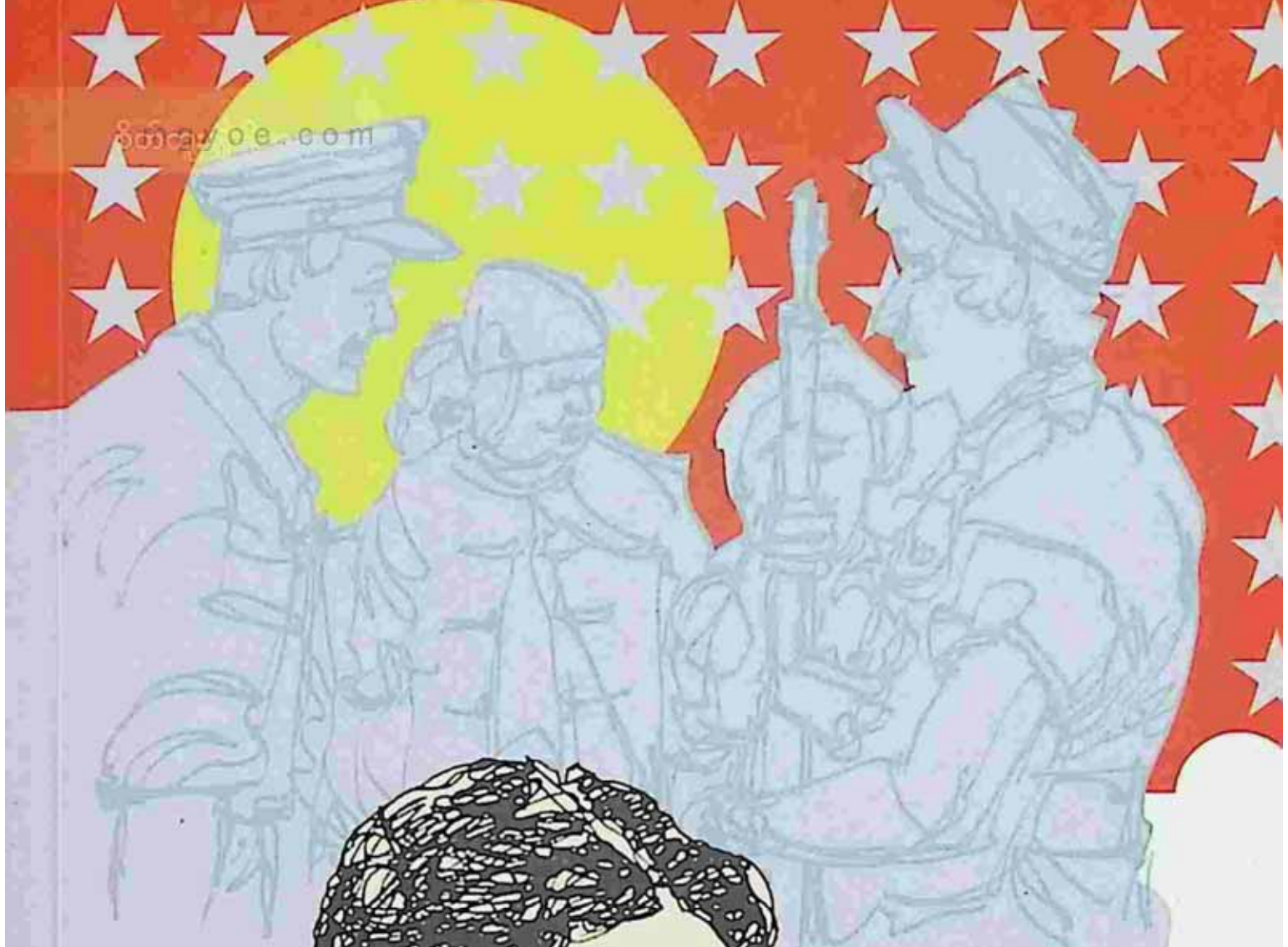

mgae.com

ကျွန်ုပ်တို့
ချစ်သူ

၂၈
၂၀၁၅

ဝင်းထွန်းဗွေ

mgae.com

မြန်မာ့လူ့အခွင့်အရေး

mgyc.com

ကျွန်း ဘိမ္ဗူ ဝိသုဒ္ဓိ

ISBN 9789997119100

KHY31

9 789997 119100

3,000.00KS

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

ကျွန်မ၏ ချစ်သူ ခင်နှင်းယု

မျက်နှာပုံး ဒီဇိုင်းစာလုံးများကို
ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အသုံးအနှုန်း 'ကျမ'အတိုင်း
အမှတ်တရထားရှိပါသည်။

ဖြန့်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၉

ကျွန်မ၏ချစ်သူ၊ ခင်နှင်းသူ

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမူကံ့မှာ ၂၈၈ မူကံ့မှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီ× ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျွ၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်စန်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၇၂ နှစ်ဝန်စာပေတိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်မူ

ရောင်းဈေး ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ထုတ်ဝေသူအနေနှင့် ‘ကျွန်မ၏ချစ်သူ’ ဝတ္ထုစာမူကို ဖတ်ရင်း ပျို၊ မိုး၊ ကြိုးစသည်များ ခေါင်းထဲဝင်လာပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုထဲတွင်တော့ ထိုစကားလုံးများ လုံးဝမပါပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများသာဖြစ်၍ စာရေးဆရာများ မဟုတ်ကြပေ။ ကျွန်တော်သည် အကယ်၍သာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတန်မရာစကား ဆိုရသော် ကျွန်တော်သာ စာရေးသူဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ ဤဝတ္ထုကို “မဟာအချစ်များ” ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်မိမည်ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကိုရေးစဉ်တွင် စာရေးသူ၏ အခက်အခဲများကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါသည်။ သာမန်အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုများ ဘာခက်တာလိုက်လို့ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

သို့သော် သူ့ဇာတ်ကောင်များသည် ဖန်ဆင်းထားသူများမဟုတ်ကြပေ။ သဘာဝမှ သူ့ဇာတ်ကောင်များ မွေးဖွားလာကြ၏။ ခင်နှင်းယုသည်လည်း ဤဝတ္ထုရေးရန်အတွက် မွေးများ၊ မွေးဖွားလာခဲ့ရလေသလားဟု တွေးထင်စရာ ဖြစ်

ပေ၏။

မည်သူက အဓိကဇာတ်ဆောင်၊ မည်သူကဇာတ်ရုံ၊ မည်သူက ဇာတ်နာအောင်ပို့ပေးသူ ဖြစ်သည်ကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်တို့က လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ခင်နှင်း ယုသည် လွတ်လပ်စွာတွေးခေါ်ခွင့် ခြံရံ၍ ဤဝတ္ထုတွင် ရေးသားသွားပါသည်။ သူ့တွင်တော့ ရာသီဥတု မိုးရိပ်မိုးခြေ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကိုကြည့်၍ ရေးရပါသည်။ ရာသီဥတု အလျောက် သူ့ရောဂါလည်း တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေ သည်။ နေကောင်းမှရေးပါလားဟု ပြောရအောင်ကလည်း သင်္ခါရကို ဖြုန်းခနဲ ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်လိုက်ရသော သူ့ အဖို့ “ကိုယ့်အသက် ဘယ်အချိန်ထိရှည်မယ်၊ ဘယ်တော့ သေမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကလောင်သယ် နိုင်တုန်း ရေးသွားရတာပဲ။ စာအုပ်ထွက်ဖြစ်တာကတော့ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟု” သူကပြော၏။

သူက ကျွန်မ၏ ချစ်သူဝတ္ထုကို မေလတစ်ရက်နေ့တွင် အဆုံးသတ်ရေးပေးပြန်တော့လည်း အများလိုပင် စက္ကူ အခက်အခဲကြောင့် ထုတ်ဝေသူ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မထုတ်ဝေနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ယခုမူ စာတစ်အုပ်တော့ ဖြစ် မြောက်သွားပါသည်။

အားလုံးသော အခြေအနေတို့ကို၊ ဝတ္ထုထဲ၌ လေ့လာ၍ တင်ပြသွားသော စာရေးသူအား အချက်အလက်နှင့် ဖြစ်စေ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မှားယွင်းပါသွားပါက ခွင့်လွှတ်စေ လိုပါသည်။ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်ပြတ် လုနီးနီး၊ သူ့အိပ်ရာပေါ်လဲသွားချိန်တွင် သူ့မှတ်တမ်းများ

ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ထိုဝတ္ထုထဲတွင် (အခန်း ၁၅ ခန်း) ပါဝင်၍ တစ်ခန်းတစ်ခန်းတွင် အောက်ပါခေါင်းစည်းငယ်များ တပ်၍ ရေးထားပါသည်။

- ၁။ ပါရမီဖြည့်စမို့
- ၂။ ဆိုဆိုပေ သားငယ်နဲ့
- ၃။ အခါတော်ပေးတာက
- ၄။ ပျားရည်မဆန်းပါ
- ၅။ ကျားစာကျွေးခံရခြင်း
- ၆။ ကျားစာကျွေးခံရခြင်း
- ၇။ မြေညီညီ သည်တစ်ကွေ့
- ၈။ ရှင်းချင်လွန်း၍ ရှုပ်ရသည်
- ၉။ သီရိလင်္ကာမှ ချစ်သူရဲကောင်း
- ၁၀။ ကလောင်၏ညများ
- ၁၁။ နေမင်းသူရိန်
- ၁၂။ နေမင်းသူရိန်
- ၁၃။ နေမင်းသူရိန်
- ၁၄။ ဦးပုံစံ
- ၁၅။ မြမြက်ခုံ

ထိုအခန်းများအတွင်းမှ နေမင်းသူရိန်အခန်းတွင် စာမျက်နှာ (၁၇၇) ကြောင်းရေ (၅)တွင် (အမွန်ရနုတ်ဆက်) ဟူ၍၊ ရေးထားပါသည်။ ထိုစကားလုံးအစား (မောင်းမနုတ်ဆက်အမွန်ရ) ဟူ၍ ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုစေလိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရန်အတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြ

သော ကျေးဇူးရှင်များကို ကျေးဇူးစကားဆိုရန် ကျွန်တော်တို့၌ တာဝန်ရှိပါသည်။ စာရေးသူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က မေးကြည့်ပါသည်။ ကျေးဇူးတင် အမှာစာရေးဦးမလားမေးတော့..

“မယုမှာလေ ဒီဝတ္ထုဖြစ်မြောက်ဖို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြတဲ့ ကျေးဇူးရှင်စာရင်းကို ရေးရရင် နောက်ထပ် “ကျွန်မ၏ ကျေးဇူးရှင်များ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရေးရလိမ့်ဦးမယ် မောင်ခင်မောင်” ဟု ပြောပြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ရယ်ရပါသေးသည်။

“ကျေးဇူးတရားဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်ကင်းပါလိမ့်မလဲ၊ ဒီမြေကိုဝယ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ဦးလှကျော်ကအစ၊ တိုက်အိမ်ဆောက်ဖြစ်အောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အင်ဂျင်နီယာဦးဘဆိုင်-ဒေါ်ခင်လုံ (ကွယ်လွန်သူ)၊ ပထဝီဇယမန္တန်ရွတ်ပြီး အုတ်မြစ်ချပေးတဲ့ မြဝတီဆရာကြီး ဦးအေးမောင်၊ ပြီးတော့ စာရေးနိုင်အောင် ဆေးတွေဝယ်ပေးတဲ့ ရဲဘော်ကင်အောင်တို့၊ ရဲဘော်ကျော်ဇောတို့လည်း ပါရမှာဆိုတော့ စာရွက်မလုံလောက်ပါဘူး” ဟု ပြုံး၍ပြောပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် အားလုံးသော စာဖတ်ပရိသတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ခဏခဏဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ထံသို့ စာများရောက်လာရာတွင် “ခင်နှင်းယု စာမရေးနိုင်သေးဘူးလား။ ကျွန်မ၏ချစ်သူဘယ်တော့ပြီးမလဲ၊ သူပြန်ပြီး စာရေးနိုင်အောင်လို့ အမြဲပဲမေတ္တာပို့နေတယ်” ဟူသော စာများကိုဖတ်ရ၏။ သူတို့မေတ္တာများကြောင့်သာ ခင်နှင်းယုပြန်ပြီး ထူထောင်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်ပါသည်။ မေတ္တာဓာတ်

စွမ်းအားများသာ သူ့နောက်ကျောတွင် မရှိပါလျှင် ၁၉၇၀ စက်တင်ဘာ ၇ ရက်ကတည်းက သူသည်ပရိသတ်ကို ကျောခိုင်းသွားရမည် ဖြစ်သည်။ သူက “ကျွန်မ၏ ကျေးဇူးရှင်များ ဆိုတဲ့ဝတ္ထု ရေးရလိမ့်မယ်” ဟုပြောခြင်းမှာ ပြောသင့်ပြောထိုက်ပေသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ထိုထိုသော မေတ္တာရှင်တို့အားလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်များစွာတို့အနက် အလေးအနက်ပြု၍ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်သည်မှာတော့ သူ၏ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာအောင် အထူးဂရုစိုက်ကုသပေးပါသော....

အရှင်-နာဂသေနာဘိဝံသ (သိမ်ဖြူဆရာတော်)
 သမားတော်ကြီးဆရာဝန်ဦးမင်းစိန်
 ဆရာဝန်ဒေါ်မြမြအေး
 ဆရာဝန်ဒေါ်မမရီတို့အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။
 ရွာစေချင်သည်မှာမိုး။
 သာစေချင်သည်မှာပျိုး။

ပျိုးသာမှ ပြည်သာယာမည်။ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လွန်ဆွဲကြသည်မှာတော့ မှန်ပါသည်။

ပြတ်ရသည်မှာ ကြိုးဟူသောအဖြစ်သို့ ရောက်သော အခါ နှစ်ဖက်လွန်ပွဲပါသူတို့ ဆံမြိတ်အပြေပြေ၊ အဝတ်တွေ ကြွေကျွတ်သည့် အဖြစ်သို့ မရောက်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ဤဝတ္ထုစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ရိုးသားစွာဝန်ခံပါ၏။

ထုတ်ဝေသူ

နိဒါန်း

စာရေးဆရာမကြီး ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် သူ့အသက်
ခြောက်ဆယ်ပြည့်သောအခါ “နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်”
စာအုပ်ကို ရေးခဲ့၏။

စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် သူ့
အသက် ၂၉ နှစ်တွင် “သူလိုလူ” ကို ရေးသားခဲ့သည်။

ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏ စာပေများကို ကျွန်မစတင် ဖတ်ရှု
စက ကျွန်မသည် ဆံရစ်ဝိုင်းလေးနှင့် သျှောင်ပေစူးလေးနှင့်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခြားဝတ္ထုများနှင့် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော
“စာဆိုတော် ရာဇဝင်” ဝတ္ထုရှည်ကိုဖတ်ခဲ့၏။ စာဆိုတော်ကို
ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်သာဖတ်သည် စွဲစွဲလမ်းလမ်းမရှိခဲ့ပါ
ပေ။ စစ်ပြီးနောက်ပိုင်း လုံးချင်းသုံးအုပ်တွဲ ထုတ်ပြီးသော
အခါမှ ပြန်၍ပြန်၍ဖတ်ရင်း သူ၏ ရေးသားဟန်ကိုရော၊
အချက်အလက်စုဆောင်းပုံကိုရော ဝတ္ထုသွားကိုပါ ကျွန်မနှစ်
သက်၍မဆုံးနိုင်ပါပေ။ သူ့ကို မိန်းမစာရေးဆရာမကြီး တစ်
ယောက်အနေနှင့် ကြည်ညိုလေးစားစိတ်၊ ချီးမွမ်းစိတ်များ

သည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပြည့်သိပ်လာခဲ့၏။

“ဒါကြောင့်လည်း သူ့တစ်ခေတ်မှာ ပေါ်ခဲ့ကြတဲ့ စင်ပြိုင် ယောက်ျားစာရေးဆရာတွေကို ထိုးဖောက်ပြီး “ဒဂုန်ခင်ခင် လေး” ဆိုတဲ့ကလောင် ကျောက်တိုင်တစ်ခုကို သူ့စိုက်နိုင်တာ ကိုး” ဟူသော အသိမှာ ကျွန်မဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုစာဆိုတော် ဝတ္ထုသုံးအုပ်တွဲကို သေချာစွာ ဝယ်၍ ကျွန်မ၏သမီးကြီး “မိ” ကို လက်ဆောင်ပေးရ၏။ ဖတ်ခိုင်းရ၏။ ဆွေးနွေးရ၏။ “မြန်မာစာရေးဆရာဟန်မှာ တော့ စုစုမေမေရဲ့ ရေးဟန်ထက် ဒီစာရေးဆရာကြီး ဒဂုန် ခင်ခင်လေးက မြန်မာဟန်ပို၍ပီသတယ်” ဟု သမီးကိုပြော ပြခဲ့ရပါသည်။ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးက သူ၏စာအုပ်နိဒါန်းတွင် ရေးသားခဲ့သလိုပင် သူ့စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး မြန်မာဘုရင်မိဖုရား များကို အထင်သေးစိတ် စာဖတ်သူတွင် ဝင်သွားမှာစိုးသည့် အတွက် သမီးဖြစ်သူအား အင်္ဂလန်ရာဇဝင်ပါ (Bloody Mary) နှင့် အန်နီဘုရင်မ၊ ရုရှားရာဇဝင်ရှိ ကက်သရင်းသည် ဂရိတ်၊ တရုတ်ဘုရင်မစုစီ အကြောင်းတို့ကိုလည်း အနည်း အကျဉ်း ပြောပြခဲ့ရ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်မသည် ကလေးဖြစ်သည့် အတိုင်း စုန်းတစ္ဆေဝတ္ထုဖြစ်သည့် မှော်ဆရာမှတ်တမ်းကို အလွန်ကြိုက်၏။ (ဘယ်သူပြောမှန်းတော့မသိ၊ မှော်ဆရာ မှတ်တမ်းကိုရေးသူ ကိုကိုလေးမှာ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် သိခဲ့၏) ကလေး စိတ်ဝယ် စုန်းတစ္ဆေ ယုံကြည်စိတ်များ ဝင်သွားမှာစိုးရိမ်စရာ ကောင်းသည်ကလွဲ၍ အသေအချာတွေးကြည့်လျှင် မှော်ဆရာ

မှတ်တမ်းလိုဝတ္ထုမျိုး ရေးဖို့ရာမှာ အချက်အလက်စုဆောင်းဖို့၊ ခိုင်မာဖို့၊ ဆေးဝါးအသုံးအနှုန်း အသုံးချပုံ စသည်များကို ယုတ္တိရှိရှိ ပီပီရီရီရေးနိုင်ဖို့ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်။ နောက်ပိုင်း ယောက်ျားစာရေးဆရာအများပင် စုန်းတစ္ဆေ၊ ကဝေဝတ္ထုများကို ရေးသော်လည်း ဒဂုန်ခင်ခင်လေးလောက် ပီပီရီရီသေသေသပ်သပ်နှင့် ကျွန်မစိတ်ကိုမဆွဲနိုင်ပေ။ (တခြားစာဖတ်ပရိသတ်တော့မပြောတတ်ပါ) စစ်ဖြစ်စနှင့် စစ်အတွင်းမှာလည်း သူ၏ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ကျွန်မအတော်ဖတ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကိုမှီး၍ ရေးသားသော်လည်း ဖတ်ရင်းစိတ်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကိုမေ့၍ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန် ရောက်အောင် မြန်မာ့အခြေအနေအစစ်ကဲ့သို့ ဖတ်သူစိတ်ထင်အောင် ရေးသားနိုင်ခြင်းမှာ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏ အရည်အချင်း တစ်ရပ်ပင်တည်း။

ဝင်ဒါမီယာတွင် ဝန်ကြီးချုပ်အတွင်းရေး အတွင်းဝန်အဖြစ် ကျွန်မလုပ်စဉ်က ဦးအုန်းခင်သည် ဦးနု၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးအနေနှင့် ဝင်ဒါမီယာကို ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးအား ကျွန်မ မကြာခဏ ဦးအုန်းခင်နှင့်အတူ မြင်ဖူး၏။ သို့သော် ကျွန်မက ကလေးလိုပင် အေးအေးနေခဲ့၍ သူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိခဲ့ပေ။

လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ်က ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းသည် မှော်တီဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရဆဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နေထိုင်မကောင်းသည့်အခါ ကျွန်မသွားရောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးရ၏။ ထမင်းချက်ချိန်မှတစ်ပါး နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အားလပ်နေ၍ စာဖတ်ချိန်ရ၏။ တစ်နေ့တွင်တော့ ကျွန်မ၏

ခင်ပွန်းက ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးရေးသော “နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်” ကို ဝယ်ယူလာ၍ နေ့လယ်အားလပ်ချိန်တွင် ဖတ်ရန် ပေး၏။

ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းဆုံးသောအခါ “ဪ... ဒါကြောင့် သူဟာ စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်လာခဲ့တာကိုး” ဟူ၍ မှတ်ချက် ချမိပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ အယူအဆတစ်ခုမှာ “ဘဝတွင် ကျိန်စာမိသော သူများ၊ ကျိန်စာသင့်သူများသည် ကျော်ကြားသော စာရေး ဆရာကောင်းများ ဖြစ်တတ်သည်” ဟု ယူဆခဲ့ပါ၏။ သူဖွင့်ဟ ဝန်ခံခဲ့သလို သူငယ်ငယ်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရသော ဘဝကို လည်း သူဖော်ပြခဲ့၏။ သူအလူးအလိမ့်ခံခဲ့ရသော ဘဝကို လည်း ဖော်ပြခဲ့၏။ သူချစ်သော ဦးအုန်းခင်၏ အကြောင်းကို လည်း သူသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ရေးသားခဲ့၏။ ဘယ်သို့ ပင်ဆိုင်စေ ဦးအုန်းခင်ကို သူတစ်ခါက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ချစ်ခဲ့ သည်ဆိုသည်ကိုတော့ သူ့စာကြောင်းများ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မမြင်ရပါသည်။

သို့သော် ဘဝအကြောင်းပင်တည်း။ ရေစက်ကုန်သော အခါ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်မတွေ့ဆုံကြတော့ပြီ။ တချို့က စာရေးဆရာအချင်းချင်း ရင်းနှီးသည်ထင်၍ ဒေါ်ဒဂုန် ခင်ခင်လေးနေရာကို ကျွန်မအား မေးသောအခါ ကျွန်မ လုံးဝ မသိ။ ဘာသာရေးကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်တွေ့လို၍ပင် ကြိုးစားမိသေးသည်။ သူ့ကိုမတွေ့ပါ။

“သည်ခင်ခင်ပူသရွေ့ကိုတော့ လူအတွေ့ကြောက်တယ်” ဟူသော တေးထပ်လိုပင် ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် ဤလူတို့

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖယ်ခွာ၍သွားလေပြီလော ကျွန်မ မသိပါပေ။

ဘယ်လိုပင်ပြောပြော သူ့ချစ်သူဦးအုန်းခင်မှာ ပင်ကို စာရိတ္တ ကောင်းသည်မကောင်းသည် ကျွန်မမသိပေ။ ကျော်ကြား၍ အောင်မြင်သော သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် မြန်မာပြည်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုတော့ ကျွန်မတို့ဝန်ခံရမည်။ သူ၏ ထက်မြက်သောကလောင်၏ ရဲဝံ့ခြင်း၊ ပြောင်မြောက်ခြင်း၊ စကားလုံးအရွေးကောင်းခြင်းများအတွက် စာပေရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်တော့ ဦးအုန်းခင်သည် အောင်မြင်သော သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုတော့ ကျွန်မမသိခဲ့ပါ။

သို့သော် ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် သူ့ချစ်သူ အကြောင်းရေးရာ၌ စာဖတ်သူစိတ်တွင် “အချစ်ကံမကောင်း ခဲ့သူ” ဟူ၍ ထင်မြင်လာခဲ့ရပေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကံက မကောင်းခဲ့ပါပေ။

ထို့အတူ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ “သူလိုလူ” ဝတ္ထုကို ကျွန်မဖတ်ခဲ့၏။ သူက ထိုဝတ္ထုကို သူ့အသက်ငယ်ရွယ်စဉ် ကပင် ရေးခဲ့၏။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် အသက် ၂၈ နှစ်ကပင် ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သူနှင့်တော့ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးထက်ပို၍ ရင်းနှီးသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ကျွန်မ၏ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သူ တခြား (ဒေါ်မမလေး)နှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံရာမှ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး အကြောင်း အတွင်းအပြင် အတော်လေးသိရှိခဲ့ရပါသည်။

သူ့ဝတ္ထုတိုများကို ဂျာနယ်ကျော်တွင် ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မ ဆံရစ်ဝိုင်းနှင့် မဟုတ်တော့ပြီ။ ဆံတောက်နှင့် အပျို

ပေါက်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဂျပန်ခေတ်တွင်လည်း “သူမ”
နှင့် တခြားဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ခဲ့ရ၏။

သူသည်လည်း ဘဝတွင် ငယ်ငယ်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့
ရသည့်အဖြစ်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ရွှေဘုံပေါ်တစ်လှည့်၊ ပလက်
ဖောင်းတစ်လှည့်ဆိုသလို သူ၏ကြင်သူမဲ့ခဲ့သော ဘဝက
လည်း အတော်အထိနာခဲ့သည်။

ကျွန်မအထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူသည်
လည်း “ဘဝကျိန်စာသင့်လာခဲ့သူ၊ ဘဝကျိန်စာမိခြင်းခံခဲ့ရ
သူ” ဖြစ်၍ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာမကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ကျွန်မတွေးထင်ယူဆမိသည်။

သူ့ဘဝကျပြန်တော့လည်း “ဦးချစ်မောင်” ဆိုသည့်
သူမှာ သူလိုလူဝတ္ထု ရေးထိုက်အောင်ပင် တော်သော လူတော်
လူကောင်းတစ်ယောက်၊ အောင်မြင်သော စာရေးဆရာတစ်
ယောက်၊ တိုင်းပြည်ကို ခေါင်းဆောင်နိုင်သော သတင်းစာ
ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ အထူးဖော်ပြဖို့ မလို
တော့ပါ။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ လူတော်
လူကောင်းနှင့် လက်ထပ်ပြန်ပါတော့လည်း ဘဝက ဘယ်လို
ဖန်သည်မသိ။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် သူ့ချစ်သူကို
ကြာရှည်စွာ မပေါင်းလိုက်ရပေ။ ဗေဒင်စကားလုံးနှင့် ရေးရ
လျှင် ဤစာရေးဆရာမကြီးနှစ်ယောက်လုံးတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်
ရပ်တည်နေပုံသည် မကောင်းဆိုရမည်။ သူတို့ဇာတာကို
တော့ ကျွန်မမသိပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် “သူတို့၏ချစ်သူများ”
အကြောင်းကို ရေးသား၍ပြီးခဲ့ကြပေပြီ။ သူတို့၏ချစ်သူများ

သည်လည်း ပြောင်မြောက်သော စာရေးဆရာများ၊ အောင်မြင်သော သတင်းစာဆရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဤစာရေးဆရာမကြီးနှစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိတို့ ပုံနှိပ်တိုက်အပိုင်နှင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သတင်းစာများကို ဦးစီးထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သော သတ္တိအရည်အချင်းရှိသူများ ဖြစ်ခဲ့၍ သူတို့ထုတ်ဝေချင်သော စာအုပ်များကိုလည်း လျင်လျင်မြန်မြန် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်မကတော့ ဖဆပလ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်ကတည်းက အတွင်းရေးမှူးများက ပုံနှိပ်တိုက်ကို ဆင်းကြည့်ခိုင်း၏။ “ရှိခိုးပါရဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်ကို ဝါသနာပါသွားမှာစိုးလို့ မကြည့်ပါရစေနဲ့” ဟု တောင်းပန်ခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်ကလည်း ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက “ကိုယ်ပင်စင်ယူသွားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်သေသွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိချို အခြေတကျဖြစ်အောင် ပုံနှိပ်စက်ထောင်မလား” ဟု သူက ဇနီးသည်၏ နောင်ရေးကို စိုးရိမ်၍မေးခဲ့ပါသည်။

“ရှိခိုးပါရဲ့ စီးပွားရေးဆန်သွားမယ့်အလုပ်၊ စီးပွားရေးစိတ်ဝင်သွားမယ့်အလုပ်ဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ပါရစေနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အေးအေးရေးပါရစေ။ အစ်ကိုကြီး ဝါသနာပါလို့ ပင်စင်ယူတဲ့အခါ ပုံနှိပ်စက်ထောင်ချင်ရင်တောင် ဒီခြံဝင်းထဲမှာတော့ မလုပ်ပါနဲ့” ဟူ၍ ကျွန်မတောင်းပန်ခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် “ကျွန်မ၏ ချစ်သူများ” စာအုပ်ကို လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကတည်းက ရေးရန်ရည်မှန်းထားခဲ့၏။ သို့သော် အခြေအနေကမပေးခဲ့။

“များ” ဟူသော ဗဟုဝစ်ကိန်းကိုဖြုတ်၍ “ကျွန်မ၏

ချစ်သူ” ဟူသော ဧကဂုဏ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းသော သူအကြောင်းကို ရေးမည်ကြံခဲ့ပါသော်လည်း ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မှုကြောင့် အခွင့်မသာခဲ့ပါပေ။ ဒေါ်ခင်ခင်လေးလို နှစ် ပေါင်းခြောက်ဆယ် စာအုပ်မျိုးရေးခွင့်ရအောင် အသက်က ရှည်ချင်မှရှည်မည်။ အဇ္ဈိန်ဝေးဝေး၊ ပရသူဝေးဝေးဆိုသလို ကွေး သောလက်မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက်မကွေးခင် သေခြင်း တရားကလည်း ကျရောက်လာတတ်၏။

“သို့ကြောင့်ပင် တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေမတုံး” ဟူသော ဇွဲနှင့် တစ်နေ့တစ်ရွက်တော့ ရေးရပေမည်။

ဒီလိုရေးပြန်တော့ မေးစရာရှိသည် “ဒေါ်ခင်နှင်းယုရဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူ(ဝါ) “ကျွန်မ၏ချစ်သူ” က ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင် လေးတို့၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးတို့ရဲ့ ချစ်သူတွေလို ပြောင် မြောက်အောင်မြင်တဲ့ သတင်းစာဆရာကြီးလား၊ တိုင်းပြည် ကို ခေါင်းဆောင်နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာကြီးများလား၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကျောက်တိုင်စိုက် ကမ္ဘာ့ထိုးရမယ့် အာဇာ နည်တပ်မတော်သားကြီးများလား” ဟု မေးကောင်းမေးကြ ပေမည်။

မဟုတ်ပါ။ သို့သော် “ကျွန်မ၏ချစ်သူ”မှာ.....

* * *

အဏ္ဏဝါရှင်၊ အိုသခင်ဌဲ
သခင်အင်အား၊ ကြီးမားပျံ့ကျယ်၊ အံ့ဩဖွယ်တည့်။
ကျွန်းကိုရစ်ဝိုင်း၊ ရေငံလှိုင်းလည်း
အတိုင်းမသိ၊ မျှော်ကြည့်မဆုံး၊ မိုးစပ်ကုန်းသို့

ထိဖုံးအသွင်၊ အကျွန်မြင်၏။
အကျွန်တွက်မူ
သက်ဆက်ကြည်လင်၊ မှီခိုရှင်ကား
ငယ်ပင်ငယ်စွ၊ ဤကျွန်မ၏
ချမ်းမြသန့်ရှင်း၊ ရေချိုတွင်းတည့်။

စင်နှင်းယု

အခန်း (၁)

ပါရမီဖြည့်စမှီ

၁၃၃၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ခြံထဲ၌ ပိတောက်ပန်းတို့သည် ယခုနှစ်တွင် နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် စောစီးစွာ ပွင့်ခဲ့ပြီးပေပြီ။ ယခု နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ပွင့်ခြင်းမှာ ညက ရွာသောမိုးနှင့် ပွင့်ခြင်းဖြစ်၏။

မိုးသက်လေသည် နံနက်စောစောတွင် အေးမြနေ၍ တစ်ခြံလုံး သည်လည်း ပိတောက်ရနံ့ဖြင့် သင်းနေ၏။ ထိုနေ့က ခြံထဲတွင် ကံ့ကော် ကလည်း အခိုင်တိုင်းတွင် ညွတ်အိ၍ မြေသို့ကျမတတ် တွဲရရွဲ ပွင့်နေကြ သည်။

ဪ... ပန်းတို့ အထူးတလည် ပွင့်သောနေ့ပါတကား။

နံနက်စောစော ဘုရားဆောင်တွင် ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ပန်းလဲ သောက်တော်ရေကပ် ဆွမ်းကပ်သောက်စွဲများကား ပြီးပေပြီ။ နောက်ဆုံးပရိတ်များပင် ရွတ်ဖတ်ပြီး၍ မေတ္တာပို့အမျှဝေခဲ့၏။ ဘုရား ဆောင်အဝမှ ဝင်းဝါသော ပိတောက်ပွင့်များရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်နေမိ၏။

ဝတ်လွှာဖြူဝိုင်းရံကာ အဝါဝတ်ဆံများဖြင့် သင်းနေသော

ပန်းကံ့ကော်တို့ကလည်း သူတို့ကိုပါ ကြည့်စေလိုဟန် လည်တိုင်မော့
မော့နှင့် နံနက်လေတွင် ခပ်ကြော့ကြော့နေပုံသည် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်
နေ့၏မင်္ဂလာကို တန်ဆာဆင်နေကြပုံရသည်။

ကိုက်နှစ်ဆယ်မျှဝေးသော ကျွန်မ၏ တိုက်အဝါလေးသည်လည်း
နံနက်ခင်းတွင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်မ၏ ဘုရားဆောင်မှာတော့
အထူးငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်မသည် တိုက်ငယ်ဘက်သို့ ပန်းများဆီမှ မျက်လွှာရုပ်ကာ
မျှော်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

ကျွန်မ မျှော်လင့်နေသူသည် ဘုရားဆောင်ရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ
လျှောက်လာ၏။ ဝိပဿနာအမှတ်တရားဖြင့် လှမ်းလာသော သူ့ခြေ
လှမ်းသည် အထူးသဖြင့် သိမ်မွေ့ ညင်သာသည်။

သူကား ကျွန်မ၏ ချစ်သူတည်း။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်းသာမက
ကိုးပါးသီလကို နှစ်ဆန်း၁ ရက်နေ့အထိ ဆောက်တည်နေဆဲဖြစ်၏။
ကျွန်မသည်လည်း ဥပုသ်မှမထွက်သေး။

သူ ဘုရားဆောင်လှေကားသို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်လာသောအခါ
ကျွန်မသည် ဘုရားဆောင်ဖိနပ်ချွတ်မှ အသာအယာပင် ဘုရားဆောင်
အတွင်းသို့ဝင်ကာ သူ့ကို ခေါင်းရင်းဘက် သင်ဖြူးပေါ်၌ နေရာပေးလိုက်
ပါသည်။

ကျွန်မကတော့ သူ့ရှေ့တည့်တည့် ကြမ်းပေါ်တွင်ပင် ညင်သာစွာ
ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး စောင့်ထိန်းထားသော သီလများမှာ ရိုးရိုး
ကိုးပါးသီလဖြစ်သော်လည်း ဝိပဿနာကိုပါ ရှုမှတ်ပွားများနေရ၍
ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားမှုများသည် အမှတ်တရားနှင့် မကင်းသောကြောင့်
ညင်သာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မရှေ့တွင် သူ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ကျွန်မ

သူ့ကို လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးလိုက်၏။ သူသည် ကျွန်မဟန်ကို အံ့ဩနေလေသလား၊ ကျွန်မပြောမည့်စကားကို မျှော်လင့်နေသလား သူ့ဟန်ပန်ကို ကျွန်မ မသိပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ မျက်လွှာချထားကာ ကျွန်မသည် သူ့မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်သောကြောင့်ပါပင်တည်း။

ကျွန်မပြောချင်သော စကားကို စတင်၍ ကျွန်မပြောသောအခါ၊ ကျွန်မ၏အသံကို တုန်တုန်ယင်ယင်မဖြစ်အောင် အထူးသဖြင့် တည်ငြိမ်အောင် ကျွန်မ အတော်ထိန်းသိမ်းထားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ခါတိုင်းနှစ်တွေဆိုရင် မြန်မာနှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့ကို ရောက်တိုင်း ကိုကြီးက လာမယ့်နှစ်မှာလုပ်မယ့် အဓိဋ္ဌာန်ချမှတ်ချက်ကိုပြောပြလေ့ရှိတယ်။ တစ်ရပ်ဝေးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခွဲခွာ နေရတာတောင် “အချို့ဒီနှစ်မှာ ပြီးအောင် ဘာကိုလုပ်ရမယ်။ ကိုကြီးအတွက်ကတော့ ဘာအဓိဋ္ဌာန်ကို လုပ်ရမယ်” ဆိုတာ သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတာ အချို့ဆီစာရေးပို့တယ်။ ဒီနှစ်ကတော့ အချို့ကပဲ အချို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြောပါရစေ တောင်းဆိုပါရစေဆိုရင် ပိုပြီးမှန်မှာပေါ့”

“ဘာကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားလို့လဲ”

“အချို့နဲ့ကိုကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကစပြီး ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အဗြဟ္မစရိယပုဒ်ကို စောင့်ထိန်းပါ့မယ်ဆိုပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ သီလယူပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ကြတာ သတိရမှာပေါ့။ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကို မကျိုးမပေါက်အောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ဝါဆိုဦးလပြည့်ထိမစောင့်ချင်ဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ဒီနှစ် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့ကစပြီး ဝါကျွတ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့အထိ အဗြဟ္မစရိယပုဒ်ကို အချို့စောင့်ထိန်းခွင့်ပြုပါ။ ဒီသီလကို စောင့်ထိန်းခွင့်ရအောင် ကာမပိုင်

ဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးဆီမှာ အချို့က တောင်းဆိုရတော့ အချို့ဘက်က တရားမျှ တမှုရှိဖို့လိုတယ်ဆိုတာ အချို့နားလည်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံဟာ၊ ကံငါးပါး အပါအဝင် များသောအားဖြင့် စောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ အများအပြားရှိခဲ့ပါတယ်။ အဗြဟ္မ စရိယပုဒ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်သားမယားအပေါ်မှာတောင် စောင့်ထိန်းရ ရုံမက မမြတ်သော အကျင့်ဟူသရွေ့ အားလုံးကို ရှောင်ကြဉ်ရမှာကိုး။ ဒီတော့ အရိယာနွယ်ဝင် သူတော်စဉ်တွေကလွဲလို့ ဒီသီလကို စောင့်ထိန်း ဖို့မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းမထက် ယောက်ျားတွေမှာ ပိုပြီးခက် တယ်။ ဒီတော့ အချို့ပြောချင်တာက အချို့ကိုသာ စောင့်ထိန်းခွင့်ပြုပါ။ ကိုကြီးအနေနဲ့ စိတ်သဘောချင်းတူမျှတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုကြီး ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်လို့ အချို့ ဒါပဲပြောချင်ပါတယ်”

ကျွန်မသည် စကားဆုံးတော့လည်းသူ့ကို မော်မကြည့်ပါ။ မျက်လွှာကိုချမြဲချထား၏။ သူ့ထံက ကြားရမည့် စကားသံကို နားထောင် နေ၏။

“အချို့တောင် စောင့်ထိန်းနိုင်သေးတာ ကိုကြီးက ဘာလို့မထိန်း နိုင်ရမှာလဲ။ ကိုကြီးလည်း အချို့နဲ့အတူတူပဲ ဒီနေ့နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ကစပြီး သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့အထိ စောင့်ထိန်းပါ့မယ်”

သူသည် ဒါပဲပြော၍ ဘုရားဆောင်မှ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ သည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ ရင်ထဲမှ သာဓုခေါ်ပါသော်လည်း မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ ဖြည်းညင်းစွာ ကျလာကြ၏။ ဤမျက်ရည်များက ကျွန်မ စိတ်ရင်းကို တီးတိုးစွာ ပြောပြနေကြ၏။ “ကိလေသာ ကာမဂုဏ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒအာသာကို ပြတ်တောက်နိုင်တယ်ထားဦး၊ မင်းရည်မှန်းထားသလို မင်းသူ့ကို စွန့်မပြေးနိုင်သေးဘူး” ဟူ၍ ပြောပြနေသလိုပင် ထင်ပါ သည်။

ဤနေရာ၌ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ဇနက္ခမင်းသား တောသို့ ဝင်သော အခန်းလို မြက်ပင်ကိုဖြတ်ပြ၍ တောသို့ဝင်သွားချင်၏။ ငယ်ငယ်က ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ဖတ်ရသင်ရသောအခါ၊ ပါရမီရှင် ဖြစ်သော အလောင်းတော်ဇနက္ခ မင်းသားသည် ခုနစ်ဆင့်သော နန်းဘုံ ပျံမှ ဆင်းသက်၍ တောသို့ထွက်၏။ သီဝလိဒေဝီသည် နောက်မှ ထက် ကြပ်လိုက်၏။ ခိုးသား သူပုန်တို့ ဇနက္ခမင်းသား နန်းကို စွန့်ထွက်သွားပြီ ကြားသောကြောင့် ခြားနားပုန်ကန်၍ မြို့တော်ကို ဝင်စီးလေဟန် ပရိယာယ်သုံးပြု၍လည်း တောထွက်ခြင်းကို တားမြစ်ခဲ့၏။ အလောင်း တော်သည် မတုန်လှုပ်။ သူ့နောက်ကို ထက်ကြပ်လိုက်၍ ပရိဒေဝ သောကမီးတောက်လောင်ကာ ကြင်ဘက်တော် မင်းကြီးနောက်သို့ အစဉ် တစိုက်လိုက်လာသော မိဖုရားသီဝလိဒေဝီအား လမ်းအစဉ်တွင် အမျိုးမျိုး တရားပြလာ၏။

နောက်ဆုံးတော့ တောသို့ ဝင်ခါနီးတွင်မူ အလောင်းတော်သည် စကားကိုမဆို မြေပေါ်မှပေါက်သော မြက်ပင်ကို ရွှေလက်တော်ဖြင့် ဖြတ်ကာ သီဝလိဒေဝီအားပေး၏။ မြက်ပြတ်ကို ပင်ရင်းမြက်ပင်နှင့် ဆက်ခိုင်း၏။ သီဝလိဒေဝီသည် မိန်းမမြတ်တည်း။ ပညာအရာလည်း ထက်မြက်၏။ သိမြင်နဲ့စပ်သောဉာဏ်လည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ခမည်း တော်နတ်ရွာစံပြီးနောက် ထီးနန်းရိုက်ရာကို ခံစားထိုက်သော မင်းကောင်း မင်းလျာ မပေါ်မချင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာဆောက်တည်၍ ထီးနန်းကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သော မိန်းမမြတ်ဖြစ်၏။

ဤမြက်ပင်အပြတ်ကို အလောင်းတော် ဆက်ခိုင်းကတည်းက ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို သိပြီဖြစ်သော သီဝလိဒေဝီသည် မဖြတ်နိုင်သော သံယောဇဉ် သောကမီးအရှိန်ဟပ်ကာ မြေသို့ပင်လဲ၍ကျ၏။ အလောင်း တော်သည် တစ်ယောက်သွားသာရုံလမ်းဖြင့် တောသို့ဝင်၏။

အလောင်းတော်ကား လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပါရမီဖြည့်ခဲ့
ပါသော ပါရမီရှင်ကြီးသာတည်း။

ကျွန်မကား ယခုမှ “ပါရမီဖြည့်စ” နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်းသည်
ဤတစ်ခုတည်းသော စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သည့် ဝိပဿနာတရားလမ်း
ကြောင်းသာတည်းဟု မြင်ရုံသာမြင်စေရ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်မ၏အနာဂတ်ဝယ် တစ်စုံတစ်
ယောက်သော ကျွန်မ၏ချစ်သူသည် ဤသို့ပင် (ဝါ)မနှိုင်းကောင်း နှိုင်း
ကောင်း အလောင်းတော်ဆန်ဆန် မြက်ပင်ကို ဖြတ်ခိုင်းလိမ့်မည်ဟူ၍
ကျွန်မ မတွေးမိခဲ့။

သို့သော် ကျွန်မ၏ အတိတ်တို့သည်လည်း ငယ်စဉ်က ထင်မှတ်
သလို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။ ပစ္စုပ္ပန်ကလည်း ထိတ်လန့်ဖွယ် သံဝေဂတို့ဖြင့်
ပြည့်လျက်ရှိ၏။ အနာဂတ်ကား ဘာမှမရေရာပါချေ။

မိုးဦးသို့တိုင်လေလျှင် စိမ်းစိုသော မြက်ပင်လေးတို့သည် ခြံဝင်း
အတွင်းဝယ် ထွက်ပြုလာကြပေတော့မည်။ ဤမြက်ပင်ကို ကျွန်မ၏
ချစ်သူကပင် ဦးစွာဖြတ်၍ ပြပေမည်လော။

ကျွန်မကပင် ဦးစွာဖြတ်၍ ပြတ်ပြနိုင်မည်လော။

မိုးသက်ရနံ့ကို မုတ်သုံလေတို့ယူဆောင်၍လာတိုင်း ကျွန်မသည်
အားရစွာရှုရှိုက်၍ “ဤမြက်ပင် ဖြတ်ရမည့်” ဇာတ်လမ်းကို အစဉ်တွေး
မိ၏။

ဤဇာတ်လမ်းကား ယခုမှ စသည်မဟုတ် ကြာပင်ကြာလှလေပြီ။
ယခင်ကတော့ ဇာတ်လမ်း၏ကျောရိုးပင်မ(Theme) ခေါ် ရည်ရွယ်ချက်
သာရှိခဲ့၏။ ယခုတော့ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကလည်း ခိုင်မာလာပြီ။
ဦးတည်ချက် (Object)ကလည်း တည့်မတ်လာပြီ။ (Construction)
ဇာတ်အိမ်ကို တည်ဆောက်ကြသည့် အခက်အလက် သို့မဟုတ် ထုပ်

လျှောက် ဒိုင်းမြား စုံလင်စွာနှင့် တည်ဆောက်လာခဲ့ပေပြီ။ (Climax) မြက်ပင်ကိုဖြတ်ရမည့် ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင်မှ ကျွန်မ၏ ချစ်သူနှင့် ကျွန်မ တို့၏ နှလုံးသားတို့သည် တုန်လှုပ်နေကြသည်။ မြက်ပင်ကို ဖြတ်ရန် အလိုငှာ လှမ်းကိုင်ကြမည့် လက်တို့သည်လည်း လှုပ်ရှားဖို့ကို နှေးကွေး နေကြသည်တကား။ မြက်ပင်ရှိရာသို့ သွားရမည့်ခြေလှမ်းကလည်း လှမ်း မည်ကြံတိုင်း နှစ်ဦးစလုံးနှေးကွေးနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် အဗြဟ္မစရိယပုဒ်ကိုဝါတွင်း သုံးလဆောက်တည် ကြည့်ကြ၏။ ဤပထမခြေလှမ်းကား ချောမော ပြေပြစ်စွာ လှမ်း၍ရခဲ့ကြ၏။ ဒုတိယအဗြဟ္မစရိယပုဒ်ကို နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှသည် ဝါကျွတ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့အထိ ခြောက်လတိုင်တိုင် စောင့်ထိန်းခြင်းဖြင့် ဒုတိယခြေလှမ်းကို နှစ်ယောက် တူပြိုင် လှမ်း၍ကြည့်ကြသည်။ ဒုတိယခြေလှမ်းကို လှမ်း၍ရခဲ့ပြီ။

တစ်ခုသော မုတ်သုံဦးတွင် တစ်နေ့လုံးတွင် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာ မည့် ဤမြက်နုစိမ်းကို ပြတ်အောင်ဖြတ်ရာ၌ သူ့လက်နှင့် ကျွန်မ၏ လက်။

ဪ... မည်သူ့လက်သည် အရင်သွက်လက်စွာ မြက်ပင်ငယ်ကို ထိတွေ့မည်ကို မပြောနိုင်ပေ။

ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင်မူ မြက်ပင်ငယ်အား ဖြတ်ရမည့် ဇာတ်လမ်း ကို ခင်းမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့သည်မှာ ယခုမှမဟုတ်ပါပေ။

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မေလ၏ နောက်ဆုံးပတ်တွင် ကျွန်မအိန္ဒိယမှ ပြန် လာခဲ့၏။ ကျွန်မ၏အဆုတ်တွင် တွေ့ရသော အစက်မှာ တီဘီပိုးဝင်ခဲ့ရုံ သာဖြစ်၍ ကြိုတင်ကုသကာကွယ်မှုကြောင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ အနား ယူကတည်းကပင် အနာမှာကျက်နေပြီဟူ၍ အိန္ဒိယက ဆရာဝန်က ပြော ပြပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ အရပ် ငါးပေနှစ်လက်မနှင့်စာလျှင် ကျွန်မ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင်ကိုးဆယ်မပြည့်၍ အိန္ဒိယတွင်လည်း သုံးလ တိုင်တိုင် အိပ်ရာပေါ်တွင် အနားယူ၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို ခံယူခဲ့ပါ သည်။

မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လျှင်လည်း အလုပ်မဝင်သေးဘဲ အေးချမ်း စွာနားနေရန် ဒေါက်တာဂျက်ဇူဒင်က အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း စာထဲမှာရေးထား၏။

အချို့.....

ဇွန်လဆန်းမှာကိုကြီး ကလောစစ်တက္ကသိုလ်ကို ၉ လတက်ရမယ်။ အချို့ မေလနောက်ဆုံးပတ်မှာ ရန်ကုန် ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့ပါ။ ကိုကြီးဒီက အားလုံးစီစဉ်ထား မယ်။ ဇွန်လဆန်းမှာ ကလောကို တို့များနှစ်ယောက် အတူ တူသွားမယ်။ ကိုကြီး စစ်တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်း အချို့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနိုင်တာပေါ့။

ကလောဟာ အေးချမ်းပြီး လှပတဲ့မြို့လေးမို့ အချို့ နှစ်သက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

နောင်ကိုလည်း အချို့ကို ဘယ်နေရာမှခွဲပြီး မထား ရစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုကြီးနဲ့အတူ ခေါ်သွားတော့မယ်။

ချစ်ဇနီးကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

ကျော်သောင်း

သူ့စာကိုဖတ်ရချိန်တွင် အာရောဂျ်ရှိ အိမ်လေးရှေ့ဝယ် တမာပန်း များပွင့်နေဆဲ ဖြစ်၏။

တမာပန်း ရနံ့သည် အေးမြသင်းပျံ့နေ၏။ ကြွေသော ပွင့်ဟောင်း တို့မှာ နွေနှောင်းလေကြောင့် မြေပေါ်တွင် ဖွေး၍နေကြ၏။

ကျွန်မ သူ့စာကို ကိုင်ထားရင်း ရင်ထဲမှာခုန်နေ၏။

“သူငါ့ကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်နော်”

ခွဲခွာနေရခြင်းများသည် ကျွန်မအတွက် အဆန်းမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ယခုတစ်ခါ ခွဲခွာနေရခြင်းမှာ ရောဂါကြောင့် တစ်ဦးတည်းလာ ရောက် ဆေးကုသနေရခြင်းဖြစ်၏။ အားငယ်လွန်းသည်ဆို၍ သူသည် ကျွန်မထံသို့ ကျွန်မ၏မောင်ဝမ်းကွဲ မောင်မောင်ကြည်ကို ပို့ပေးပါသည်။

အာရောဂျ်အကြောင်းကိုတော့ မွေးဝတ္ထုတွင်ရေးသားပြီးဖြစ်၍ အကျယ်မရေးလိုတော့ပြီ။

သို့သော်ပြန်ခါနီးလျှင် လူနာတိုင်းလိုလို ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ သွားကြစမြဲဖြစ်၏။ မေးလိုသောမေးခွန်းများ မေးကြစမြဲဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် တခြားမေးခွန်းများ မမေးခင် ဆရာဝန်ကြီးကို ပထမ ဆုံးမေးသော မေးခွန်းမှာ.....

“ကလေးတွေကို တွေ့ရင် ကျွန်မနမ်းရမလား” ထိုမေးခွန်းပင်ဖြစ် ပါ၏။ တချို့လူများသည် ကိုယ်ချစ်တာတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်၏။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စဖွယ်တွေ့ရလျှင် ပက်ပက်စက်စက် နမ်း တတ်ကြသည်။ ကိုယ့်မှာ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါရှိလျှင် ကလေးကို ကူးစက်သွားမည်ကို သူတို့မတွေးကြပါပေ။

ဒေါက်တာဂျက်ဇူဒင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း.....

“ကလေးကိုလည်း နမ်းနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မဆို စကားပြောနိုင် တယ်၊ ရယ်နိုင်တယ်၊ မင်းယောက်ျားနဲ့လည်း အတူစားနိုင်တယ်၊ အတူ အိပ်နိုင်တယ်။ တစ်ခုပဲ တီဘီရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ တီဘီ ဆေးကိုတော့ ဘယ်သူကျွေးကျွေးမစားပါနဲ့။ စထရက်တိုမိုက်စင်ကို

လည်း မထိုးနဲ့နော်၊ မင်းနဲ့မတည့်ဘူး”

ဆရာဝန်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်များကို မှတ်သားခဲ့ရင်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော်လည်း မြေပြင်တွင် ကျွန်မအား ကြိုဆိုမည့် သူတို့ကို တစ်ယောက်မှမတွေ့ပါပေ။ ကျွန်မသည် လေဆိပ်မှ အများသုံးတယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ သူ့ဆီသို့လှမ်းဆက်လိုက်ပါ၏။

“အချို့... စကားပြောနေတယ်”

ဟူ၍သာ ပြောပြီး ရှေ့ဆက်စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ တွေ့တွေ့ကျနေ၏။

“ဟင်... အချို့ ဘယ်ကပြောနေလဲ၊ ဘာလို့ ကြိုတင်အကြောင်း မကြားလဲ၊ အို... ငိုနေတယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မရှိက်သံသည် တယ်လီဖုန်းထဲတွင် သူကြားနေရ၏။

“မဒရပ်ကနေပြီးတော့လည်း သံကြိုးပို့တယ်။ ကာလကတ္တား ဒန်ဒန်လေဆိပ်ကလည်း သံကြိုးရိုက်တယ်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေ တောင် လေယာဉ်မှူးက ဝိုင်ယာလက်နဲ့ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ ရိုးမကို မကျော်ခင် သံကြိုးပို့သေးတယ်။ သံကြိုးခချည်းပဲ တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်လောက် ကုန်တယ်”

“အို... တစ်စောင်မှမရဘူး ကိုကြီးခုလဲလာမယ်၊ လေဆိပ်က စောင့်နေစောင့်နေ”

သူ့ဘက်မှ တယ်လီဖုန်းချသံကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မထက် ကြိုတင်၍ ဆေးရုံမှဆင်းသွားသော်လည်း ဗာရာဏသီဘက်သို့ ဘုရားဖူးသွားသော လူနာဟောင်းများသည်လည်း ကာလကတ္တားတွင် တွေ့ဆုံ၍ ကျွန်မနှင့် လေယာဉ်ပျံတစ်စီးတည်း အတူပါလာကြ၏။ တယ်လီဖုန်း

ဆက်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်မအပါးတွင် သူတို့ရောက်နေ၍ ကျွန်မငိုနေသည်ကို သူတို့အံ့ဩစွာ ကြည့်နေကြသည်။

“မခင်ယု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သူတို့က ကလေးဆန်သော ကျွန်မ၏အမူအရာကို နားမလည်၊ ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ့၍ဟူ၍ ထင်ပုံရသည်။

“ကျွန်မသံကြိုးသုံးစောင်ရိုက်တာ တစ်စောင်မှ သူတို့မရဘူးတဲ့။ ခုမှပဲသိလို့ လာကြိုလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

သူတို့သည် လာကြိုသော ဆွေမျိုးသားမယားများနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြန်သွားကြ၏။

ကျွန်မ မျက်ရည်များကိုသုတ်ကာ ပစ္စည်းများရှိရာသို့ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ နာရီဝက်အတွင်း သူရောက်လာသည်။ ကျွန်မလက်ကိုဆွဲ၍ သူနှုတ်ဆက်သောအခါ သူ့လက်သည် ပူနွေး၍ ကျွန်မလက်သည် အေးစက်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးသည် ရွှင်ပျတောက်ပ၍ သူ့ဟန်ပန်သည် မြူးကြွနေသည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးမှာတော့ မျက်ရည်စတွေနှင့်.....

“တကယ့်ကို ဘာသံကြိုးမှမရဘူး၊ ဟင်... ကလေးလေးကျနေတာပဲ မျက်ရည်တွေနဲ့”

“ဝမ်းနည်းတာကို”

ကျွန်မ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားပါသည်။ ကားပေါ်အတက်တွင် ကားမှာ ကျွန်မတို့ကားမဟုတ် စစ်ကားတစ်စီးဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

အိမ်ရောက်လျှင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွား၏။ သမီးကြီးမိကိုလည်း ယခုမှ အားရစွာနမ်းရှုပ်မိပါသည်။

“ဖေဖေမောင်းက စုမေကိုသွားကြိုတာ မိကိုလည်းမခေါ်ဘူး”

မိသည် မိခင်ကို သူ့အဖေနှင့်အတူ ကြိုဆိုလိုဟန်ရှိ၏။ ပါလာသောပစ္စည်းများ နေရာတကျထားပြီးမှ တံခါးခေါက်သံကြား၍ သွားဖွင့်သောအခါ သံကြိုးသုံးစောင် ရောက်လာတော့သည်။

ကလောသို့အသွားတွင်မူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ခုတင်တစ်လုံးနှင့်အတူ စာအုပ်ထည့်သော ထင်းရှူးသေတ္တာများနှင့်၊ ဆေးသေတ္တာ၊ စားအိုးသောက်ခွက်လောက်သာ ယူသွား၏။ တခြားအိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ မယူပါ။

အိမ်ကထည့်လိုက်သော ကလေးမအဖော် ပြန်သွားလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း နေဖြစ်အောင် အကျဉ်းရုံး စီမံသွားကြခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုသည်က ခမ်းနားတင့်တယ်အောင် မပြုပြင်နိုင်လျှင် အလွန်ပင်ပန်း၏။

ကျွန်မကြိုတင် စာရေးထား၍ ဘဘကြီး ဦးထွန်းဖေ (ဂျပံဆင်)တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဝေဘဲလ်လမ်း တောင်ကုန်းထိပ်ဝယ် ကျွန်မတို့အတွက် အိမ်တစ်လုံးပေး၏။ အိမ်မှာ ဆောင်းတွင်းအတွက် မီးဖိုနှစ်ခုပါ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်အနေနှင့်ဆိုသော် အလွန်ကြီး၍ နေပေသည်။

“ဝါးခယ်မမှာ ဘဘကြီး ငယ်ငယ်ကနေတုန်းက မင်းဘွားဘွားကြီးက သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အခုမင်းတို့လာချိန် ငါကဂရုစိုက်ရမယ်ကွဲ့။”

သူတို့က ဂရုစိုက်ပါ၏။ တကယ်တော့ ချမ်းအေးသော တိတ်ဆိတ်သော လှပသော်လည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဤကလေးမြို့ငယ်တွင် ကျွန်မသည် အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော် (ကိုးဆယ်)နီးနီးရှိ ဤအဘိုးအို ဇနီးမောင်နှံနှင့်အဖော်လုပ်၍ နေသည်ဆိုလျှင် မမှားပါချေ။

ကျောင်းဖွင့်စ ချမ်းအေးသော ညတစ်ညတွင် ဦးစီးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သင်ကြားကြသော ကျောင်းသားအရာရှိ ဇနီးများနှင့်

ကျောင်းအုပ်ကြီး ကျောင်းဆရာအရာရှိဇနီးများ မိတ်ဆက်ပွဲလုပ်ပါသည်။
အရာရှိကတော်များသည် မိမိတို့ရသော သီချင်းများကို သာယာ
ကြည်နူးစွာဆိုပြကြ၏။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ကျော်၏ဇနီးက သီချင်းမဆိုတတ်၍ ဒုဗိုလ်
မှူးကြီး ခင်မောင်ကျော်သည် သူ့ဇနီးနှင့်တွဲ၍ မြိုင်ထနှစ်ပါးသွား အကကို
ကပြ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး (ယခု ဒုကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး)က

“တူပျော်ပျော်သွားစို့ ရေစမ်းအိုင်၊ ဘာသာဘာဝ မြူးပျော်ကြမြိုင်
မယ်ညိုငှက်တွေ၊ အောင်တော်ခေါ်သံကြူးတယ်၊ ဇောပီတိတက်ဝေလှိုင်
တောသီရိကျက်သရေမြိုင်” ဆိုသော သီချင်းကိုဆိုပြ၏။

ကျွန်မအလှည့်တွင်မူ ကျွန်မသည် အတိုဆုံးသီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို
ဆိုပြခဲ့၏။

“ဘဝသံသရာ၊ ရေလှိုင်းခရီးဝဲမှာရှင်၊ မယ့်ကိုလေ ညစ်နွမ်းလွမ်း
စေ၊ ပျိုအပြစ်မမြင်၊ လိုက်မှာပဲမေဖြင့် တစ်ယောက် တည်းခွဲမနေချင်၊
တစ်သက်လုံးပင် မမုန်းတမ်းအားကိုးချင်”

ဪ... လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော် ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ အေးမြသော
ကလေး၏ ညတစ်ညတွင် တွေ့ခဲ့သော မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုသည် ယခု
တော့ ဆောင်း၏အိပ်မက်သဖွယ်သာတည်း။

ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦးသည်လည်း မည်သည့်သီချင်းကို သီဆိုနေပါ
လိမ့်။

ကျွန်မရှေ့ဝယ် မြိုင်ထနှစ်ပါးသွားအကကို စုံတွဲကပြရှာသော
ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ကျော်သည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ချစ်ဇနီးသည်
တစ်ကိုယ်တော်ခရီးကို ဆက်လက်၍ သားငယ်သမီးငယ်များနှင့် သွား

လျက်ရှိ၏။

ကျွန်မအတွက်မူ...

ဦးစီးတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းသားများ အပင်တပန်းကြိုးစားနေကြရသော ခြောက်လပိုင်း အလွန်လောက်ရောက်လျှင် ကျွန်မ၏ သွေးအားနည်းသောရောဂါ စလာပြန်ပါသည်။ ကလောဆရာဝန်က နောက်ဆုံးဓာတ်မှန် (X-ray) ကို မဒရပ်ကိုပို့ပြီးမှ ရောဂါကို ဆက်ကုမည်။ လောလောဆယ်တော့ သူ၏ဆေးကိုသောက်၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် နားနေရန် ညွှန်ကြားထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မနားနေ၏။ တစ်ညတွင်တော့ ကျွန်မကိစ္စရှိ၍ သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

သူသည် စာကြည့်နေရာ မီးဖိုအနီးမှ ဝုန်းဒိုင်းနှင့်ထလာကာ ကျွန်မအနားရောက်လာလျှင် အော်ပါတော့သည်။

“ကျောင်းစာကတစ်ဖက် သူကတစ်မျိုး၊ ဒါလောက်တောင် ယောက်ျားနဲ့အတူတူ အိပ်ချင်ရင် “.....” သွားပါလား။”

ကျွန်မနားထဲတွင် သူ၏ရင့်သီးသော စကားလုံးများအတွက် သွက်သွက်ခါသွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရသည်ကို ဖော်မပြတတ်တော့ပါ။

ထိုညကတည်းကပင် ဘုရားထံပါးတွင် ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

“တပည့်တော်မ၏ ခင်ပွန်းသည်သည် တပည့်တော်မအား တဏှာရာဂ၌လွန်ကြူးသော မိန်းမစားမျိုးဟူ၍ အထင်လွဲမှားနေခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့သောအခါတွင် ဇနက္ကမင်းသည် သီဝလိဒေဝီအား မြက်ပင်ကိုဖြတ်၍ ပြဘိသကဲ့သို့ တပည့်တော်မက ဦးစွာပထမ ကာမတဏှာတည်းဟူသော မြက်ပင်ကို ဖြတ်၍ပြနိုင်ပါစေသတည်း” ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်ပါသည်။

ဪ... တကယ်တော့ ကြေကွဲစရာကောင်းလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

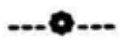
ကလောသို့ရောက်စ ညတစ်ညက အတွေးအခေါ်ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်း အဝိုင်း ခံစားရချက်တို့သည် ကလောသို့ရောက်ပြီးနောက် ခြောက်လပိုင်း နှင့် ဘာမျှမတူတော့ပေ။

ယခု ဆယ်နှစ်ကျော်ပိုင်းတွင်မူ.....

“လိုက်မှာပဲ၊ မေဖြင့်တစ်ယောက်တည်း ခွဲမနေချင် တစ်သက်လုံး ပင်၊ မမှန်းတမ်းအားကိုးချင်”

ဆိုသော သီချင်းကို ရွတ်ဆိုခဲ့သည့် မိခင်ယုအား “ယခု ဘာသီချင်း ကို သီဆိုပါသလဲ” ဟု မေးခဲ့ပါလျှင်.....

“ပါရမီဖြည့်စမို့ ကြည့်ဘုရားသခင်၊ အလှည့်ကျမဆင်ပြီ၊ အရင် လိုမနွဲ့၊ အနီနဲ့အပြာကိုပယ်မယ်၊ အဝါထည်ကလေးနဲ့တော်ရဲ့... တစ်ခွန်း ထက်နှစ်ခွန်း မပိုပြီ၊ အလွမ်းကိုမချဲ့၊ ကျွန်းညိုညို ဟိုအလှည့်၊ ငိုမဲ့မဲ့ တားရှာ၊ ရွှေနောက်ဆံမယ် မတင်းရအောင် ငယ်စာရင်းဖျက်လိုက်ပါ၊ ဖျားဆိုသော တေးထပ်ကိုသာ ကျွန်မဆိုချင်ပါတော့သည်။”

အခန်း (၂)

ဆိုဆိုပေးသားငယ်နဲ့

မေမေအား ကျွန်မ၏ လက်ထပ်ရေးကိစ္စများကို ပွင့်လင်းစွာ တိုင်ပင်ခဲ့၏။

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းကိုမူ ကျွန်မ မေမေလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မပြောရဲပေ။

မေမေသည် မိခင်ဖြစ်၍ မိန်းမချင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အဝဝကို ဖွင့်ဟနှိုးနှောနိုင်သည်။ အသေးစိတ်ကိုလည်း ပြောပြနိုင်သည်။ သူသည် သားသမီးများအား တချို့နေရာများ၌ လွတ်လပ်စွာ ဖွင့်ဟ ဆွေးနွေးနိုင်ခွင့်ပေးရုံမက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံခဲ့ပေသည်။

မေမေပေးသော အခွင့်အရေးကို ကျွန်မလွဲမှားစွာ အသုံးပြုခဲ့သည် ဆိုလျှင် မမှားပေ။ ပြီးခဲ့သော ကျွန်မ၏ ငယ်စဉ်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ကျွန်မရှင်းလင်းပြောပြနေ၍ မဖြစ်ပြီ။ သူ့အနေနှင့်မူ သူသည် လူကြီးပီသစွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သင့်သည် ထင်၍ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွင် ဝင်ပါခြင်းဖြစ်ရာ သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီဟုဆိုရမည်။

ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်၏ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် သူနေသော ဝင်ဒါမီယာအိမ်တွင် ကျွန်မအား အေးဆေးစွာခေါ်ယူ တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်၏။

“ဖိုးကျော်သောင်းနဲ့ မခင်ယု လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် တင်တင့် (သူ၏ဇနီးကို ဆိုလိုသည်) အနေနဲ့ တစ်ဖက်က လိုက်ဆောင်ရွက်တာ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးကွယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုကြီးနုကို တိုက်ရိုက် ဖွင့်ပြောပြီး ကိုယ့်လူအတွက် တောင်းပေးရမှာပဲ။ မခင်ယုသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်၏မေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေဆိုရပေတော့မည်။ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုအရ လက်ထပ်ရေးကိစ္စဖြစ်၍ ရှက်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မနောက်ပိုင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို ဖွင့်ဟပြော၍လည်း မသင့်ပါချေ။ သို့သော် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရိုသေလေးစားစွာနှင့် သူ့မေးခွန်းကိုပြန်လည် ဖြေဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တင်ပြရမည် ဖြစ်၏။ တိုတိုတုတ်တုတ်လည်း ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ငါးမိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားပြီးမှ အေးဆေးစွာပင် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေတို့ဆီ ကျွန်မ အကြောင်းကြားထားပါတယ်။ မေမေတို့လည်း ရန်ကုန်လိုက်လာပါတော့မယ်။ ဒီတော့မှ မေမေနဲ့သူနဲ့ တွေ့ဆုံကြပြီး ကျွန်မအကြောင်း ပြန်ပါ့မယ်။ မေမေနဲ့ မတွေ့ရသေးဘဲ ကျွန်မသဘောထားကို ဘယ်လိုမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အဖြေမပေးပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အင်း ပြန်နိုင်ပြီ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကပြောကာ ကျွန်မအား ကားနှင့်ပင် ပြန်ပို့လိုက်၏။

နောက်နေ့ ကျွန်မရုံးတက်ရာ ပြည်လမ်းရုံးသို့ မမတင်ရောက်လာ

ပါသည်။ ထိုစဉ်က ပြည်လမ်းရုံးတွင် ကိစ္စရှိလျှင် ခဏတက်၍ ကျန် အချိန်တွင် ဝင်ဒါမီယာအိမ်တွင် ရုံးတက်ရပါသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မခင်ယုရယ် ရက်စက်လိုက်တာ”

မမတင်သည် ညီအစ်မသဖွယ် ရင်းနှီးချစ်ခင်သူဖြစ်၍ ကျွန်မစားပွဲ ရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမတင်”

“ညက မခင်ယုပြန်သွားရော ကိုကိုရယ် ဖိုးကျော်သောင်းကို ဆဲ လိုက်တာ။ သူတို့မတော့ ဆဲနေကျရိုးနေပြီပေါ့။ ကိုကိုအနေနဲ့ ထင်နေ တာက မခင်ယုနဲ့သူနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူကြိုက်နေကြတယ်။ လူကြီးတွေ ကို ဖွင့်ပြောရခက်နေတယ်လို့ ထင်တာကလား။ ခုမှ ဖိုးကျော်သောင်းက တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာ သိရတော့ ဆဲလိုက်တာ၊ တချို့ဗိုလ်တွေလည်း ကိုကိုနဲ့မခင်ယု ဧည့်ခန်းမှာစကားပြောနေတုန်း ထမင်းစားခန်းမှာရှိတော့ မခင်ယုလည်း ပြန်သွားရော ဝိုင်းသောကြတာပေါ့။ သူတော်တော်ရှက် နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူများ သတ်သေမလားမသိ”

မမတင်သည် တကယ်ပင် စိုးရိမ်စွာနှင့် ပြောပြနေ၏။ ကျွန်မ သည် သက်ပြင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှိုက်၍ရှုလိုက်၏။

“အို... ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရလို့ သတ်မသေပါဘူး။ ဒါအတွက်မပူပါနဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ရော မမတင် တို့ရော အားလုံး တာဝန်ကျေပါတယ်။ ခက်တာက မယုဘက်ကခက် နေတယ်။ မယုရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ဗိုလ်ချုပ်ကို အားလုံးဖွင့်ပြော နေလို့ကော ဘယ်သင့်တော်မလဲ။ ကလေးကလား မရိုသေရာကျမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မယုလေ မေမေသဘောမတူဘဲ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ် ရဲဘူး၊ မချစ်ရဲတော့ဘူး”

“ဟဲ့... ဖိုးကျော်သောင်းဟာ လူတော်လေးတစ်ယောက်ပါ.....”

“မမတင်တို့လူကို မတော်ဘူးမကောင်းဘူးလို့ မယုမဆိုလိုပါဘူး။ မေမေနဲ့သူနဲ့တွေ့ပြီး မေမေက သင့်တော်တယ် သမီးယူလိုက်ဆိုရင် မယုယုမယ်စိတ်ချ”

မမတင်အဖို့လည်း ကျွန်မရှင်းလင်း ပြောပြချက်များကို သဘောပေါက်ဟန်မတူ၊ မမတင် အပြစ်လည်းမဟုတ်။ ကျွန်မ၏ ရှင်းလင်းချက်ကိုက ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

“လူငယ်ချင်း ချစ်ရင်ပြီးတာပဲဟာ။ ဖိုးကျော်သောင်းဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတယ် ရိုးသားတယ်ဆိုတာ မင်းတစ်နေ့သိမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မသိတာထက် မေမေ့ကို သိစေချင်တယ်။ ကျွန်မလေ ကျွန်မမေမေ့ကို ညာခဲ့တယ်။ မေမေ့ကိုအသိပေးပြီး မေမေက မချစ်ပါနဲ့လို့ဆိုခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မယုချစ်ခဲ့မိလို့အခု သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ။ ဒီတော့ အချစ်ကိစ္စ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ မေမေမသိဘဲ မယုနောက်ထပ်ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး။ မယုမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

မမတင်သည် ဘယ်လိုသဘောပေါက် နားလည်သည်မသိပါပေ။ ခေတ္တမျှနားနေပြီးနောက် ဘာမှဆက်လက် စကားမဆိုတော့ဘဲ ပြန်သွားပါတော့သည်။

ရုံးဆင်း၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ ညနေ မှောင်စပျိုးချိန်လောက်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ကြားရတော့သည်။

ဦးလေး ဦးသန်းရွှေက ထုံးစံအတိုင်းပင် “မခင်ယုရေ စစ်ရဲတပ်ရင်း (၄)ကတဲ့ဟေ့”ဟု ဆိုကာ ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။ သူ့အသံလေးလေးနှင့် မှန်မှန်ကို ကြားနေရသည်။

“အချို့... သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်။ မနေ့က အချို့လည်းပြန်သွား

ရော၊ ဗိုလ်ချုပ်ရယ် ကျွန်တော့်ကို ဆဲလိုက်တာ၊ ပထမတော့ လက်လျှော့ လိုက်တော့မလို့ပဲ၊ နောက်တော့ မအိပ်ခင် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အဆဲခံရပြီးတဲ့နောက်မှတော့၊ ဒီမိန်းမကို မရ၊ရအောင် ယူပါတော့ မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေတို့လည်း လာပါတော့မယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ပြည့်စုံပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ မမတင်ကိုသာ ရိုသေရ မယ့်ဝတ္တရားရှိလို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖွင့်မပြောရဲတာ၊ အချို့ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကို စာထဲမှာအားလုံး ဖွင့်ပြောပြီးပြီမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.... ဟုတ်ပါတယ်... ကဲ-ဒါပါပဲ”

နောက်နေ့ ညနေတွင် ဗိုလ်မောင်လေး(အင်းဝ)၊ ငဇွန်အမတ် ဗိုလ် မောင်ကလေးမဟုတ်ပါ။ အိမ်ကို လာလည်ပါသည်။ သူ့ကို ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်မလက်ခံ စကားပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ (ယခု စာရေးနေချိန်တွင် ဗိုလ်မောင်လေးမှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပေပြီ၊ သူကွယ်လွန်ချိန်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပန်တပွတ်တွင် ရောက်နေသည်။ သူ၏ ဈာပနသို့ မရောက်ခဲ့ရပါချေ။ အစ်ကိုကြီး၏ ချစ်လှစွာသော ရဲဘော်ရောင်းရင်း များတွင် ဗိုလ်မောင်လေးမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်)

ဗိုလ်မောင်လေးသည် ကျွန်မနေရာပေးသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်နေ့ညကဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စကိုသာ ပြန်၍ပြောပြန်ပါ သည်။

“ကျွန်တော့်အကောင်ကြီးများ အဲဒီညကများ လေးဖက်ပစ်ကျနေ တာပဲ၊ မခင်ယုတို့များ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော် ဆတ် ဆော့တာတွေ၊ ဒီလူ့အနေနဲ့တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောရဲတာနဲ့ အသည်းကျွမ်းမှာ။ ဒီတော့ ငါဝင်ပါမှပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်က မမတင်ကို ပြော၊ မမတင်လည်း သူ့နည်းသူ့လမ်းနဲ့ လိုက်တာပဲ၊ အဆင်မပြေတာနဲ့၊

ဗိုလ်ချုပ်ကို တိုက်ရိုက်ဖွင့်ပြောတာ။ ဗိုလ်ချုပ်ကလေး...အဲဒီညက “ငါ x x မှပဲ၊ ငါက ကောင်မလေးနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူကြိုက်နေတယ် အောက်မေ့နေတာ၊ ခုမှ မင်းတစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ ကောင်မလေးကိုခေါ်မမေးဘဲ ကိုကြီးနုကို တိုက်ရိုက်ပြောမိရင်ကွာ ငါသောက်ရှက်ကွဲမှာဆိုပြီး” သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တာပေါ့ဗျာ။ ဖိုးကျော်သောင်းကြီး အဆဲခံလိုက်ရတာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မခင်ယုရယ် သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

ခက်ကပြီ၊ ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း အသက်၀၀ ပြင်းစွာရှုရှိုက်လိုက်ပါ၏။

“တစ်ယောက်ကလာ ရက်စက်လိုက်တာ တစ်ယောက်ကလာ ရက်စက်လိုက်တာနဲ့ ဗိုလ်မောင်လေးတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကျွန်မဟာ အသည်းနှလုံးမရှိသော၊ အင်မတန် ရက်စက်သောမိန်းမရိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့”

ဗိုလ်မောင်လေးသည် ငေး၍ကြည့်နေ၏။

“ဒီလိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်အချင်းချင်း ဖိုးကျော်သောင်းရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို သိနေတဲ့သူတွေကတော့၊ အဲဒီညက ဝိုင်းပြောကြတာပေါ့။ မခင်ယုဟာ ဖိုးကျော်သောင်းလိုလူကို ငြင်းရက်တယ်၊ ဝန်ကြီးချုပ်နုမမို့လို့ သိပ်မာနကြီးတဲ့မိန်းမ၊ သူ့လိုမိန်းမ မယူချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာလို့ ကောက်ချက်ချတာပေါ့”

“မိခင်ယုဟာလေ၊ အသည်းနဲ့နှလုံးနဲ့ အသွေးနဲ့အသားနဲ့ပါ၊ မရက်စက်တတ်လို့ ခက်နေတာ၊ ဗိုလ်မောင်လေးကို သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူးလား။ ပါးစပ်ကသာ သူ့ဗိုလ်မောင်လေးတို့လို ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မပြောပေမဲ့၊ သူစာတွေထဲမှာ ရေးပြတာ တစ်ပုံကြီးပါ၊ ကျွန်မလည်း စာတွေထဲမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးပြခဲ့ပြီးပြီ။ မေမေတို့လာတဲ့အချိန်ထိတော့

သူစောင့်ရမှာပဲ။ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ “အစက ဒီလိုမှန်းမသိခဲ့ပါဘူးဆိုတဲ့” စကားသံမျိုး မယုမကြားချင်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူတယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ တချို့မိန်းကလေးတွေလို ချစ်တဲ့သူတွေရင် လက်ထပ်ပြီး ချစ်သူနောက်လိုက်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မယုမှာ မရှိဘူး။ အို ဒါတွေ သူ့ကိုစာထဲမှာရှင်းပြပြီးသားပါ ဗိုလ်မောင်လေး။ မယုရဲ့ချစ်ဦးသူ မောင်ကိုလေ သုံးနှစ်စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မယုဆဲဆဲ”

“အမလေး ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“မောင်လေ... ကျွန်မမှာ မောင်လိုခေါ်တဲ့ အချစ်ဦး တစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်”

“အေးလေ... အေးလေ ဖိုးကျော်သောင်းက ပြောပါတယ်။ သူပြောတော့ ကိုတင်အောင်ထွန်းဆိုလား ဖရက်ဒီဆိုလား အမလေး တင်အောင်ထွန်းကျတော့ “မောင်” တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဖိုးကျော်သောင်းကြီးကို ချစ်လိုခေါ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကလေးနဲ့များ မခေါ်နိုင်ဘူးလားဗျာ... ရက်စက်လိုက်တာ”

“လာပြန်ပြီ ဒီရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး”

ကျွန်မတို့စကား ပြောနေသည့် ဧည့်ခန်းမှာ လွတ်လပ်၍ ရှင်းလင်းနေသောကြောင့် တော်ပါသေးသည်။

“အို... ဒီပညတ်သဘောတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ မောင်ခေါ်ခေါ်အသက်ဘူးခေါ်ခေါ် အသည်းနှလုံးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပါဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်မယုရမှာက ဗိုလ်မောင်လေးကိုလား၊ ဖိုးကျော်သောင်းကိုလား”

သူသည် ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနှင့် ခေတ္တကြောင်သွား၏။

“ဟင်... ဘာမေးတယ်”

“တကတဲမှပဲ.... ရည်းစားစာကျတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ရေးရင် လျှောက်လွှာ စာမျက်နှာနဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စာလောက်ရှိတယ်။ စကားကျ တော့ သူ့ကိုယ်စား ဗိုလ်မောင်လေးက တယ်လီဖုန်းနဲ့ရော လူကိုယ်တိုင် ရော ပြောနေတာပဲ”

ဒီတော့မှပင် ဗိုလ်မောင်လေးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါ တော့သည်။

“အမလေး... မခင်ယုရယ် ပွင့်လင်းလိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ဖိုးကျော် သောင်းက ပြောတာ။ အချို့ဟာ တွေ့တွေ့ချင်းတော့ မာနကြီးသလို၊ ဘုကျသလိုပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အချို့နဲ့ တစ်ခါစကားပြောဖူးရင် အမြဲပဲပြောနေ ချင်တယ်တဲ့။ အချို့ဟာ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်းပြော တတ်တယ်တဲ့ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လူကတော့ ခင်ဗျားကို “အချို့” လို့ ခေါ် တယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ဖိုးကျော်သောင်းကို နာမည်ပဲခေါ်တယ်”

“အချို့ဆိုတဲ့နာမည်ကို မက်ထရစ်အောင်ကတည်းက သခင်တင် မောင်ကြီး (သံအမတ်ကြီးဟောင်းကျုံမငေး)တို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ တခြားမိတ်ဆွေတွေလည်း ခေါ်ပါတယ်။ (ထိုစဉ်က သခင်တင်မောင် ကြီးသည် ကျွန်မ၏အထက်တွင် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်၊ သတင်းနှင့်ဝါဒ ဖြန့်ချိရေးဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါသည်) ဗိုလ်မောင်လေးတို့လူကို ကျွန်မက ဘာလေး၊ ညာလေး ခေါ်ရအောင် သူက ကျွန်မရည်းစားမှမဖြစ် သေးပဲ”

“အေးပေါ့လေဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့က မိုက်ခဲ့တာကိုး။ ကိုယ်ရေးဆိုတာ ဘာမှမထားခဲ့မိ။ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးလည်း စစ်ရေးနဲ့ တိုင်းပြည်အရေးနဲ့ပြီးခဲ့၊ ဂျပန်တော်လှန်ပြီးလို့ စစ်ပြေငြိမ်းတော့လည်း စာအေးအေးပြန်သင်မယ်ဆိုပြီး၊ တက္ကသိုလ်ဆက်နေကြပေမဲ့ သူတကယ် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တာကိုး။ အဂ္ဂါစနိုးရူးရူးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်

မှာ အရေးအကြောင်းကြုံလာတော့ “ဟေ့ သောင်းကျန်းသူတွေ ပတ်လည်
 ဝိုင်းလာနေပြီ မင်းတို့ ပြန်လာခဲ့ကြဦးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား
 အုပ်စုနဲ့အတူ ဖိုးကျော်သောင်းဟာ သူဝါသနာပါတဲ့ကလောင် အသာ
 ချပြီး သေနတ်ပြန်ကိုင်ရပြန်ရော။ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တင်အောင်
 ထွန်းတို့လို အမေရိကတို့ဘာတို့ သွားနိုင်တဲ့ ပညာတော်သင်ကြီး ဘယ်
 ဖြစ်မလဲ။ ဒီမှာလေ ပလက်ဖောင်းသာ ညီတူအောက်ခံပေးစမ်းပါ။
 ကျွန်တော်တို့လူက ပညာတော်သင်မကဘူး။ တိုင်းပြည်နဲ့ အမျိုးအပေါ်
 ချစ်တာတွေ တိုက်ရေးခိုက်ရေး စွမ်းရည်သတ္တိတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်လွှတ်
 ရဲတဲ့သတ္တိတွေမှာ ခင်ဗျားရဲ့ “မောင်” ထက်တောင် ဆယ်ဆ၊ ပိုပါလိမ့်
 ဦးမယ်”

“အမလေး... တစ်လေထဲကို ထွက်တာပဲ၊ ကျွန်မဆီ သူရေးတဲ့
 စာတွေလည်း ခု ဗိုလ်မောင်လေးရွတ်ဖတ်တဲ့ စကားလုံးတွေပါပြီးသားပါ။
 ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်စာလောက်ရှိတဲ့ ရည်းစားစာကို တစ်ခါတလေ တစ်ည
 တည်းအပြီး မဖတ်နိုင်လို့ နှစ်ရက်ဆက်ရတယ်”

ကျွန်မက... ပြန်ပြောလိုက်၏။

“တင်အောင်ထွန်းစာသာဆို ခင်ဗျားအပြီးဖတ်မှာ”

“ပြောချင်သလို ကျွန်မကိုပြောနိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့
 ခုတလော အင်းစိန်ထိ ကရင်သောင်းကျန်းသူတွေ သိမ်းထားကတည်းက
 ည ၁၂ နာရီထိုးမှ မယုရုံးဆင်းရတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဝင်ဒါမိယာအိမ်
 မှာပဲ အိပ်ရတယ်။ ဒီတော့လည်း ရှင်တို့လူရေးတဲ့စာကို ဘယ်တစ်
 ညတည်းအပြီး ဖတ်နိုင်မလဲ”

“အင်းလေဗျာ... ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့က တစ်တပ်တစ်အား
 သူ့ဘက်က အပြောနဲ့ကူရတာပေါ့၊ သူက စာသာရေးမှာ စကားကျ
 ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပြောသာ စောင့်နေရင်တော့၊ ဒီတစ်သက်

မခင်ယုကို သူရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဝင်ဝင် ပြောပေးရတာ၊ ကဲ... သူက ပြောချင်တယ်ထားပါဦး၊ သူနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကများ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဖူးလို့တုံး”

ဟုတ်ပါ၏။ ကျွန်မဝန်ကြီးချုပ်၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ဖြစ်စ က ပြည်လမ်းရုံးတွင် ရုံးတက်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် မင်းစေ ကိုအောင် ထွန်းက ဧည့်သည်တွေ့ခွင့်တောင်းသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်မအား လာပေး၏။ စာရွက်ကို ကျွန်မဖတ်နေစဉ်.....

“အဲဒီ... တွေ့ခွင့်တောင်းတဲ့ဧည့်သည် ကိုကျော်သောင်းက ကျွန်တော်တို့ ဘီအိုင်အေ ဘီဒီအေကတည်းက သိခဲ့တာ။ အစ်မကြီးနဲ့ အသိလား။ အခုစစ်ရဲတပ်ရင်း(၄)မှာ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးလုပ်နေတယ်” သူက ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ဖဆပလမှာ ကျွန်မလုပ်တုန်းက သူက ညအယ်ဒီတာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလေ”

ရဲဘော်အောင်ထွန်း ထွက်သွားသောအခါ သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပင် ဝင်လာ၏။ စားပွဲရှေ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“အချို့... I Love you”

ဤစကား သုံးလုံးသာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုပြော၍ သူထပြန်သွားပါတော့ သည်။ ကျွန်မမှာ ကြောင်တက်တက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့၏။ ဖဆပလမှ ပြည်လမ်းရုံးသို့ ကျွန်မပြောင်းလာသည်အထိ၊ သူ့နှုတ်မှ ထိုစကားမျိုးကို ဆိုလိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်မလုံးဝမတွေးမိ၊ ဘယ်လိုနည်း နှင့် သူသည် သတင်းထောက်ဘဝမှ စစ်ရဲတပ်ရင်း(၄) ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သွားသည်ကို မေးမည်ကြံစည်နေတုန်း မမျှော်လင့်သော စကားကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်မကြောင်၍သွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ယခု ဗိုလ်မောင်လေး မေးချိန်တွင် နှစ်

ယောက်တည်းတွေ့သော ထိုပထမဆုံးအချိန်လေးကို သွား၍သတိရမိ
၏။

“နှစ်ယောက်တည်းလည်း မတွေ့ပါရစေနဲ့တော့လေ။ မေမေတို့
လာခါနီးပါပြီ။ ကျွန်မအိမ်တောင် ရှာနေတယ်။ မေမေတို့ရောက်လာလို့
ကျေနပ်ရင် ကျွန်မယူမယ်”

“မခင်ယုကလည်း စကားပြောတာ အသည်းနှလုံးမပါသလိုပဲဗျာ၊
အေးလေ... သူ့မှာလည်း တစ်နေ့လုံး ရှေ့တန်းအတွက်ရော ရုံးအလုပ်
ရော၊ တစ်ယောက်တည်း ကျုံးလုပ်ရတာ အိပ်တော့လည်း ရုံးက စားပွဲ
ခုံပေါ်မှာပဲ အိပ်ရတာပဲ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ဖယောင်း
တိုင်လေးထွန်းပြီး ခင်ဗျားဆီစာရေးဖို့ အချိန်ရတာ။ ကျွန်တော်က ပိုင်အမ်
ဘီအေမှာ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်နိုင်လို့ သူ့ဆီလိုက်သွားရင် အဲဒီလိုပဲ
တွေ့ရတာပဲ။ ဒုတပ်ရင်းမှူးဆိုတာ လွယ်တဲ့တာဝန်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျား
ဆီရေးတဲ့စာတွေကလည်း တစ်ညတည်း အပြီးရေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
အားတဲ့အချိန်လေး တစ်မျက်နှာရေး နှစ်မျက်နှာရေးနဲ့၊ စာတွေက
ဆက်ဆက်ရေးရတာ၊ တစ်ခါတလေ တိုက်ပွဲကိစ္စ၊ ရုံးကိစ္စနဲ့ မိုးသာ
စင်စင်လင်းသွားရော၊ မနားရဘူး။ ခင်ဗျားဆီ စာရေးချိန်ဟာ သူ့အတွက်
နားချိန်လေးပါပဲ။ ခင်ဗျားလေ... သူ့ကိုချစ်ရင် တိုင်းပြည်ကိုချစ်တာနဲ့
တူတူပါပဲ”

ကျွန်မက ပြုံး၍နားထောင်နေပါသည်။ ဗိုလ်မောင်လေးသည်
တကယ်ပင် စကားအပြောကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မီးထွန်း
ချိန်လောက်မှပင် ထပြန်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ညစာစားပြီး ဝရန်တာ လသာဆောင်တွင် အပန်းဖြေ
နေ၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို တည်ငြိမ်စွာဖူးမြင်ရ၏။ ဖဆပလဌာနချုပ်
တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကလည်း ကျွန်မ၏ရုံးခန်းကုလားထိုင်မှ လှမ်း

ကြည့်လိုက်လျှင် ပြာသောကောင်းကင်နောက်ခံနှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကို နေ့စဉ်ဖူးမြင်နေရ၏။ စိတ်မောသမျှ၊ ပန်းသမျှ၊ စေတီတော် ကြီးကို လှမ်း၍ အာရုံပြုရင်း စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေခဲ့ရပါသည်။

“အချို့ရယ်... စစ်ဆင်ရေးဆိုလို့ မောင်ဂိုမာရီတို့၊ မောင့်ဘက်တန် တို့၊ မက်အာသာတို့လိုလူ၊ လက်နက်ရိက္ခာ အပြည့်အစုံနဲ့ စစ်ဆင်နေရ တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့တန်းပြေးရ၊ လက်နက်ရှာရ၊ ငွေရှာရနဲ့၊ ကိုင်ရတာ ကလည်း စစ်ရဲ့... ခုလေ အနားယူခွင့်ရတဲ့ ရဲဘော်လေးတွေ ကိုကြီးရဲ့ အနားမှာ အိပ်ပျော်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာလည်း လေ့ကျင့်ပြီးသား၊ အသားကျ ရဲဘော်တွေမဟုတ်ကြဘူး။ ချက်ချင်း ယူနီဖောင်းဝတ် လက်နက်တပ်ပြီး စစ်သင်တန်း ချက်ချင်းပေးရတယ်။ ရှေ့တန်းကို အမြန် ဆုံးပို့ရတယ်။ ရှေ့တန်းကိစ္စ တစ်နေ့လုံးလုပ်ခဲ့ပြီးတော့ စာရင်းအင်းတွေ ငွေတွေကိစ္စ မသေမသပ်ဖြစ်မှာစိုးတော့၊ ခုဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး လုပ်နေ ရတယ်။ လေအေးအေးတိုက်လာပြီး ကြက်တွန်သံကြားမှ ထကြည့်လိုက် တော့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အရုဏ်တက်မှာ တည်ငြိမ်စွာ ဖူးတွေ့ရတယ်။ ဒီချိန်လေးပဲ၊ စိတ်ငြိမ်သက်သွားတာနဲ့ အချို့ဆီ စာကောက်ရေးရတယ်။ တစ်ကြောင်းရေး နှစ်ကြောင်းရေးရင်းနဲ့ တစ်မျက်နှာ နှစ်မျက်နှာဖြင့် စာမျက်နှာတွေများလာမှ စုပေါင်းပေးတဲ့ ကိုကြီးရဲ့စာကို သည်းခံဖတ်ပါ”

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း သူ့စာထဲမှ ထိုစာ တစ်ပုဒ်ကိုသွား၍ သတိရမိ၏။

ကျွန်မအဖို့တွင်လည်း သောင်းကျန်းသူများ ရန်ကုန်ကို ပတ်လည် ဝိုင်းထားချိန်တွင် ကိုယ်ရဲတော် ဗိုလ်ကြီးတို့နှင့်အတူ ညဉ့် ၁၂ နာရီအထိ တာဝန်ယူရုံးတက်ပေးရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မှ အိမ်ကိုစောစောပြန် ရောက်ခဲ့ရသည်။ စောစောပြန်ရောက်၍ ယခုလို လ၊သာဆောင်တွင် ကျွန်မအပန်းဖြေခိုက် သူသည်လည်း ရုံးမှာလား၊ ရှေ့တန်းတွင်လား၊

မပြောနိုင်ပေ၊ ကျွန်မလိုပင် အနားယူချိန်ရ၍ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကိုပင် အာရုံပြု၍ နေလေသလား။

ကိုတင်အောင်ထွန်းကမူ အမေရိက မွန်တာနာစတိတ်ကောလိပ် တွင် အေးချမ်းစွာ စာသင်ကြားနေပေပြီ။

ကိုတင်အောင်ထွန်း မွန်တာနာစတိတ်ကောလိပ်သို့ ပညာတော် သင် သွားရကြောင်း သတင်းစာထဲတွင် ပါလာစဉ်အခါက သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ရဲဘော်လေးတစ်ယောက် သူ့ထံမှစာတစ်စောင်လာပို့ ပါသည်။

“အချို့”

တစ်နေ့တုန်းက ကျွန်တော့်တပ်ရင်းကပဲ ရဲဘော် တစ်ယောက်က သတင်းစာကိုင်ပြီးလာပြတယ်။ အဲဒါ မိုလ်မှူးကြိုက်နေတဲ့ မခင်ယုရဲ့ ရည်းစားဦးပဲတဲ့။ ကိုတင် အောင်ထွန်းရဲ့ သတင်းစာထဲကပုံကို သူကပြတယ်။ ဒီလူ မဆိုးပါဘူး။ လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။ အချို့အနေနဲ့ ကြိုက်သင့်ပါတယ်လေ။ အေး... ကံအကြောင်းဆုံကြလို့ အဲဒီ အမေရိကန်ပြန်ကြီးကို စောင့်ဖို့အခွင့်သင့်ရင်လည်း စောင့်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အချို့ ကလေး ၇ ယောက် မွေးပြီးသား၊ အအိုကြီးပဲဖြစ်ပေစေရအောင် စောင့်ယူမှာပဲ၊ အချို့ကိုချစ်မှာပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတာထက် မြတ်နိုးတယ် ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။

ကိုတင်အောင်ထွန်းကိုပေးတဲ့ အချစ်အညွန့်အဖူးကို မပေးတောင်မှ သဗ္ဗေသတ္တာထက်ကျော်ပြီး ကျွန်တော် မောင်ကျော်သောင်းကို စေတနာနဲ့ချစ်စေချင်တာပါပဲ။

အချို့တစ်ယောက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာပါစေ။

ကျော်သောင်း

ကျွန်မသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်များကမူ သူ့ထံမှရသော စာများထဲမှ တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် သတိရနေမိ၏။ ကိုတင်အောင်ထွန်းဆိုသူ တစ်ယောက်နှင့် လသာသောညများ ဤအကြောင်းများကလည်း တစ်လှည့်စီ ဝင်ရောက်လာ၏။

ဪ... စိတ်ဆိုသည်မှာ လက်ဖြစ်တစ်တွက် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း ကုဋေတစ်သိန်းမျှမက စိတ်ကူးကြံစည်ဆိုသည်မှာ မှန်လှပါ၏။ အဝေးသို့လည်း ပြေးသွားတတ်၏။ မအပ်မရာ စေတီတော်ရှိရာသို့ ငေးမျှော်ဖူးရင်းမှ ကုသိုလ်နှင့်ပတ်သက်ရာ အာရုံကမဝင်၊ သံသရာကို လည်ခြင်းစခဲ့ပါသော အချစ်အာရုံက ဝင်လာတတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ရှေးစာဆိုတို့သည် ဘုရားတိုင်ရတုများ ရေးခဲ့ကြပါလေသလော။

အတွေးအခေါ် ဆိုသည်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့အကြုံနှင့် အသက်အရွယ်ရင့်ကျက်လာသည်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲလာခဲ့ရသည်။

“ချစ်တဲ့သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့်သူ တစ်ယောက်တည်း” ဖြစ်စေချင်သော ကျွန်မဆန္ဒသည် မဖြစ်ခဲ့ပါပေ။ သတ္တဝါတို့၏ ဇောစိတ်တို့က လူ့ဘဝ၊ သို့မဟုတ် သတ္တဝါတို့၏ကံကို ဖန်တီးသည်ဟုဆိုလျှင် ငယ်စဉ်တုန်းက ထိုအဆိုကိုရယ်မော၍ ပစ်ချင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် ပြန်လည်တွေးလာသောအခါ အံ့ဩရ၏။ ကျွန်မက လသာဆောင်တွင် ရပ်နေသောအချိန် စိတ်ကသာ သောက၊ ဗျာပါဒ ရှိသည်ထားဦးတော့ ပြာသောကောင်းကင်နှင့် ငွေရောင်တောက်သော လ၏အလှအပများ၊ နူးညံ့ခြင်းသိမ်မွေ့ခြင်းများ၊ ကျွန်မအနားတွင် ပြည့်နေ၏။

သူ့မှာတော့ ဖရိုဖရဲအခြေအနေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ၏။ မောပန်း

နွမ်းလျသော ရဲဘော်လေးများသည် သူ့အနားတွင် စစ်မြေပြင်မှအပြန် အိပ်စက်နားနေကြပေမည်။

ကိုတင်အောင်ထွန်း၊ ကဲ... ထိုတစ်ယောက်မှာတွင်လည်း အမေရိကဆိုသည်မှာ ဇိမ်အကျဆုံးနေရာ၊ တစ်ချိန်တည်း တစ်ညတည်း၊ တစ်ခေတ်တည်းတွင်ပင် လူသုံးဦး၏အဖြစ်အတွေ့သည် မတူကြပါပေ။

ဂျပန်ခေတ်ကို ပြေးသွားပြန်ကြည့်ကြပါဦးစို့၊ သူစစ်ဝန်ကြီးရုံးမှာ ရုံးထိုင်နေရချိန် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် ပဲခူးစံပြတွင် ဗိုလ်ချုပ် ကျော်ဇော၏ အပါးတော်မြဲအဖြစ် ထမ်းရွက်နေရချိန်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။

သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက် ဗုံးကြဲခံနေရချိန် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နေပေ မည်။

“ဗိုလ်မောင်လေးကြီးလည်းပါတာပေါ့။ ကိုကြီးတို့ရဲဘော်တွေလေ၊ သံယက်မတန်းကြီးတွေအောက်က ပိနေတဲ့ အသက်ရှင်လျက် လူတွေကို ဆွဲဆွဲထုတ်ရတာ တချို့လည်း အသက်ရှင်တယ်သာဆိုရ၊ လက်အပြတ် ခြေအပြတ်နဲ့ လူတွေကြည့်မလား။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာကလည်း ရုပ်လုံး မပေါ်တဲ့ အလောင်းတွေဟာ ပြန့်ကျဲနေတာ ... ကြည့်မလား။ အမလေး မြင်မကောင်းပါဘူး။”

သူသည် သူ၏စစ်အတွေ့အကြုံ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ဗုံးကြဲခံ ရသော ရန်ကုန်မြို့၏ နေ့တစ်နေ့အကြောင်းကို ကျွန်မအား တစ်ခါက ပြောပြဖူးပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဝါးခယ်မမြို့လေးမှာတော့.....

“မြန်မာတိုင်းရယ်၊ ဝတ္တရားကိုလည်း ထင်ရှားသိအောင်၊ အာရှ လူငယ် အစည်းအရုံးဌာနက၊ ရင်ပေါင်တည်ကာ၊ ရှေ့ဆောင်ပြုမယ်၊ မြန်မာပြည်အလုံးမှာ၊ မြို့ရွာနယ်ပယ်တို့ ကာကွယ်မယ်၊ အကုန်မကျန်

ကြွင်းရအောင်၊ ဒုက္ခအပေါင်း၊ ကင်းစေကြောင်းနဲ့ရယ်... ဪ ဗုံးဘေး၊ မီးဘေး၊ ဒီဝယ်အကြားမှာ ဇမ္ဗူနယ်တစ်လွှားမှာ၊ တူဖွယ်ရှားတဲ့ လူငယ် များဟာ၊ စွန့်စားခဲ့ပါသည်။

ကဲ... သူတို့၏ တကယ်တမ်း စွန့်စားခန်းများကို ကျွန်မတို့က သိချင်း ဖွဲ့နွဲ့၍ ဆိုနေကြချိန်ဖြစ်သည်။ ဪ... ဤတစ်ချိန်လေးကို ရုပ်ရှင်ပညာနှင့်သာ သရုပ်ဖော်ရလျှင် ဇာတ်နာအောင် တမင်ဖွဲ့သည်ဟု ဆိုကြလေမည်လား။ နှိုင်းယှဉ်ခြင်းနှင့် ခြားနားချက် ဗိုလ်မောင်လေး ရန်တွေ့ကောင်းပုံနှင့် ထိုတစ်ချိန်လေး၏ ဇာတ်ကွက်ကို ရုပ်ရှင်ပိတ် ကားပေါ်မှာသာ တွေ့ရလျှင်.....

“ကျုပ်တို့မှာတော့ တကယ်လက်တွေ့ မီးလောင်ပုံးကြံစစ်ဘေး ကြုံနေတဲ့ လူထုကိုလက်တွေ့ ကယ်တင်နေရဆဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ တင်အောင် ထွန်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သိချင်းဆိုကောင်းတဲ့ အချိန်ပေါ့လေ” ဟု ရန်တွေ့ကောင်းတွေ့ပေမည်။

အကြောင်းကံပေပဲ၊ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ဥခွံလေးများကို မနေ့ တစ်နေ့ကမှ ဖောက်ခွဲထွက်လာ၏။ ဥခွံမာမာကိုသော်မှ မိမိနှုတ်သီးများ သက်သက်နှင့် ဖောက်သည်မဟုတ်။ မိခင်ငှက်မနှင့် ဖခင်ငှက်ဖိုက သူတို့ နှုတ်သီး ချွန်ချွန်ကြီးများနှင့် ကြိုတင်ဖောက်ခွဲ လမ်းကြောင်း၍ပေးထား သည်။

ကျဉ်းကျပ်သော ဥခွံမှ ခွဲထွက်စက ဟင်းလင်းပွင့်သော လဟာပြင် ကို မြင်အတွေ့တွင် အို... ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောလှ၏။ ပြာသောကောင်း ကင်ကြီးကလည်း ပိုးသားထီးပြာကြီးလိုပါတကား။ လေပြည်လေညင်း အေးမြ၍ ပန်းရနံ့မွှေးသောလေကို တအားဝအောင် ရှူလိုက်ရ၏။ အဆုတ်ထဲတွင် စိမ့်ဝင်သွားသည်။ အတောင်ပံသည် အားအပြည့်ဖြစ် လာ၏။ “ပျံသန်းသွားချင်လိုက်တာ ပိုးသားထီးပြာကြီးအောက်မှာ တခြား

ဘာတွေများရှိသေးလဲ။ အို... တို့ အသိုက်လေးကလည်း ပူပူနွေးနွေး
လေပြည်တိုက်ခတ်လာတိုင်း ဒန်းစီးရသလိုပါပဲလား။ ကြည့်ပါဦး တို့
အနားမှာ သစ်ရွက်အညွန့်လေးတွေက နီနီထွေးထွေး၊ တို့အသိုက်အောက်
မှာလည်း ပန်းပွင့်လေးတွေဖွေးလို့ နံနက်နေခြည်နဲ့ သူတို့ဝတ်လွှာတွေ
ဟာ ငွေရောင်တောက်နေကြတာပဲ။

“ကဲ... လေ အိပ်ချိန်ပါ” ဟု ငှက်ဖိုနှင့် ငှက်မမိခင်တို့က ပြောသည်
ကို သတိမရ။

“လဝန်း... ဝါဝါကြီးဟာ ညကိုရောက်လို့ တောက်ပလာတော့
ပိုးသားထီးပြာကြီးဟာ ပိုပြီးလှလာပါလား။ ညမွှေးပန်းလေးတွေကို မအိပ်
ဘဲကြည့်နေပါရစေဦး အမေရယ်” ငှက်ငယ်လေးများသည် ပြန်ပြောမိ
၏ ။

“အတောင်လေးတွေ နုသေးတယ်၊ လဟာပြင် လေထုထဲကို
ဖောက်ခွဲပျံသန်းဖို့ အားမရှိသေးဘူး။ အချိန်စောသေးတယ်” ဟူ၍ မိခင်
ငှက်မကြီးပြောသည်ကိုလည်း နားမထောင်ချင်။ စူးစမ်းချင်လိုက်တာ
သိချင်လိုက်တာ “တို့များအဝေးကြီးကို ပျံသန်းသွားရအောင်၊ တခြားမှာ
တို့လို ငှက်အသိုက်အအုံလေးတွေ ရှိသေးလား။ အို... အမေ တခြား
ဘာတွေရှိသေးလဲ”

“တိတ်စမ်း ပါးစပ်ကို ဟစမ်းပါ။ အမေတို့ရှာလာတဲ့ အစာတွေကို
ခွံပေးမယ်။ မင်းတို့နှုတ်သီးကို ဖွင့်လိုက်စမ်းပါဦး။ အစာခွံပေးနေတာကို
အေးအေးစားစမ်း၊ ဟင်... သူတို့အာခေါင်ကဖြင့် နီနီထွေးထွေး သိပ်နု
သေးပါလား။ နောက်နေ့ကျရင် လေထဲမှာပျံဝဲပုံကို သင်ပေးမယ်ပြီးမှ
အဝေးကြီးကို အဖေတို့လို ပျံကြည့်သေးတာပေါ့”

ငှက်ကလေးများသည် မိခင်များပြောသည်ကို နားမထောင်ချင်။
သို့သော် အတောင်အားရှိအောင်တော့ စောင့်လိုက်ဦးမည်။ ညအိပ်ချိန်

တွင် အမေတို့ အပျံသင်ပေးမည့်အချိန်ကို အိပ်မက်မက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

ဪ... ငှက်ကလေးများ၏ အိပ်မက်အိပ်မက်။ ဥခုံမှဖောက်ထွက်စ တစ်ပတ်မျှမပြည့်သေးသော အချိန်ကို တစ်ဘဝဟုထင်သည်။ သူတို့အသိုက်အအုံရှိရာ ခြံဝင်း၏ ဟိုဘက်တွင် နေခြည်ကလည်း ပူနွေး၍ လေညင်းကလည်း အေးနေမည်။ ပန်းများမွှေး၍ လကလည်း အစဉ်ပင် ငွေရောင်အသွေး တောက်ပနေမည်ဟု ထင်ကြသည်။ လမိုက်သော ညများအကြောင်းကိုပင် ထည့်၍ မစဉ်းစားမိပါပေ။

ငှက်ကလေးများ၏ အိပ်မက်ခန်း တစ်နေရာတွင်တော့ ကျွန်မသည် အနာဂတ်ကို အတိတ်နိမိတ်သဖွယ် အိပ်မက်မက်ခဲ့ရ၏။

မှန်၏။ ဂျပန်ခေတ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုအပြီးတွင် ကျောင်းရန်ပုံငွေအတွက် ကျွန်မတို့ ကျောင်းကပွဲလုပ်ကြသည်။ ထိုကျောင်းကပွဲတွင် အထက်တန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသားကြီးများက တစ်ခန်းပါဝင် ကပြကြရသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိုက်မိက ကျွန်မကိုလှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် လုပ်ရန်ပြောပြ၏။

“မင်းတို့ နာဂဆဒ္ဒန် ဘောလယ်ကို သရုပ်ဖော်ရမယ်။ အဲဒီပြဇာတ်မှာ မခင်ယုဟာ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်လုပ်ရမယ်”

ကျွန်မသည် ရင်ဖိုသွား၏။ နာဂဆဒ္ဒန် ဘောလယ်တွင် မဟုတ်။ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ရေးသားသော ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယား၊ ဘောလယ်များကို အထူး နှစ်သက်သည်သာမက သူ့မိခင် မမြလေး၏ မိဖုရားဘဝတွင် ထက်မြက်သောသတ္တိနှင့် အနုပညာကို ပေါင်းစည်းယှဉ်တွဲ၍ အသုံးချတတ်ပုံကို အစဉ်လေးစားခဲ့၏။ မြတ်နိုးခဲ့၏။

သူတို့ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သော သီချင်းများကို အကုန်အစင် မဟုတ်သော်လည်း

ကျွန်မ အတော်များများရ၏။ သို့သော် စည်းနှင့်ဝါးနှင့် စနစ်တကျ အဖြစ်ရှိအောင်ဆိုပါဆိုလျှင် မဆိုတတ်။ ရေချိုးခန်း မင်းသမီးပီပီ ရေချိုး ခန်းထဲတွင် အော်တတ်သည်။ မေမေ့ကိုပင် ခွင့်တောင်းထား၏။ “ပျံတာ၊ နဲ့တာ၊ ကလက်တာတွေ မလုပ်ပါဘူး။ လသာတဲ့ညမှာတော့ ခြံထဲမှာ သီချင်းဆိုပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်းကာ ကျွန်မသည် ညဘက်တွင် သီချင်း ဆိုတတ်သည်ကလွဲ၍ စည်းနှင့်ဝါးနှင့် မဆိုတတ်ပေ။

ဒီလိုပုံစံနှင့် မိန်းကလေးက လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် လုပ်ရမည်ဆိုတော့ ရင်ဖို၍လာ၏။

“ဆရာမကလည်း မယုသီချင်းတွေရတာက မေမေ ကလေးသိပ် ရင်း ဆိုရာက တစ်ဆင့်ကြားရတဲ့ သီချင်းတွေ။ ပြီးတော့လည်း လှိုင် ထိပ်ခေါင်တင်ဆိုတော့ အဆိုအပြောနှစ်ခုလုံးတော်မှ။ ထီးဟန်နန်းဟန်။ အို... မယု ထီးသုံးနန်းသုံး စကားတွေလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ဟဲ့... ကောလိပ်စိန်ကိုယ်တိုင်က နန်းတော်ထဲမှာ မိဖုရားတွေ ပြောလေ့ ပြောထရှိတဲ့ ထီးသုံးနန်းသုံးစကားတွေ သင်ပေးမှာ”

ကောလိပ်စိန်မှာ ဝါးခယ်မနယ် ထီးပန်းရွာဇာတိဖြစ်၏။ စစ်ဖြစ် ချိန် ဝါးခယ်မအရှေ့ပိုင်းတွင် နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ ကြီးဒေါ် ဒေါ်ဒေါ် ယုံနှင့် ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါသည်။

“ဒီတော့ စကားပြောဟန်ကို သူ့ဆီကသင်ယူတာပေါ့၊ သူကလည်း သင်ပေးမယ်တဲ့။ မင်းအပြောကောင်းရင် ပြီးတာပဲ။ မိဖုရားတွေက သီချင်း ကိုရေးစပ်ပြီး သူတို့ဘာသာဆိုကြည့်တာပဲ။ တကယ်တမ်း သူတို့ မောင် တော်တွေဆီ ဆက်သွင်းတော့ အထိန်းတော်တွေလွှတ်တာ။ ခုလည်း အထိန်းတော်လုပ်ဖို့ ခင်အံ့တို့ ခင်ဆုံတို့ ရှိပါတယ်။ ခင်အံ့အဖြစ် မမြဲရှင် လုပ်မှာ။ (ယခု စန္ဒရားလှထွတ်၏ အစ်မအရင်း) သူက သီချင်း အဆို ကောင်းပဲ။ ဒါအတွက်မပူနဲ့။ ခင်ဆုံက မခင်နု(ယခု ဖဆပလ ဦးချိဒိုး၏

ဇနီး)လုပ်မှာ။ ကနောင်မင်းသားအဖြစ် ခင်မောင်စု (ယခုပါတီ ယူနစ် တစ်ခုတွင် ကြီးကြီးမာစတာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်) လုပ်မှာ။ အေး မင်းက အပြောကောင်းတော့ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်အဖြစ် ချက်ပိုင်ပိုင်ပြောရမယ်”

ထိုကျောင်းကပွဲတွင် သလွန်တော်အထက်မှ မခို့တရို့ မိဖုရားထိုင် ထိုင်ကာ ကျွန်မသည် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်လုပ်ခဲ့၏။

“မယ်တော်ဘုရားက ထိပ်ထားကို ဆုံးမခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့မင်း နန်းလျာဟာ မင်းပျိုမင်းလွင်များထဲမှာ မျက်နှာပွင့်သူမို့ မေတ္တာတော် မမျှပါနဲ့လို့ အတန်တန်မိန့်မှာဆိုထားပါလျက်နဲ့ ထိပ်ထားဟာ မောင် တော် ကနောင်အိမ်ရှေ့ မင်းသားအပေါ် မေတ္တာတော် တိမ်းညွတ်မိတယ် အထိန်းတော်ကြီးတို့ရဲ့။ ရှေးလူကြီးများစကား တယ်မှန်တယ်နော်။ နိမ သောင် နောင်မှသိမယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ယခုတော့ မောင်တော်ဘုရားဟာ ထိပ်ထားအပေါ် စိမ်းကားတော် မူရက်လိုက်တာနော်”

ကျွန်မသည် ကျောင်းကပွဲတွင် ထိုစကားလုံးများကို ပြောရပါ သည်။

ယခု တကယ့်ဘဝကပွဲတွင် မေမေကအတန်တန် ချစ်တုံ့မပြန်ရန် တားမြစ်ခဲ့သော ကိုတင်အောင်ထွန်းကို ချစ်ခဲ့မိသည်။

တော်ပါသေး၏။ ဘုရား တန်ခိုးတော်ပါပင်တည်း။

ငှက်ငယ်လေးနှစ်ကောင်၏ အိပ်မက်ခန်းတွင် လဝန်းကြီးရှိရာသို့ အသိုက်မှခွဲခွာကာ အရဲစွန့်ပျံသန်းမိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မ၏ မိုးသောက်ယံ သည် တွေးရဲစရာရှိမည်မဟုတ်ပါပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လဝန်းရှိရာသည် ပန်းများဖွေးသော လမ်းမှလေပြည်လေညင်းများကို ဖြတ်သန်း၍ ပျံရသည်မဟုတ်။ လေထု လွှာအမျိုးမျိုးကို ဖောက်ခွဲ၍ ပျံသန်းသွားရာ၌ အတောင်တစ်ဖက်တလေ

များ ကျိုး၍ မြေပြင်ကို ပြုတ်များကျလိုက်လျှင်.....

အမလေး... မောင်ကကျွန်မကို ကူတွဲဖေးမ၍ ဆက်လက်ပျံသန်း
မည်မဟုတ်။

လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်လိုလည်း မြနားတောင်း၊ မြဘယက်၊ မြလက်
ဝတ်ရတနာများဝတ်ဆင်၍ မြပဝါခြံကာ မောင်တော်ကနောင်မင်းသား
၏ ရက်စက်စိမ်းကားပုံကို ဝင်ရောက်လျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်ဖို့
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့ကလည်း ကျွန်မ
တကယ့် ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် ရှိချင်မှရှိပေမည်။

ဪ... အဖွဲ့အနွဲ့အပြောအဆို နန်းမှုနန်းရာတို့နှင့် ချစ်စဖွယ်
ကောင်းသော လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်လို အိမ်ရှေ့မိဖုရားသော်မှ သူ၏စောင်း
ကို နူးညံ့စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ပါသော်လည်း မေတ္တာဘွဲ့ကို တီးခတ်ရာ၌
မေတ္တာစောင်းကြိုးသည် ခဏခဏပြတ်ခဲ့ရ၏။

မိုးသောက်ယံတွင် ငှက်ငယ်လေးတို့သည် အိပ်ရာမှနိုးကြပြီ။
လဝန်းကြီးလည်း ပျောက်၍ နေရောင်အောက်တွင် မိမိတို့ပျံရမည့် ခရီး
လမ်းကို ငှက်ကလေးတို့ ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့ရပေပြီ။

* * *

ကျွန်မသည် နေရောင်အောက်ရောက်သောအခါ ဘဝသည်
အိပ်မက်ခန်းမဟုတ်သည်ကို နားလည်လာ၏။ အိပ်မက်မက်တတ်သော
ငှက်ငယ်လေးမဟုတ်ပါတော့ပြီ။

“ကဲလေ... ကိုယ့်နောက်ကို ရဲရဲလိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ကိုယ်လေထုကို
ဖောက်ခွဲရဲပါတယ်” ဆိုသော ဖိုးကျော်သောင်းဆိုသူနှင့် ဒုတိယအကြိမ်
တွေ့သောအခါ ကျွန်မကြောက်တတ်နေပေပြီ။ မေမေလက်ကို မဖြုတ်ရဲ
တော့ပေ။ ဒါကြောင့်ပင် “မေမေလာအောင် စောင့်ပါဦး” ဟု သူ့ကို

တောင်းပန်ရခြင်းဖြစ်၏။

မေမေရောက်လာပြီးနောက် မေမေက သူ့ကိုတွေ့ရန် ချိန်းဆိုလိုက်
ပါသည်။

ပထမချိန်းသောနေ့တွင်မူ မြောင်းတံငါဘက် ရှေ့တန်းကိုသူသွား
နေရ၍ မလာနိုင်ခဲ့ပါ။ သူနှင့်မေမေတွေ့ဖြစ်သော အချိန်တွင်လည်း
ကျွန်မက ရုံးတက်နေရပါသည်။

ကျွန်မရုံးဆင်းလာလျှင် မေမေက သမက်လောင်းကိုတွေ့ခန်း
ပြောပြ၏။

“မေမေကလေ မျက်စိကလည်းမှုန်တော့ ဘယ်က ရဲဘော်လေးလဲ
လို့၊ သူ ဂျစ်ကားကိုမောင်းလာတယ်။ ဂျစ်ကားကလည်း စုတ်လိုက်တာ။
ပြီးတော့ ခုံဖိနပ်ကဖင်ပိုင်းပြတ်နဲ့ လုံချည်အနီရဲရဲ မန်ကျည်းစေ့ အကွက်
ဝတ်လို့ စစ်စွပ်ကျယ်အစိမ်းနဲ့၊ ရှပ်အင်္ကျီတောင်မဝတ်ဘူး။ “ဟဲ... ဟဲ
ကျွန်တော်မောင်ကျော်သောင်းပါတဲ့။ မေမေလည်း နေရာပေးပြီး စကား
ပြောရတာပေါ့”

ကျွန်မသည် မေမေပြောပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှ ရယ်
ချင်လာ၏။

“ပြီးတော့ အသားကလည်းညိုလိုက်တာ။ သူ ခေါင်းတုံးဆံ
တောက် ညှပ်ထားတယ်နော်”

မေမေပြောပြသော သူ့ပုံစံကို ကျွန်မမျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လာပါပြီ။
ယခုတစ်ခါတော့ ဖွင့်၍ရယ်မိ၏။

“ဘာကိစ္စ ရယ်ရတာလဲ”

“သမီးရယ်ချင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ မေမေ့ကို ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြောရမလဲသမီး။ အာလာပသလ္လာပပြောပြီး မေမေတို့အိမ်
ကို ဝင်ထွက်သွားလာပြီး မေမေတို့မိသားစုကို ဆက်ဆံကြည့်ပါလို့

ဒါပဲပြောရတာပေါ့”

“မေမေ... သူ့အပေါ် ထင်မြင်ချက်ကို မေးတာပါ”

“ဪ... လူတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး မြင်မြင်ချင်း သူ့စာရိတ္တကို ကောက်ချက်ချလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မောင်တင်အောင်ထွန်းကို ကြည့်ပါလား။ သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ပညာအရည်အချင်း၊ သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်း ငွေကြေး ချမ်းသာပုံတွေနဲ့ဆိုရင် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပေါ့၊ ဘယ်သမီးရှင်မှ လက်လွတ်မခံနိုင်တဲ့ အမျိုးအစားမျိုးပဲ။ မေမေအတွက်တော့ သမီးရဲ့ ရေရှည်ခရီးကို ကြည့်ရလို့ပါ”

မေမေက ဒါပဲပြောပြ၏။

နောက်နေ့ မနက်စောစောကြီးတွင် ကျွန်မထင်သည့်အတိုင်း သူ့ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာပါသည်။

“ကဲ... အချို့ အချိန်မရှိလို့ ကျွန်တော် နောက်နှစ်ပတ်လောက် ဒီမှာမရှိနိုင်ဘူး။ အချို့မေမေက ဘာပြောလဲ၊ အကျဉ်းချုပ်ပြောပါ။ ဆယ်မိနစ်ပဲအချိန်ရမယ်။ ယောက္ခမ လောင်းကြီးပုံစံကတော့ စကားပြောပုံရော မျက်နှာ အေးချမ်းပုံရော ဆက်ဆံပုံရောမဆိုးဘူး။ တော်စရာရှိလည်း ယောက္ခမတော်ပစ်ပါရစေ အချိန်ဆွဲမနေပါနဲ့ အချို့ရာ”

“အမလေး... ဖြည်းဖြည်းမေးပါ မောလိုက်တာ။ မေမေက ဝတ်စားလာတဲ့ပုံစံကို ပြောပြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပုံပျက်ပန်းပျက်လုပ်လာရတာလဲ နည်းနည်းတော့ ရှိုးထုတ်ဦးမှပေါ့”

“အို... ယောက္ခမလောင်းကို ပညာစမ်းရတာ”

ကျွန်မသည် မေမေပြောသမျှ သူ့အား ပြောပြလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်လလောက်တွင်မူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်ခွင့် မေမေကပေးပါသည်။

“ဂလင်... ဂလင်” တစ်နေ့တွင် ရုံးသို့ ရောက်ရောက်ချင်း တယ်လီဖုန်းကိုကောက်၍ ကိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ ဗိုလ်မောင်ကလေး အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“မခင်ယု... ညက စစ်ရဲတပ်ရင်း (၄)တန်းလျားကို မီးလောင်သွားတယ်လေ၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား” သူသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြော၏။

“သိပါတယ်” ကျွန်မက ဖြေလိုက်၏။

“ဒါနဲ့များ နေနိုင်လိုက်တာဗျာ... ကိုကျော်သောင်းကြီး ပျောက်နေပြီ။ သူ့ကားမောင်းတဲ့ ရဲဘော်လေးထွန်းရှင်ကလည်း အဲဒီဂျစ်ကားကိုသာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး မောင်းထွက်ပြေးရတယ်။ အခုသူလည်း သူ့ဗိုလ်မှူးကို ရှာမတွေ့လို့တဲ့၊ မီးလောင်ပြင်မှာ အလောင်းတစ်လောင်း တော့တွေ့တယ်၊ သူ့အလောင်းမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေရတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဆုတောင်းပါတယ်”

ကျွန်မသည်လည်း ဆုတောင်းရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ စောစောစီးစီး ရုံးကိစ္စရှိသမျှကို လုပ်နေရ၏။

နေ့လယ်လောက်တွင် ကျွန်မထံသို့ တယ်လီဖုန်း ရောက်လာပြန်သည်။

“အချို”

“အမလေး” ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်မတုန်သွား၏။ တစ်ဖက်မှ အသံမှာ ဗိုလ်မောင်လေးအသံမဟုတ် သူ့အသံ။

“ဒါနဲ့... ဒါနဲ့ ဗိုလ်မောင်လေးက ပြောတော့ ဖိုးကျော်သောင်းကြီး ရှာမတွေ့ဘူးဆို”

“အခြေအနေတွေ နောက်မှပြောပြမယ်၊ အခုလောလောဆယ်

ကိုယ့်မှာလေ ဘာမှမရှိဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်”

သူဒါပဲပြောကာ တယ်လီဖုန်းကိုချသွား၏။ ကျွန်မရုံးမှ ညနေ ဘက် စောစောဆင်းရန် ခွင့်တောင်းရ၏။ ရုံးက အပြန်လမ်းတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဈေးကိုဝင်ရသည်။ နွားရိုင်းပလေကပ်လုံချည် နှစ်ထည်ဝယ်ကာ သေသေ သပ်သပ်ထုပ်၍ ဝိုင်အမ်စီအေသို့ပို့လိုက်သည်။

ပို့ပေးသူမှာ ဆရာဦးစိုးတင် (ဘကြီးစိုး မြို့မဟောင်း) ဖြစ်၏။ ဆရာကို ဗိုလ်မောင်လေးရှိရာ ဝိုင်အမ်စီအေပို့ခိုင်းခြင်းမှာ သူဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကို ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းထဲတွင် မမေးလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ထိုနေ့ညတွင်ပင် ကျွန်မဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဟဲ့... မခင်ယုရဲ့ ငါလေ ဗိုလ်မောင်လေးဆိုတဲ့သူကိုရော အဲဒီ ဗိုလ်မှူးကျော်သောင်းကိုပါ တွေ့ခဲ့တယ်။ ငါ့တပည့်... မင်းကိုငါ ဝါးခယ်မမှာ စာသင်ကတည်းကရော၊ ရန်ကုန်ရောက်လာတော့ရော တပည့်တစ်ယောက်အနေနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ တင်အောင်ထွန်းကလည်း ငါ့တပည့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော ဖိုးကျော်သောင်းကြီးကို လက်ထပ်ပါဟယ်”

“အလိုလေး... ဆရာကလည်း မြင်လျှင်မြင်ချင်းဆိုတာ ကျနေ တာပဲ၊ ဆရာက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မယုနဲ့ ဖိုးကျော်သောင်းအကြောင်း ကိုသိလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိုက်မိက ငါ့ကိုအားလုံး ပြောပြပြီး သား။ ငါ့လူက အသားမည်းတာတစ်ခုပဲ။ သူ့မျက်နှာမြင်တာနဲ့ သူ့စိတ် ရင်းအေးပုံဟာ သိပ်ထင်ရှားတာပဲ” ဟု ဆရာကပြောပြ၏။

“ဒီလူတော်တော် စည်းရုံးရေးကောင်းတယ်နော်။ ဝါးခယ်မသူကို ယူချင်တာနဲ့ သူ့စစ်ရဲတပ်ထဲက ဝါးခယ်မသားရော ဆရာတို့ကိုပါ

စည်းရုံးနိုင်တာပဲ”

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏အချစ်ကိစ္စများ ကျောင်းကတည်းက ကျောင်းသားအရွယ်ရရှိသော ရည်းစားစာများကို ဆရာနှင့်ဆရာမတို့ အားပြကာ တိုင်ပင်ခဲ့ပါသည်။ ကိုတင်အောင်ထွန်းစာကို ပထမရစဉ် ကလည်း ဆရာကိုပြခဲ့ပါသည်။

ဆရာက “မိခင်ယု ဒီကိစ္စမှာ မင်းတိုင်ပင်ဖို့ အသင့်ဆုံးက မင်း မေမေပဲ။ မင်းရဲ့ မေမေဟာ သာမန်မိခင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

“ကဲပါလေ... ဆရာပြန်တော့မယ်” ဟု ဆရာက နှုတ်ဆက်တော့ မှ ကျွန်မပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ဟိုကဖြင့် သူပေးလိုက်တဲ့ ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ကြည့်ရင်း “ကျွန်တော်ခုချက်ချင်း ဝတ်လိုက်တော့မယ်တဲ့၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်လို့ အချို့ကို ပြောလိုက်ပါတဲ့။ ကဲ... သွားမယ်” ဆရာသည် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားတော့၏။

ကျွန်မ၏ နှလုံးသားများသည် ရှေးဟောင်းသီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ကို တီးတိုးစွာဆိုနေမိ၏။ ကျွန်မကြားပါလျက်နှင့် မကြားသလိုနေမိ သည်။

“မချစ်ဘူးကွယ်၊ မကြိုက်ဘူးကွယ်၊
မမလေးရယ် မင့်နဖူး၊ ညှင်းဘယ်ကကူး”

နောက်တစ်ပတ်တွင်မူ မီးလောင်ပြာကျကျန်ရစ်သော စစ်ရဲတန်း လျားကို သူ့ခွဲခွဲ၍ မြန်မာ့တပ်မတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရမည့်အကြောင်း စာနှင့်အတူ သူ့ဓာတ်ပုံကို ပို့လိုက်ပါသည်။

သူ ကျွန်မထံသို့ ပထမဆုံးပို့သောဓာတ်ပုံ ဖြစ်၏။ စစ်ဝတ်စုံကို မဝတ်၊ သာမန်အရပ်သားအဝတ်ကို ဝတ်ထားပါသည်။ သူ့ဓာတ်ပုံ နောက်တွင်မူ အောက်ပါကဗျာကို လက်နှိပ်စက်စာလုံးဖြင့် ဖော်ပြထား ပါသည်။

INVICTUS

Out of the night that covers me,
Black as the pit from pole to pole,
I thank whatever Gods may be
For my unconquerable soul.
In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.

ဓာတ်ပုံနှင့်အတူပါလာသော စာထဲတွင်မူ ထိုကဗျာပိုဒ်ကို မြန်မာ လို့ဖော်ပြထားပါသည်။

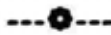
“ငါ့အား ဖုံးလွှမ်းထားသော လကွယ်သန်းခေါင် ဤမှောင်မိုက် အတွင်းမှနေ၍ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတတ်သော ငါ၏စိတ်ကို ဖန်ဆင်း ပေးသည့် နတ်သိကြားတို့အား ငါကျေးဇူးဆိုပါ၏။

လောကဓံတရား၏ လက်ဆုပ်တွင်းသို့ ဘယ်လိုပင် ကျရောက် နေသော်လည်း ငါမူကား မတုန်လှုပ် မငိုကြွေး၊ ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ် ခြင်းဒဏ်ချက်တို့ကြောင့် ငါ၏ဦးခေါင်းသည် သွေးသံတို့ဖြင့်ရဲရဲနီ၏။ ညွတ်ကားမညွတ်။

“ကိုကြီးရဲ့ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ အင်္ဂလိပ် ကဗျာထဲကပဲ၊ ကိုကြီးတို့ရဲ့ တပ်မတော် ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ရွတ်လေ့ရွတ်ထရှိတဲ့ကဗျာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မြန်မာဘာသာပြန်တာကို ကိုကြီးရဲ့စာထဲမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ပါတယ်”

ဒါပင် သူ့စာထဲမှာ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဗိုလ်သင်တန်း မတက်ခင် ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလိုက်၏။ လက်ထပ်ရက်ကိုမူ မေမေက မသတ်မှတ်သေးပါ။

အခန်း (၃)
အခါတော် ပေးတာက

ချို

လက်ထပ်ဖို့ ၂၃ နိုဝင်ဘာကို ရွေးသည်။

ကျော်သောင်း

ကျွန်မတို့လက်ထပ်ရန် ရက်ရွေးစဉ်က သူသည် ဗိုလ်သင်တန်းမှ ဆင်း၍ ဗမာ့တပ်မတော်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်နေချိန် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်သင်တန်းမှ ဆင်းသောအခါ ဒုဗိုလ်အဖြစ်နှင့် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ရင်းမှူးတာဝန်ကို ယူကာ စစ်ကိုင်းသို့သွားရောက်ရ၏။ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ၊ ရွှေဘိုမှ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်သားများကို စိစစ်၍ စနစ်တကျ မြန်မာ့တပ်မတော်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းရန်ဖြစ်၏။

အထက်မြန်မာပြည် မသုံးလုံးနယ်မြေကို ကွန်မြူနစ်တို့ လက်လွှတ်ပြီးနောက် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အစိုးရဘက်မှ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပြီဆိုသော်လည်း လုံးဝငြိမ်းချမ်းရေးကို မရနိုင်ခဲ့သေးပါ။

ဝန်ကြီးချုပ်သည် အညာမြေ၏ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုနှင့် အခြေ

အနေအရပ်ရပ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက် မန္တလေး သို့ တစ်လခေတ္တ ပြောင်းရွှေ့ရုံးထိုင်ပါသည်။

ကျွန်မမှာသာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေ၍ အနားယူရန် ဝန်ကြီးချုပ် က ခွင့်တစ်လပေးခဲ့၏။

သောင်းကျန်းသူများ အရှိန်ပြင်းထန်နေဆဲက ရုတ်တရက် သိမ်း သွင်းတည်ထောင်ခဲ့ရသော စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ဖွဲ့များကို တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု ရလာသည်နှင့် စနစ်တကျ သူတို့ကိုပုံစံသွင်းရန် လိုအပ်ပါ သည်။

ထိုအပြောင်းအလဲတွင် သူနယ်တွင်း၌ သောင်းကျန်းသူများ တချို့ မြို့များကို ခဏခဏ ဝင်ရောက်စီးတတ်ပါသည်။ တပ်စွဲထား၍တော့ မရပါ။

“ကဲ... မရွေ့ယု၊ တင်တင့်အခြေအနေက မဟန်ဘူးနော်။ လက် ထပ်မယ့်ကိစ္စကို စောစောစီးစီးလက်ထပ်ပါလား။ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့နဲ့ စေ့စပ် ထားတာ ဒေါ်ဒေါ်ခင်အထင် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်ထင်တယ်။ ဗိုလ်သင် တန်းတက်နေတာပဲ ၉ လကြာတယ်”

မေမေ၏ ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်အုံးခင်သည် ဆွေစုမျိုးစု၏ လက်ထပ် ရေးကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများတွင် သူကအမြဲလိုပင် တာဝန်ယူ၏။ မေမေ့နာမည်မှာ ဒေါ်သိန်းတင်ဖြစ်သော်လည်း ဆွေမျိုးများက တင်တင် ဟူ၍ခေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ် တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးပြီ”

“အဲဒါဘာကိစ္စ အချိန်ဆွဲနေလဲ။ မောင်ကျော်သောင်းက သစ္စာ မဖောက်ဘူးပဲထား။ ကာလကြီးက မကောင်းလိုက်တာ တော်ကြာ အပျို တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေမယ်”

“တစ်ခုမကလို့ နှစ်ခုပဲလပ်လပ် လူများဖြင့်သေတော့မယ်”

ကျွန်မမှာ ထိုအချိန်က ဝမ်းကိုက်ပိုးများ အသည်းတွင်းသို့ ရောက် နေပြီဆိုလား မသိပါ။ အင်မတင်းခေါ် ဝမ်းကိုက်ရောဂါပျောက်ဆေးကို အထိုး လွန်၍ လူမှာ အားလျော့နေရုံမက အသည်းရောင်ရောဂါကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးဝါထိန်နေပါသည်။

“သီလရှင်လုပ်မှာလည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီသူငယ်မလေးကို စကားပြော ရတာ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ။ တင်တင် စိတ်ချလက်ချရှိအောင် လက်ထပ် ရမယ်”

“စေ့စပ်ပြီးမှပဲဟာ ဘယ်သူက လက်ထပ်ဘဲနေမလဲ။ မိန်း ကလေးကများ သစ္စာဖောက်မတဲ့လား၊ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ကလည်း အဲဒီဝမ်း ကိုက်ပိုးကလည်း အသည်းရော နှလုံးရော ကိုက်ရင်ပြီးရော၊ မြန်မြန်သေ အေးတာပဲ” ကျွန်မစိတ်တိုတိုနှင့်ပြောမိ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ကတော့ သူ့ယောက်ျားဆရာဝန်ကို အိမ်ပေါ်သို့ပင့်ခေါ်ကာ ဆေးကုကြပါသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလသို့ ဝင်လာမှပင် ရောဂါသက်သာပါသည်။

လက်ထပ်ရက်ကိုလည်း သံကြိုးနှင့် အပြန်အလှန် ရွေးကြသည်မှာ သူ့ဆီက နောက်ဆုံး နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်ကို လက်ခံကြောင်း သံကြိုးပြန်လာပါသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်မှ နားနားနေနေပင် တစ်ယောက်တည်း စိစဉ်ရ၏။ လိုအပ်သမျှကိုတော့ အဒေါ်များက စိစဉ်ပေးပါသည်။

အိပ်ရာခမ်းနားအတွက်ကိုမူ ကျွန်မကြိုက်သော ရေရောင်ကို ဒေါ်ဒေါ်ခင်တို့ မရှာတတ်ပါ။

“ကဲ... ရေရောင်ဆိုတာ ဘာရောင်လဲ” ဒေါ်ဒေါ်ခင်က မေး၏။

“ဟိုဒင်း သင်္ဘောစီးသွားတော့ နေဝင်ခါနီး ရေပြာပေါ်မှာ နေခြည် ပက်နေတဲ့ အရောင်လေ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့လည်း ပန်းချီဆရာမဟုတ်တော့ အရောင်

အကြောင်း နားမလည်ဘူး”

ဒေါ်ဒေါ်ခင်သည် ရေပြာရောင်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး တီဂျူးမားမှ ငွေပြာရောင်ဖဲစကို အိပ်ရာဖုံး၊ ခေါင်းအုံးစွပ်များ ချုပ်ရန်ဝယ်ပေးပါ၏။ မွေ့ရာစမှာလည်း အပြာခက်ပန်းများ ယှက်သွယ်နေသောအစ ဖြစ်သည်။

သိုးမွေးစောင် အပြာနုကိုမူ ဂျူဒါရိုစ်တံဆိပ် အင်္ဂလန်ဖြစ်ကို ကျွန်မရွေးချယ်လိုက်၏။

အဝတ်အစားချုပ်လုပ်ရန်အတွက် သတို့သားကိုယ်အတိုင်း လိုနေပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပုဆိုးအင်္ကျီအတူတူပဲ၊ တစ်ယောက်အင်္ကျီ တစ်ယောက်ဝတ်တာပဲ”

ကိုမြညွန့်ကဆို၏။ ဘီအိုင်အေ-ဘီဒီအေ၊ ရဲဘော်ဟောင်းများမှာ ဒီအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ၏ရဲဘော်များထဲတွင် ညီငယ်အရင်းသဖွယ် ကိုမြညွန့်ကို အချစ်ပိုပုံရသည်။ ယခင်က ခြင်ထောင်တစ်လုံးတည်းတွင် နှစ်ယောက်အတူ အိပ်ကြသည်ဟုဆို၏။ ကိုမြညွန့်ကမူ ထိုအချိန်က တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ရဲတပ်ရင်းတွင် သူဒုတပ်ရင်းမှူးလုပ်စဉ်က သူ့ထံမှ စာများယူလာသူထဲတွင် ကိုမြညွန့်တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ ဒီလိုဆို စကော့ဈေးတော့ ကျွန်မသွားနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်မသည် ကိုမြညွန့်ကိုယ်အတိုင်းနှင့်ပင် သတို့သားအတွက် အဝတ်အထည်များ ချုပ်ပါသည်။ ပုဆိုးကိုလည်း ဘန်ကောက်လုံချည် အပြာနုရောင်ကို ရွေးဝယ်ပါသည်။

ခေါင်းပေါင်းဝယ်မည့်အခါတွင်မူ ကိုမြညွန့်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါတော့သည်။

“ဒီမှာ မယု၊ ခင်ဗျားလူရဲ့ ခေါင်းပုံစံကတော့လေ သူတစ်ယောက်”

တည်းပဲရှိတာနော်”

ကိုမြညွန့်ကဆို၏။

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲ ဘာပုံစံလဲ”

“နောက်စေ့က ချွန်းတယ်ဗျ၊ ခေါင်းပေါင်းက အဆင်သင့်ဝယ်ရင် ရပါတယ်။ သူရောက်လာမှ ကျွန်တော်သူခေါ်ပြီး အမိဝယ်ပေးပါ့မယ်။ စကော့ဈေးအနောက်ဘက်တန်းက ခေတ်ပျက်ပြီးစတုန်းက ကျွန်တော်တို့ စတည်းချရာမို့ ဒီဆိုင်တွေနဲ့ရင်းနှီးပါတယ်၊ စိတ်ချ ကျွန်တော်ဝယ်ပေး ပါ့မယ်”

ကျွန်မသည် လက်ထပ်ရန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းရာတွင် အမောဖြေ ခေတ္တနားစဉ်သော်လည်းကောင်း၊ အင်္ကျီများချုပ်ရန် အပ်စဉ်တွင်လည်း ကောင်း စကော့ဈေး ဒေါ်မမလေး (အပျိုကြီး)ဆိုင်တွင် စတည်းချပါ သည်။ သူကကျွန်မကို ညီမလေးလိုချစ်ပါသည်။ စိတ်တိုင်းကျစီစဉ် ပေးပါသည်။

“မယုရဲ့ သတို့သားက မဆိုးဘူးနော် လူချောပဲ”

ဒေါ်မမလေးကဆို၏။

“အစ်မကြီးက ဘယ်တုန်းကမြင်ဖူးလို့လဲ”

“ဟဲ့ မယုနဲ့တူတူ လက်ထပ်ဖို့ပစ္စည်းတွေဝယ်ခြမ်းနေတဲ့ သူငယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။ သတို့သားကဖြင့် ဘယ်ရောက် နေမှန်းမသိပါဘူး။ မယုနဲ့တွဲပြီး ပစ္စည်းတွေဝယ်တဲ့လူက သူ့သူငယ်ချင်း ကိုမြညွန့်တဲ့၊ ဗိုလ်မောင်လေးလိုပဲ သူသိပ်ချစ်တယ်၊ သူလည်း ရဲဘော် ဟောင်းပဲ၊ သတို့သားက သိပ်လှတာ။ အစ်မကြီးမြင်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ... မယုကလည်းနော် အစ်မကြီးစိတ်ညစ်လိုက်တာ၊

ဖိတ်စာကမ်းတော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဖိတ်စာတာဝန်လည်း ကိုမြညွန့်ပဲယူတယ်၊ သတို့သားမရှိလည်း တစ်ယောက်တည်း ပွဲထွက်တာပေါ့”

“မယုကလည်း ဘယ်လိုဟာလဲ၊ စီစဉ်တာ မရေရာလိုက်တာ။ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း မမာနေတယ်။ ခင်ခင် (ဒေါ်အုံးခင်)လည်း သတို့သား မရောက်သေးတာ သိတယ်မို့လား”

“သိပါတယ် အစ်မကြီးရာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းပေါ့၊ အစ်မကြီးကလည်း ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ သတို့သမီးလုပ်ရမယ့် မယုကတောင် မပူဘဲနဲ့”

“မယုကလည်း ဘယ်လိုလဲနော်”

ကျွန်မအပေါ်တွင် စိတ်တိုင်းမကျလျှင် ယခုအချိန်ဆို အစ်မကြီးသည် ထိုစကားလုံးများကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ဆိုကာ ညည်းညူတတ်ပါသည်။

လက်ထပ်ရန် နှစ်ရက်မျှသာ လိုပါတော့သည်။ ကျွန်မ ဆူးလေဘုရားလမ်း တိုက်ခန်းတွင်ပင် လက်ထပ်ပွဲလုပ်မည်မို့ အိမ်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ မေမေကတော့ သမီးလတ် အကြွယ်အိမ်တွင် ခေတ္တသွားနေပါသည်။ လက်ထပ်မည့်မနက်မှ လာမည်ဟုဆိုပါသည်။

မိုးမချုပ်မိတွင် အိမ်သားများဝိုင်းထိုင်၍ လိုအပ်သည်များကို တိုင်ပင်နေကြဆဲ တံခါးခေါက်သံကြားပါသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အသံနှင့်အတူ သတို့သားကြီး ဘွားခနဲ တံခါးဝတွင် ပေါ်လာပါတော့သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဘာရမလဲ ဘာရမလဲ” ဖြူဖွေးသော သူ့သွားများ အကုန်ဖော်ကာ တဟဲဟဲရယ်ရင်း ထိုစကားလုံးများကို ရွတ်ဆို၍ သူ့လက်တွင်းမှ စစ်ရောင်လက်ဆွဲအိတ် အစိမ်းလေးထောင့်လေးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းတွင် ရောထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အမလေး ကိုယ်တော်ချော၊ ကျုပ်တို့ခုမှ အလုံးကြီး ရင်ဝကကျ တော့တယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ခင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ညှိုးတထောင်ထောင် နှင့် ရန်တွေ့ပါတော့သည်။

“ဒါတောင် နှစ်ရက်တည်း နှစ်ရက်တည်း လက်ထပ်ပြီးနှစ်ရက်ပဲ နေနိုင်မယ်” သူ့လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ထောင်ကာ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုနေ၏။

ကိုမြညွန့်နှင့်သူ ထမင်းစားရင်း လက်ထပ်ပွဲအတွက် ဆက်လက်စီ စဉ်ရန် အိမ်နောက်ခန်းသို့ ထသွားကြသည်။

အစ်မကြီး မမလေးသည် ကျွန်မကိုလက်ကုတ်၏။ အစ်မကြီး လက်ကုတ်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။

“သူ သူ သတို့သားလား” တီးတိုးကပ်ကာ ကျွန်မကို အစ်မကြီးက မေး၏။ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အကျည်းတန်လိုက်တာ” ဟု တိုးတိုးလေးပြော၏။ သို့သော် အစ်မကြီးရင်ထဲတွင်တော့ သတို့သားရောက်လာ၍ ပေါ့ပါးသွားပြီကို ပြုံးရွှင်လာသော အစ်မကြီးမျက်နှာက ဖော်ပြနေပါသည်။

ဧည့်သည်များရှင်းသွားမှ သတို့သားသည် ကျွန်မ အနားရောက် လာ၏။

“အချို... အချို ကိုကြီးလေ လက်ထပ်ဖို့ ဘာအဝတ်အစားမှပါ မလာဘူး။ အစီအစဉ်တွေကရော ဘာလဲ”

“သိပါတယ်။ ကိုမြညွန့်က ပြောမပြဘူးလား။ လက်ကြယ်သီးက အစ ဝယ်ထားပါတယ်။ စိတ်မထင်ရင် ဒီလူက ကြယ်သီးပေါက်နှစ်ခုကို ကြိုးနဲ့ချည်ချင်ချည်တာတဲ့ ကိုမြညွန့်ကပြောပြတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိနပ် ကအစ အကျီဝတ်စုံ၊ လက်ကြယ်သီး မကျန် ဝယ်ပြီးပြီ။ ခေါင်းပေါင်း

တစ်ခုပဲလိုတယ်။ လက်ထပ်ပွဲမှာလည်း ပညာရေးဝန်ကြီး ဦးသန်းအောင် တို့ လင်မယားက လက်ထပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဦးလေးသန့်က အခမ်းအနား များဆိုပါတော့။ ဦးထွန်းဖေ (ထွန်းနေ့စဉ်)က ဆုံးမစကားပြောလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အချို့ရာ။ တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ခုနေခါ ဦးစားပေးက တိုင်းပြည်ဆိုတော့ ကိုကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

သူက ဒါပဲပြောကာ ကိုမြညွန့်နှင့် သူထပ်မံဖြည့်စွက်ချင်သော ဖိတ်ရမည့်မိတ်ဆွေများ စာရင်းကိုဆွေးနွေးနေကြ၏။

ဪ... ခင်နှင်းယုအနေနှင့် ကျွန်းဧရီ၊ ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လိုက် မမြလေးနှင့် တပ်မတော်မှ ဗိုလ်တင်မောင်တို့ လက်ထပ်ပွဲကို ကျွန်မရေး ပြစဉ်က သွယ်လှယ်ယှက်တင်သော ကျွန်မ၏ စာရေးဟန်မှာ ကြည်နူး ဖွယ် လက်ထပ်ပွဲလေးပင်တည်း။

တကယ့် ကျွန်မ၏ လက်ထပ်ပွဲမှာမူ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးနှင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စီစဉ်လိုက်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်မ ရရှိသော ခွင့်တစ်လကို အချိန်ယူကာ ကျွန်မလက်ထပ်ပွဲကို ဝန်ကြီးချုပ် မရှိတုန်း ပြီးအောင်စီစဉ်လိုက်ရသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု မဆန်လိုက် လေခြင်း။ စိတ်ကူးထဲက ဝတ္ထုသာဆို အရောက်နောက်ကျသော သတို့ သား ရင်အုံကို သတို့သမီးက လက်သီးနှစ်ခုစုံထုကာ နှုတ်ခမ်းထွေထွေ စုရင်း ရန်တွေ့လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း၊ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ မျက်ရည်လေး လည်ကာနှင့် ဪ... မိန်းမတို့၏ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော ပင်ကိုမူရာစုံကို ဖော်ထုတ်၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မဘဝက ဤသို့မလာ။ သုံးနှစ်စောင့်ကြည့်၍ အတူတွဲနေရင်း အကဲခတ်သည်ဆိုပေမဲ့ သမီးရည်းစားလိုလည်း မရင်းနှီး၊ မုံရွာခရိုင်မှ ချောင်းဦးသားနှင့် ဝါးခယ်မသူဖူးစာဆုံရ၍ ငယ်သူငယ်ချင်းများလိုလည်း မဟုတ်လေတော့ လက်သီးဆုပ်ကာ ချစ်သူရင်ခွင်ကိုလည်းမထုရဲ။

နှုတ်ကလည်း ဘာတွေပြောရမှန်းမသိပေ။ ရင်ထဲမှာတော့ အပြည့် အသိပ်။

၁၃၁၂ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်၊ ၁၉၅၀ ပြည့်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပွဲပြီးခဲ့သည်။

ညဦးပိုင်းတွင် ရန်ကုန်၏ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကို လက်ထပ်ပြီးစ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး လှည့်လည်ကြည့်ကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ညဉ့် နက်နေပေပြီ။ အိမ်သားများ အိပ်ရာဝင်နှင့်ကြလေပြီ။

ကျွန်မသည် အဝတ်အစားလဲပြီး သူရိရာဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့ ၏။ သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အပါးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေမိ၏။ ဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီးသည် ညဦးကလောက် မဆူညံတော့။ လူသွားလူလာလည်း စဲစပြုနေပေပြီ။ ဆူးလေစေတီတော်ကိုမူ လျှပ်စစ်မီး ရောင်စုံအောက်တွင် ရွှေရောင်တဝင်း ဝင်းနှင့် သပ္ပာယ်စွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မားမားကြီးဖူးတွေ နေရသည်။

ဖဆပလတွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကလည်း အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင် လိုက်လျှင် ပထမဆုံး မှန်ပြတင်းမှ ဖူးတွေ ရသည်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဖြစ်၏။

ပြည်လမ်းအိမ်တွင် နေစဉ်က လသာဆောင်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့် လျှင် ကြည်ညိုစွာ ဖူးတွေ ရသည်ကလည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်။

ယခုလည်း ဆူးလေစေတီတော်ကို စူးစိုက်ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲတွင် အေးမြသွား၏။

“ချစ်သမီး၊ သတ္တလောကဆိုတာ သုခ၊ ဒုက္ခတို့နှင့် ပြွမ်းရာဌာနပဲ။ မင်းဘဝကို စတင်လျှောက်ရတော့မယ်။ စိတ်သောက ဗျာပါဒတို့နှင့် တွေ့ကြုံတဲ့အခါတိုင်း ငါဘုရားအားမမေ့ပါလင့်”

ဟူ၍ ပြောနေသလိုပင် စိတ်ထဲမှာ ထင်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆူးလေ

စေတီတော်မှ မျက်စိကိုရုပ်ကာ ကျွန်မအနားမှ လက်ထပ်ပြီးစ ခင်ပွန်း သည်မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။ သူသည်လည်း ကျွန်မမျက်နှာကို စူးစိုက်၍ မော့ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ခုန်သွားပါသည်။

ဘုရား ဘုရား ဤစူးစိုက်ကြည့်နေသူ မျက်လုံးရှင်၏ ရင်ခွင်ထက် တွင် ကျွန်မ ယနေ့ညမှစ၍ ပါးအပ်ကာ ဘဝခရီးကို ဆက်လက်ထွက်ခွာ ရတော့မည်တကား။

သူနှင့်စတင်တွေ့ခဲ့သော အတိတ်၏တစ်နေရာကို စိတ်ရောက် သွားမိသည်။

* * *

“ငါ x x မှပဲ၊ တို့ဖဆပလတွေ လုပ်လိုက်ရင် သောက်ရမ်းကြီးပဲ”
သခင်သာခင်သည် သူရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေကျ အဆဲစကားလုံး များကို အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း ကျွန်မတို့ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပါ သည်။ ထိုစဉ်က ဖဆပလဌာနချုပ်သတင်းနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးမှာ ဆရာဦးလှဒင် (ယခု အမျိုးသားပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်) ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ က ဒုတွဲဖက်မှူး ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဖိုးသာခင်ကြီး ဘာဖြစ်လာပြန်လဲ”
ဆရာ ဦးလှဒင်သည် လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ သခင်ချစ်မောင် (ထိုစဉ်က ဝိဇ္ဇာရဟူသော ဘွဲ့ကို သခင်ချစ်မောင်မရသေးပါ) တို့ လူစုရယ် သခင်တင်ရဲ့ သတင်းမဟုတ် ကဟုတ်က ရေးရမလားလို့ အိုးဝေနဲ့ ဟစ်တိုင်သတင်းစာတိုက်တွေကို ဝင်ပြီး စက်ရိုက်ချိုး၊ စာခုံတွေ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်ဗျာ.... သေပါတော့ သေပါတော့။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမှာ သတင်းစာသမားက ခြေလွန်လက်လွန်

ဖြစ်လာရင် သတင်းစာကို အရေးယူနိုင်တဲ့ ဥပဒေတွေ တစ်ပုံကြီးပါဗျာ။ ပြီးတော့ သူတို့က ဖဆပလ အလံတော်အောက်မှာ။ လုပ်ပုံက ဒီမိုကရေစီ မဆန်လိုက်တာ ကျွန်တော်သေချင်တယ်”

သူသည် သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကျွန်မစားပွဲ ရှေ့တွင် ပြောဆိုနေ၏။ သခင်ချစ်မောင်တို့မှာ ထိုစဉ်က ဆိုရှယ်နီအဖြစ် သို့ မရောက်သေးကြ။ ဖဆပလ လက်အောက်တွင်ပင် ရှိကြသေးသည်။ သခင်ချစ်မောင် ဖဆပလတွင် ရုံးထိုင်စဉ်က ကျွန်မရှေ့တည့်တည့် ရုံးခန်း ၏ထောင့်တွင် ထိုင်မြဲဖြစ်၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခပ်အေးအေးနှင့် ရိုးရိုးသားသား နေတတ်ပုံရပါသည်။

ကျွန်မလည်း ထိုသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း စိတ်ထဲမှာ အတော် ထိခိုက်သွားပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အရှိန်က ကျွန်မတို့ ဝါဒဖြန့်ချိရေး ဌာနကို ရိုက်ခတ်လာတော့သည်။

ဆရာဦးလှဒင်သည် နောက်နေ့တွင် ကျွန်မကိုပြောပြ၏။ “သတင်းစာတွေအားလုံးက သခင်ချစ်မောင်တို့လုပ်တဲ့ အပြုအမူကို ရှုတ်ချကန့်ကွက်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့သတင်းစာတိုက်တွေကို (တစ်လ) အထိပိတ်ပြီး ဆန္ဒပြကြမယ်။ တို့ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနက “လမ်းစဉ် သတင်းစာ” တစ်စောင်ကို စတင်ထုတ်ဝေရလိမ့်မယ်”

သူသည် လုပ်ငန်းစတင်ရန် ဦးလှ(တိုက်အုပ်)၊ ဦးလှတင် (လှသမိန်)တို့နှင့် ကျွန်မကိုပါခေါ်ကာ သတင်းစာတစ်စောင် သီးသန့် ထုတ်ဝေရန် ပြောပြသည်။

ပထမအထက်က သူ့အားပေးသောတာဝန်ကို ပြောပြ၏။ နောက် မှ ကျွန်မတို့သုံးယောက် လုပ်ဆောင်ရမည့် တစ်ဦးစီတာဝန်ကိုပြောပြ သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မလုပ်ဆောင်ရမည့်အလုပ်ကို လက်ကသာ စာရွက်ပေါ်ရေးမှတ်ရသည် စိတ်ကမူမပျော်တော့ပေ။ စိတ်ဝင်စားမှုက

လည်း ကျွန်မတို့ထုတ်ဝေရမည့် သတင်းစာပေါ်တွင်မရှိပေ။ စာပေသမား အချင်းချင်းဆိုသော စိတ်ဓာတ်က သတင်းစာများဘက်က နာကြည်း သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံပါဟု သတ်မှတ်ထားသော တိုင်းပြည်တွင် သတင်းစာတို့ဘက်က လွန်ကျူးလာသောအခါ အရေး ယူနိုင်ရန် တရားဥပဒေရှိပါလျက် ယခုလို သတင်းစာတိုက်ကို ရိုက်ချိုး သော အပြုအမူမှာ ဖဆပလလက်အောက်ခံ လူတစ်စုအနေနှင့် ခြေလွတ် လက်လွတ်နိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်သည်ကလည်းတစ်ကြောင်း၊ ထို အကြောင်းကြောင်းများ စုပေါင်း၍ စိတ်လက်အတော် မအီမသာဖြစ်ပါ သည်။

နောက်နေ့ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ကျွန်မကိစ္စတစ်ခုနှင့် အပြင်သို့ ထွက်ရာမှ ပြန်လာ၍ ကျွန်မတို့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဆရာဦးလှဒင် စားပွဲ၌ လူငယ်နှစ်ယောက်ထိုင်ကာ ဆရာနှင့်စကားပြောနေကြသည်။

“မခင်ယုရေ... လာဟေ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက မောင် မောင်ကျော်တဲ့၊ ဒီဘက်သူငယ်ကတော့ မောင်ကျော်သောင်းတဲ့၊ သူတို့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကွဲ့။ စာပေဝါသနာပါကြပြီး သတင်းစာ ပညာကို လေ့လာချင်လို့ တို့များဆီခေတ္တလာကူတာ”

ဆရာမိတ်ဆက်ပေးသည်နှင့် ကျွန်မ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ သူတို့ အား လေးစားကြောင်း ပြလိုက်ပါသည်။ ကိုမောင်မောင်ကျော်မှာ အသား လတ်၍ ပုသည် မျက်နှာဝိုင်းသည်။ ကိုကျော်သောင်းမှာ မျက်နှာရှည် ၍ပိန်သည်။ အသားညိုသည်။

ကျွန်မ စားပွဲတွင် ကျွန်မဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူတို့ဆရာနှင့် စကား ပြောကြပြီး ခေတ္တကြာ ပြန်သွားကြသည်။

“ဆရာ ဆရာ သူတို့က ဘာလာလုပ်မှာလဲဟင်။ ဘယ်သူကလွတ်

လိုက်တာလဲ”

ကျွန်မ မေးလိုက်သံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာသည် မျက်လုံးလေးပြူးသွား၏။

“ဟဲ့... မခင်ယုရဲ့ ကျားကြီးလေ၊ ကျားကြီးကလွတ်လိုက်တာ”

ဆရာ၏ အဖြေကိုကျွန်မနားမလည်။

“ကျားကြီး... ဘာကျားကြီးလဲဟင်”

“ဪ... ငါ့တပည့်နှယ်နော်၊ အ၊လိုက်တာ။ ကျားကြီးဆိုတာ ဗဆွေကြီးပေါ့ဟ”

“ဆရာကလည်း ဦးဗဆွေကိုတော့ မယုသိတာပေါ့။ ဆရာက ကျားကြီးဆိုတာနဲ့ မယုလန့်သွားတာပဲ”

ကျွန်မရယ်သောအခါ ဆရာကလည်း လိုက်၍ရယ်ပါသည်။ ဦးဗဆွေမှာ မနက်ပိုင်းကပင် ကျွန်မ၏စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်ကာ ဆရာနှင့်စကားပြောနေကြသေးသည်။ သူ့အသံမှာ ဝဲ၍မျက်လုံးစင်းကာ စကားပြောသောကြောင့် ကျွန်မသူ့ကို သတိထားမိပါသည်။

များသောအားဖြင့် ကိစ္စတစ်စုံတစ်ခုရှိ၍ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး နှင့်တွေ့ဆုံရန် ရုံးခန်းသို့ တိုက်ရိုက်သွားရောက်ကြသူများမှာ ဌာနဆိုင်ရာ အတွင်းရေးမှူးများသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးများမှာ ကျရောက်သောတာဝန်ကို ဌာနဆိုင်ရာ အတွင်းရေးမှူးများကသာ တစ်ဆင့် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

နောင်သောအခါ ဦးဗဆွေနေသောပြည်လမ်းအိမ် (ယခုရုရှားသံရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်) တစ်ဖက်ခန်းတွင် ကျွန်မသည် ဘဘတို့၊ ဦးလေး ဦးသန်းရွှေတို့နှင့်အတူ ပြောင်း၍နေပါသည်။ ကျွန်မဦးဗဆွေအကြောင်း တွေးနေဆဲမှာပင်....

“မောင်ကျော်သောင်းတို့ မောင်မောင်ကျော်တို့လာတာကို ငါ့

တပည့်က မကြိုက်လို့လား”

ဆရာကမေး၏။

“မကြိုက်စရာ မရှိပါဘူးလေ၊ မယုက ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ပြောတာ လည်း တဲ့တိုး၊ နေတာထိုင်တာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ် တယ်။ ဆရာက လူကြီးဆိုတော့ မယုကို ဘာမဆိုထိန်းသိမ်းပေးတာ။ ဦးလှတို့၊ ဦးလှတင်တို့ကလည်း ကိုယ့်မိသားစုလို ဖြစ်နေတာ။ အခု ရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားကတော့ စိမ်းတဲ့လူတွေမို့လား၊ အေးလေ သူတို့ရောက်လာတော့လည်း အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရတာ ပေါ့”

“သူငယ်လေးတွေကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး” ဆရာကဆို၏။
ကျွန်မက ဘာမှထပ်မံမပြောတော့ပါ။

ကျွန်မ ထိုစဉ်က ဆရာဦးလှဒင်၏ စားပွဲတွင် တွေ့ရှိခဲ့သော လူငယ်နှစ်ယောက်အနက် ဖိုးကျော်သောင်းဆိုသူမှာ ယခုတန်ဆောင် မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ည၌ ကျွန်မ၏ ညာဘက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင် ကာ ကျွန်မမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်နေသည့် ကျွန်မ၏ ချစ်သူဖြစ်လာ မည်ကို ကျွန်မလုံးဝ မမျှော်မှန်း မတွေးခေါ်မိပါပေ။

ယခုတော့ သူနှင့်ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးကြပေပြီ။

“အချို့... ဘာကို စဉ်းစားနေတာလဲ”

သူသည် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေရာမှမေး၏။

“ဪ... ကိုကြီးကို ပထမဆုံး စမြင်ဖူးတဲ့ အချိန်ကိုသတိရနေ တယ်”

သူသည် ကျွန်မဖြေသည်ကို ပြုံး၍နားထောင်နေ၏။

“အချို့ကို ကိုကြီးမြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချို့ကြည့်ပုံက သိပ်ရဲတာပဲ၊ အချို့ ကိုကြီးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး

စကားပြောရင် ရင်ထဲမှာခုန်ခုန်သွားတယ်”

“အို စိတ်ထဲမှာ ရှင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ရဲရဲကြည့်ပြီး ရဲရဲပြောတတ်တာ မဆန်းပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထဲကမသန့်မှ ယောက်ျားလေးကို ခိုးကြည့်တာ။ ယောက်ျားတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ”

“အဲဒီတုန်းက အချို့နည်းနည်းမှ မရိပ်မိတာ အံ့ဩပါတယ်။ ဆရာဦးလှဒင်ကြီးက နေ့ခင်းမှာ သတင်းထောက် တာဝန်ကိုပေးပြီး ညဘက်မှာ ညအယ်ဒီတာ လုပ်ခိုင်းတယ်။ ကိုကြီးစိတ်ထဲမှာ အချို့ ရုံးဆင်းသွားမှာ သိပ်စိုးတာပဲ။ ဒါကြောင့် တမင်အပြင်မှာ သတင်းထောက်လုပ်ရင်း တယ်လီဖုန်း လှမ်းလှမ်းဆက်ရတာ “ကျွန်တော် သတင်းထူးတွေပါလာတယ် အချို့ ရုံးမဆင်းပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါလို့ ပြောရတာ။ ညဘက်ရောက်တော့ အဲဒီစားပွဲမှာ အချို့နေ့လယ်ကတည်း ဖြတ်ပေးခဲ့တဲ့ သတင်းတွေရော၊ ကိုကြီးစုလာတဲ့ သတင်းတွေရော တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေရတာ ခြောက်သွေ့လိုက်တာ။ နောက်တော့ သခင်သာခင်ကြီးလည်း ရုံးမှာအိပ်တော့ အဖော်ရရော။ ဒီကကောင်က မိချိုကို စိတ်ထဲက ကြိုက်နေပါတယ်ဆိုကာမှ သခင်သာခင်ကြီးက “ခင်ဗျား မခင်ယုကို ကြိုက်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့၊ သူရေးတဲ့ ပုံမနှိပ်ရသေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကျွန်တော့်ကိုပေးဖတ်တယ်။ သူတစ်နေ့ကျရင် စာပေနယ်မှာ စွံဖို့အလား အလာ ရှိတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် ကျွန်တော်က ချစ်လှိုင်ကို မခင်ယုနဲ့ ယူစေချင်တာဗျာ ချစ်လှိုင်ကလည်း စာပေသမားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်လှိုင်က ကျွန်တော်နှမ မငယ်ကို နောက်ပိုးကြိုက်နေတော့ မခက်ပါလားဆိုပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာပဲ”

“ဟင်.... သခင်သာခင်ကြီးကသာ ထင်တာပါ။ စာပေအပေါ်မှာ ဝါသနာပါတာချင်းတူတာနဲ့ ကိုချစ်လှိုင်နဲ့အချို့ လက်ထပ်လို့မဖြစ်ပါဘူး။”

သူ့ကိုမဝေဖန်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်လေ သူ မဆိုးပါဘူး၊ ကိုကြီးရဲ့ တခြား သူငယ်ချင်း အတော်များများကတော့ အချို့ကို သဘောမကျဘူး၊ (သူ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြရင်း) သူကတော့ အချို့ကို မြင်မြင်ချင်းမုန်းတယ်တဲ့”

“ဟား ဟား” ကျွန်မက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၏။ “သူမုန်း တာ မဆန်းပါဘူး။ ကိုချစ်လှိုင်(ကိုကိုမောင်)ကလည်း အချို့ကို ပြောဖူး တယ်။ ဦးဗဆွေကြီး ပြည်လမ်းအိမ်က ပြောင်းသွားတော့ ဦးဗဆွေအခန်း မှာ သခင်သာခင်ပြောင်းတယ်၊ ကိုချစ်လှိုင်လည်း မငယ်နဲ့ လက်မထပ်ရ သေးပေမဲ့ သခင်သာခင်နဲ့အတူ လာနေတယ်။ ဒီတုန်းက ကိုကိုမောင်ဆို တဲ့ ကလောင်နာမည်ကို မယူသေးဘူး။ အဲဒီတော့ သူနဲ့ အချို့နဲ့ ရင်းရင်း နှီးနှီးသိလာတယ်။ သူကပြောတယ် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မြင်မြင်ချင်း သိပ်မာနကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားကို စတွေ့တာ ဖဆပလ ပထမဆုံးညီလာခံ မြင်းပြိုင်ကွင်းဟောင်းမှာ လုပ်နေတုန်းကပေါ့တဲ့။ အချို့ရဲ့ ရှေးဆုတောင်းပေါ့၊ မြင်မြင်ချင်း မုန်းကြတယ်ဆိုတာ အစ်ကို တွေကတောင် ညီမလေးလေးယောက်ထဲမှာ အချို့ကို အကျည်းတန်လို့ ထင်ပါရဲ့ သိပ်အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတဲ့။ အချို့ ခုတော့ ဝမ်းမနည်းတတ်တော့ဘူး ဘဝကုသိုလ်ပေါ့လေ”

“အချို့ဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ သိတဲ့ကိုကြီးကို တော့ မိချိုက စောစောစီးစီး အသိအမှတ်မှမပြုဘဲ။ ဖဆပလ သတင်းစဉ် မှာ သတင်းထောက်လုပ်နေတုန်းက အချို့ မက်ထရစ်စာမေးပွဲ အောင်တဲ့ နှစ်ကလေး၊ အောင်စာရင်းတွေထွက်လာတော့ ကိုကြီးက အစောကြီး တယ်လီဖုန်းကနေ သတင်းပေးခဲ့တာပဲ”

“ဪ... ဒီတုန်းက မိချိုမှာ လွမ်းနာကျနေချိန်၊ စာမေးပွဲအောင်လို့ ဝမ်းသာရမယ့်အစား၊ ငါစာမေးပွဲအောင်ပေမဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆက်မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုတင်အောင်ထွန်းနဲ့ တွေးခေါ်စီစဉ်ထားကြတာတွေ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလို့ သိထားတဲ့အချိန်ဆိုတော့ အဲဒီနေ့ကများ ဝမ်းသာရမယ့်အစား ငိုချင်လိုက်တာ”

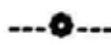
သူသည် ကျွန်မ မေးစေ့ကိုကိုင်ကာ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း “အချို အချို သူ့တင်အောင်ထွန်းကို ခုထိမမေ့နိုင်ဘူးနော်”

သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုနေ့ည ထိုအချိန်တွင် ထိုစကားကို မဆိုသင့်ပါတကား။

“အချို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကြီးရယ်” ကျွန်မသည် တုန်ယင်စွာ ဆိုမိ၏။

ရေလှိုင်းပြာရောင်ဖဲစကို မင်္ဂလာဦးအိပ်ရာ ခမ်းနားအတွက် ရွေးချယ်ခဲ့သော ကျွန်မ၊ စိတ်ကူးသိပ်ယဉ်ချင်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်လောကထဲမှာပင် နေချင်သောကျွန်မ။

ရေပြာလှိုင်း၏ ကမ်းစပ်သောင်ပြင်တွင် ချစ်သူနှစ်ယောက်မျဉ်းပြိုင်ဖြောင့်နှစ်ကြောင်းကို ရေးဆွဲမိသောအခါ၊ မျဉ်း၏ အဖျားစွန်းနှစ်ခု တို့သည် မည်မျှပင် ဆက်လက်ဆွဲသားသော်လည်း မဆုံမိကြပေ။

အခန်း (၄) ပျားရည်မဆမ်းပါ

ချစ်လှစွာသောချို

စစ်ကိုင်းတောင်ရိပ်ဟာ အေးမြချမ်းငြိမ်တယ်
ဆိုပေမဲ့၊ စစ်ကိုင်းမြို့ဟာ ကိုကြီးအတွက် သိပ်ခြောက်သွေ့
တာပဲ။

အညာရဲ့နွေဟာ ပူပြင်းလွန်းတော့ သစ်ရွက်တွေ
လည်း ကြွေကုန်ကြပြီ။ အချိုသာတကယ်လို့ ကိုကြီးနဲ့
တူတူ လိုက်နေနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့၊ စိတ်ထဲမှာ ဒါလောက်
သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့... အညာသားတစ်ယောက်ဟာ အညာနွေရဲ့ အပူ
ကို အပြင်ဗဟိဒ္ဓအနေနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်လေ။ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီးမှ ဟန်နီးမွန်းလည်း မထွက်ခဲ့ကြ
ရသေးဘူး။

ဖြစ်နိုင်ရင် အချိုတို့မေမေ နေကောင်းတဲ့အခါ
သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်မှာ အချို ကိုကြီးနဲ့အတူလာနေပါလား။

ချစ်ဇနီးကြီးနဲ့တကွ အိမ်သားအားလုံး ကျန်းမာ
ချမ်းသာပါစေ။

ကျော်သောင်း

ကျွန်မသည် သူ့စာကို လက်ထဲကိုင်ထား၍ မေမေ့ကိုစာ၏
အဓိပ္ပာယ် အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“အေးလေကွယ် သမီးလိုက်သွားပါဦးလေ၊ သူ့ခမျာ လက်ထပ်ပြီး၊
ဒီမှာနေသွားတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲ၊ မေမေလည်းနေကောင်းပါတယ်”

ကျွန်မသည် ပစ္စည်းများပြင်ဆင်ပြီး စစ်ကိုင်ကိုသာလိုက်သွား
ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ မေမေ့အတွက် စိတ်မချဖြစ်နေလေသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါက်တာဦးသန်းအောင်က မေမေ့အား နောက်ခြောက်
လလောက်ပင် အသက်ရှင်နေနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်၏။

ကျွန်မစစ်ကိုင်ရောက်၍ သူငှားနေသော အိမ်ငယ်လေးအဝင်ဝ
တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ စိတ်မကောင်းပါ။ အိမ်လေးမှာတော့
သူ့ခြံ သူ့ဝင်းနှင့် အညာဆန်ဆန် ဆောက်ထားသော တစ်ထပ်အိမ်ငယ်
လေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမေ၏ညီမများဖြစ်သော ဒွေးလေးသွယ်
နှင့် ဒွေးလေးဇွန်က ကျွန်မအားဆီးကြိုပါသည်။ ကျွန်မ မျက်နှာမှာ
ကသိကအောင့် ဖြစ်နေကောင်းဖြစ်နေပေမည်။

“ဒွေးလေးသွယ်တို့လည်း သူ့ဒီအိမ်မှာ ငှားနေမယ်ဆိုလို့လာပြီး
ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးနေတာပါ။ ခုံတန်းလျားလေးတွေ ဘာတွေတောင်
မြင်မကောင်းလို့ ဒွေးလေးသွယ်တို့ရွှေ့ပြီး ဧည့်သည်ထိုင်ဖို့ထားရတယ်။
သူက ဘာမှထားတာမကြိုက်ဘူး”

ကျွန်မသည် ချက်ချင်းလိုပင် မျက်နှာကိုပြင်၍ အဒေါ်ကြီးနှစ်

ယောက်အား ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သူ့အဒေါ်များနှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

“အချို့ ဒါက ဒွေးလေးသွယ်၊ ဒါက ဒွေးလေးစွန်၊ ဒွေးလေးစွန်က ကျောင်းဆရာမလုပ်တယ်”

ကျွန်မသည် ပစ္စည်းများကို အိပ်ခန်းထဲသွင်းကာ နေရာချထားလိုက်၏။

“ဦးကျော်သောင်းကြီးကလေး အချို့လာမယ်ဆိုတာပြော မထားဘူး။ အချို့ရဲ့အမေကြီး နေမကောင်းဘူးလို့တော့ ကျုပ်တို့ကို ပြောထားတယ်။ အချို့ဒီမှာ စိတ်အေးလက်အေးနေ၊ ကျုပ်တို့ ချက်ကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ နာတာရှည် လူမမာကို ပြုစုရတာ လူပန်းစိတ်ပန်းပဲ”

ဒွေးလေးသွယ်သည် သူ့တူကို “ဦး” တတ်ခေါ်၍ ကျွန်မကို အချို့ဟု ဘာကြောင့်ခေါ်မှန်းမသိပါပေ။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ မခင်ယုဟု ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း အိပ်ခန်းထဲကျန်ရစ်မှပင် ကျွန်မသည် သူ၏ တစ်ယောက်အိပ် မွေ့ရာပြင်ထားသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အပန်းဖြေထိုင်လိုက်၏။ သူသည် ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက် လုပ်နေသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒွေးလေးသွယ်ပြောလည်း ပြောစရာပဲ။ ကိုကြီးရဲ့ အိမ်ကလည်း အိမ်ဆိုလောက်ရုံပဲဟဲ့၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဧည့်သည်ထိုင်စရာ ကုလားထိုင်စုံလေးတောင် မထားဘူး။ ကိုကြီးကွပ်ပျစ်နဲ့အိပ်ရင် အချို့လည်း လိုက်အိပ်နိုင်ပါတယ်။ အပြင်ဧည့်ခန်းကတော့ နည်းနည်း သပ်သပ် ရပ်ရပ် ကုလားထိုင်အစုံလေးဘာလေး ထားဖို့ကောင်းတာပေါ့”

သူသည် ကျွန်မ ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ကျွန်မပခုံးကိုဖက်၍ ပြုံး၏။

“မချောစာ ခင်ဗျားလည်း ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ အဘွားကြီးတွေ

လည်း ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲဟင်”

ကျွန်မသည် တကယ်ပင် မပြည့်မစုံသော သူ့စကားလုံးများ အတွက် မေးခွန်းကိုထပ်မံမေးရ၏။

“အချို့ဘာသာ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးပြီးမွေးလာလို့ ရန်ကုန် မှာဘယ်လိုပဲနေနေ ဒီမှာဒီလိုပဲနေပါ။ ကိုကြီးတို့ စစ်ဝန်ထမ်းတွေ နာမည် သိပ်ပျက်နေတယ် သိရဲ့လား။ အထူးသဖြင့် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ရင်းမှူးတွေ ဆိုပြီး၊ ခေါင်းတပ်ပြီး ပိုနာမည်ပျက်တယ်။ တချို့တပ်ရင်း မှူးတွေရဲ့ အနေအထိုင်မတတ်တာရယ်၊ မသင့်တဲ့နည်းတွေနဲ့ ငွေရှာတာရယ်ကြောင့် နာမည်ပျက်ရတာပဲ။ တကယ်ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်ပြီး ငွေမရှာတဲ့တပ်သားနဲ့ တပ်ရင်းမှူးတွေမှာ သူတို့ကြောင့် နာမည်ရောပျက်ရတယ်။ ဒါတွေထား စမ်းပါလေ။ အတူနေရတဲ့ သင်္ကြန်ရက်မှာ ကိုယ်တို့ပျော်ပျော်နေရအောင်။ မေမြို့ကို တစ်ရက်တက်ပြီး သင်္ကြန်ရက်ညတွေမှာ မန္တလေးသွားနေမယ်၊ ရွှေမန်းသင်္ကြန်နဲ့ မြို့မတီးဝိုင်း အညာဂီတရဲ့အရသာကို အချို့ခံစားစေချင် တယ်”

ကျွန်မသည် သက်ပြင်းချကာ သူ့စကားကို နားထောင်နေ၏။

“ရွှေလင်ပန်းနဲ့လည်း အချင်းမဆေးပါဘူး၊ မိချိုကို သူလိုငါလိုပဲ မေမေက နနှင်းမှုန့်စားပြီးမွေးလာတာပါ။ ကိုကြီးနေတာကြီးက ဖြစ်က တတ်ဆန်းနိုင်လွန်းလို့”

“ဒါက တော်သေးတာပေါ့။ ရောက်စက ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ဂုန်အိတ်ပုံကြီးတွေ အပေါ်မှာ ဖျာချောခင်းပြီး၊ ဧည့်ခန်းမှာ မီးဖိုတစ်ခုနဲ့ တူဝရီး သုံးယောက်နေတာ။ နောက်မှ ဒွေးလေးသွယ်က ခုံတန်းလျားကြီး ရွှေလာလို့ ထိုင်စရာရှိလာတာ။ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ မိချို တပ်ရင်းမှူးလို့ နာမည်တပ်ထားပေမဲ့ တစ်လိုင်းပဲရသေးတဲ့ တပ်မတော်က ဗိုလ်တစ်

ယောက်အနေနဲ့၊ ဒါလောက်ပဲနေနိုင်မယ်။ ဒါထက်ပိုနေရင် အပိုငွေရှာလာ
လိမ့်မယ်။ မနေချင်နဲ့ မနေချင်နဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဓားပြလည်း
တိုက်မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ကဲထ ထမင်းစားရအောင် ခုချိန် ရေမချိုးနဲ့ အညာ
မှာကလေး နွေဆိုရင်သိပ်ပူတော့ ရေကို မနက်စောစော ချိုးရင်ချိုး မနက်
စောစောမချိုးရင် ညနေ နေအေးမှချိုးရတယ်။ နေ့ခင်းတွေ ဘာတွေ
သွားမချိုးနဲ့ အပူရှုပ်လို့သေလိမ့်မယ်”

သူသည် အရုပ်ဝယ်ရစ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဟန်မျိုးနှင့်
စကားသွက်သွက်ပြောကာ ဟန်ကလည်း ခပ်သွက်သွက်နှင့် ကျွန်မကို
နံနက်စာစားရန် ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

မေမြို့သို့သွားသော နေ့မှာ သင်္ကြန်ရက် မတိုင်ခင်၊ တစ်ရက်ဖြစ်
၏။ ရုံးကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ မြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်သို့သွားခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူသည် အိမ်တစ်အိမ်တွင် ကျွန်မကိုထားခဲ့ကာ ရုံးသို့ထွက်သွား
ပါသည်။ အိမ်ရှင်မမှာ အသက်အတန်ငယ်ကြီးပါပြီ။ ကျွန်မကို ဖော်ဖော်
ရွေရွေဧည့်ခံပြုစုပါသည်။

ကျွန်မ မျက်လုံးမှာ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာသို့ မျက်စိရောက်၍ ရောက်
၍ သွားပါသည်။ ညနေ နှစ်ချက်တီးကျော်လောက်မှ စစ်ယူနီဖောင်း
ဝတ်ထားသော အသက်ငါးဆယ်လောက် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ
သူပြန်လာပါသည်။

“အဘ.... ဦးတင်၊ အဲဒါမခင်ယုလေ ကျွန်တော့်ဇနီးပဲ”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်မကို ရွှင်လန်းအားရစွာနှုတ်ဆက်၏။
အဘိုးကြီးဟုပြောရသော်လည်း သူ့ဇနီးလိုပင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပါ
သည်။

“ကိုယ်တို့စစ်ကိုင်းကို လာခဲ့ဦးမယ်၊ ဖိုးကျော်သောင်းကလည်း
ကမန်းကတန်းကြီးကွာ”

“အချိန်မရှိဘူး အဘရ ခုပဲမန္တလေးကိုဆင်းရမယ်၊ သင်္ကြန်လွန်ရင် အဘတို့လာခဲ့ဦးနော်၊ ကဲကဲ... လာအချို့၊ အချိန်မရှိဘူး”

အဘ... ဆိုသူတို့ လင်မယားကိုနှုတ်ဆက်၍ ကျွန်မတို့ မန္တလေးကို ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ သူ့ကိုကျွန်မမေးကြည့်မိ၏။

“ကို.... အဲဒီအဘ ဦးတင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ စည်ပိုင်းလေး တစ်ခု ခပ်မြင့်မြင့်တင်ထားပြီး ပိုက်သွယ်ထားတာ ဘာလုပ်တာလဲဟင်” သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၏။

“အရက်... အရက်... အရက်စည် သူကအဲဒီ အရက်ကိုပိုက်နဲ့ သွယ်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်းဇိမ်နဲ့သောက်တယ်”

“အို... အချို့ဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ရင်း၊ အဲဒီကိုပဲ မျက်စိရောက်နေတယ်” ကျွန်မသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဘဦးတင်နှင့် အရက်စည်ကိုပဲ တွေးလာမိ၏။

မန္တလေးကို ရောက်ပြီး၊ စစ်ကိုင်းမကူးသေးပါ။ သင်္ကြန်ရက်တွင် စိန်ပန်းရပ် ဦးသာရင်တို့အိမ်မှာ ခေတ္တနားနေကြပါသည်။

မန္တလေး၏ သင်္ကြန်ညရက်များသည် စည်ကားလွန်းလှ၏။ မီးများက ရောင်စုံပြုံးပြက်၍ ဂီတသံသည် တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းနေပုံရသည်။ ၈၄ လမ်း လမ်းမကြီးထဲသို့ကားဝင်မိလျှင် တခြားကားများ နောက်သို့ စဉ်ဆက်လိုက်ရတော့သည်။ တစ်လမ်းသွားလိုဖြစ်ကာ ပြန်လှည့်ကွေ့၍ မရတော့ပေ။

ပထမသော် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပျော်သလိုရှိ၏။ မြို့မ၏ဂီတသည် ကျွန်မနားတွင် အသစ်အဆန်းဖြစ်၍ သာယာနေသည်။ ကျွန်မတို့ ရှေ့ကားနှစ်စီးကျော်လောက်တွင် မြို့မတီးပိုင်းကားမှာ မီးရောင်စုံထွန်းကာ၊ တီးမှုတ်သွားကြသည်။ မဏ္ဍပ်တစ်ခုကို ရောက်တိုင်းရပ်၍ သီချင်း

တစ်ပိုဒ် တီးမှုတ်ပြ၏။

ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်တစ်ခုစီကလည်း အကဖြင့်ပြန်၍ ဖျော်ဖြေသည်။

မြို့လယ်မဏ္ဍပ်တစ်ခုတွင် အကစင်ပေါ်၌ ဘဲလ်မီခေါ် ရတနာ နတ်မယ်သည် ပေါင်တစ်ဖက်ကိုတန်းကာ၊ တန်းကာဝေ့ဝိုက်၍ တစ်ကိုယ်တော် အနောက်တိုင်းအကကို ကပြဧည့်ခံနေ၏။ ဖဆပလ အစိုးရဝန်ကြီးတစ်ယောက်သည် ပွဲလယ်ထိပ် ရှေ့တန်းလောက်တွင် ဘဲလ်မီအကကို ငေးနေသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကလည်း အပြည့်အညှပ် ပင်တည်း။

အက ရပ်နားသောအခါ မြို့မတီးဝိုင်းကားသည် ရှေ့သို့ ဆက်သွား ၏။ ကျွန်မတို့ကားလည်း နောက်မှဆက်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်တော့ အိမ်ပြန်မှာလဲဟင်”

ကျွန်မသည် သူ့ကိုမေးမိ၏။

“မပြန်ဘူး၊ မပြန်ဘူး မိုးလင်းအောင်နေမယ်”

သူသည် အော်၍ပြန်ဖြေလိုက်၏။ လူထုလှိုင်း၊ ဂီတလှိုင်းတို့သည် ကျွန်မကို မိန်းမောအောင် မဆွဲဆောင်နိုင်ကြ၊ ကြာသော်ငြီးငွေ့လာသည်။ ငြီးစိစိဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ပြန်ချင်သည်ဟူ၍ မပြောရဲ။ သူက အသံ ကျယ်ကြီးနှင့် “မိုးလင်းအောင်နေမယ်”ဟု ပြန်အော်လိုက်မှာကို ကြောက် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်နေ့ညများတွင်မူ သူ့မိတ်ဆွေများနှင့်သာ သွားလည်ရန် ကျွန်မပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကမူ မန္တလေးသင်္ကြန်ညကိုပျော်၍ မရတော့ပေ။

ညလယ်တွင် ကျွန်မနိုးလာ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် သူ့ကိုမတွေ့ရ။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနှင့်အသံကြား၍ ကျွန်မဆင်းလာ ၏။

အောက်ထပ်တွင် ရေနံဆီ မီးခွက်တစ်ခု ထွန်းထား၏။ မီးခွက်
ဘေးတွင် ဆရာဦးသာရင်ရော၊ သူပါတွတ်တွတ်-တွတ်တွတ်နှင့် ပါးစပ်
ကလည်းပြောကာ လက်ကလည်း၊ ရေးခြစ်နေကြပါသည်။ ဦးသာရင်
လက်ထဲမှာတော့ ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံတွေ့ရ၏။ သူ့လက်
ထဲမှာမူ ဖောင်တိန်နှင့်စာရွက်ဖြစ်သည်။

“ဟော မခင်ယု အိပ်မပျော်ဘူးလား”

ဦးသာရင်က လှမ်းမေး၏။

“အပြင်ထွက်ချင်လို့ပါ” ကျွန်မကဖြေလိုက်သည်။ သူသည်
စာရွက်တစ်ခုနှင့် ရေးမှတ်နေရာမှ ကျွန်မကိုမော့ကြည့်ကာ သူ့ဟာသူ၊
ဆက်လက်ရေးခြစ်နေပြန်သည်။

ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်၍ အိပ်နေ၏။ မိုးလင်းခါနီးမှ သူရောက်
လာကာ ကျွန်မဘေးတွင် လှဲလိုက်သည်။

“ကိုကြီး ဘာတွေရေးနေတာလဲဟင်၊ မိုးလင်းတော့မယ်”

“ဗေဒင်... ဗေဒင် တွက်နေတာ”

“အမလေး ရန်ကုန်မှာ အဲဒီလိုသာ ဗေဒင်ဟောရရင် ဗေဒင်ဆရာ
ထမင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုကြီးတွက်တာက ဟောစားဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ဗေဒင်
တွက်ရင် ဂဏန်းတစ်လုံးရဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

သူသည် ဒါလောက်ပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်ပါသည်။ သင်္ကြန်ရက်
ပြီးသွား၍ စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ကူးလာကြသည်။ နောက်နေ့တွင် သူသည်
မနက်ပိုင်းရုံးသို့ ထွက်သွားပြီး၊ နံနက်စာပြန်စား၏။

“အချို့ရေ... မေမြို့က အဘဦးတင်ဆိက ဒီနေ့ညစာ ဒီမှာလာစား
မယ်တဲ့ တယ်လီဖုန်းရတယ်။ အချို့ ကြည့်လုပ်ထားလိုက်။ ပန်းကန်
က ဘယ်လို၊ စားပွဲခုံက ဘာဖြစ်တယ် ခုံခင်းကလည်း မဖြူဘူးနဲ့ အချို့

စိတ်သောကများမနေနဲ့ဦး။ ကိုကြီးဒီမှာနေတာ ကျောင်းသင်္ခမ်းလို တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုနေတယ်ဆိုတာ သူသိပြီးသား။ ကိုယ်တို့ ရဲဘော်ဟောင်း အချင်းချင်းတွေမှာ အဆောင်အယောင်မလိုဘူး”

သူသည် ကျွန်မအကြောင်းကို ကြိုတင်သိသလိုပင် ပြောကာ ရုံးသို့ပြန်သွားပြန်သည်။

“သူဒီလိုပဲ နေတတ်ထိုင်တတ်လားဟင်” ဒွေးလေးသွယ်တို့နှင့် ညစာအတွက် ကူလုပ်ရင်း ကျွန်မကမေးမိ၏။ ဒွေးလေးသွယ်တို့စိတ် ထဲတွင် ကျွန်မသည် ခင်ပွန်းသည်၏ အကြောင်းကို ဘာမှမသိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ထင်ကောင်းထင်ပေမည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ သည်လည်း ဘာမှမသိသေးပါ။

ညနေရုံးဆင်းချိန်တွင် ကျွန်မထွက်၍ ကြိုမည်လုပ်နေစဉ် သူ အိမ်ရှေ့မှဝင်လာ၏။ သူသည် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်၍ ဆူပူလာပုံရ၏။ သူ့နောက်ကလည်း လူနှစ်ယောက်ပါ လာ၏။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ မီးဖိုထဲမှပင် သူတို့အခြေအနေ ကို မသိမသာကြည့်နေသည်။

“ပြောလိုက်၊ ပြောလိုက်။ ခင်ဗျားတို့ ဘိုးအေ ပါလီမန်အတွင်းဝန် ကို သွားပြောလိုက် ကျော်သောင်းဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ အရင်စစ်ဝန်ထမ်း တပ်ရင်းမှူးတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ကြိုးကိုင်သလိုမရဘူးလို့ ပြောလိုက်။ ဒီသုံးခရိုင်က စစ်ဝန်ထမ်းတပ်တွေကို စနစ်တကျ တပ် မတော်ထဲ ပြန်သွင်းဖို့လုပ်ပြီးရင် ကျုပ်လည်းပြန်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်သည် စကားကို အချီအချ တိုးတိုးပင်ပြော ကာ အတန်ကြာလျှင် ပြန်သွားကြသည်။ သူ့အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားမှ သူ၏နောက်က ကျွန်မလိုက်သွားမိ၏။ သူဝတ်ထားသော စစ်ယူနီဖောင်း

ကို သူ့ဘာသာ ချွတ်နေစဉ် စွပ်ကျယ်အသစ်တစ်ထည်ကို ကျွန်မကိုင်ကာ သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေမိသည်။

“ကျည်ဆန်ပဲ မရမကတောင်း၊ ကျည်ဆန်ရလို့ သောင်းကျန်းသူ တိုက်မလား အောက်မေ့တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဓားပြတိုက်စားဂိတ်ကြေး တောင်းစားနေကြတယ်။ ပြီးတော့ အထက်ကို ပြေးတိုင်လိုက်သေးတယ်၊ အထက်ကလည်း ကိုယ့်လူတွေလည်း ကိုယ်မနိုင်။ မအေပေးတွေငါနဲ့ တော့ တွေ့မယ်ကွာ၊ သူတို့ကြောင့်မို့ တကယ်တိုက်ရတဲ့ စစ်ဝန်ထမ်း လူကောင်းတွေ နာမည်ပျက်ရဦးမယ်”

“ဂလောက်-ဒိုင်း” စကားအဆုံးတွင် ကျွန်မချွတ်ပေးသည်ကိုမှ မစောင့်။ သူ့စစ်ဖိနပ်ကြီးကိုဆောင့်၍ ချွတ်ကာ ကန်ထုတ်လိုက်သည်မှာ ဖိနပ်တစ်ဖက်သည် နံရံသို့ သွားမှန်တော့သည်။

သူချွတ်လိုက်သော စွပ်ကျယ်ဟောင်းတွင် ချွေးများရွဲနေ၏။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးတစ်ခုနှင့် ကျောမှချွေးများကို ကျွန်မသုတ် ပေးကာ ကျွန်မလက်ထဲမှ စွပ်ကျယ်အသစ်ကို သူ့အား လှမ်းပေးလိုက် ပါသည်။

စွပ်ကျယ်ဝတ်ရင်း လွှာဖိနပ်ကို စီးကာ အခန်းပြင်ထွက်သွားတော့ သည်။

မကြာခင် အဘဦးတင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ညစာအတွက် ထမင်းစားပွဲ ပြင်ဆင်ပေးပြီး အိပ်ခန်းထဲကိုပြန်ဝင်ကာ တစ်ယောက် တည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေမိ၏။

“မခင်ယု တစ်ခါတည်းဝင်စားလေ” ဒွေးလေးသွယ်က ကျွန်မကို လာခေါ်သည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မနောက်မှစားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မအရက်ကိုကြောက်တယ်။ အနံ့လည်း မခံနိုင်ဘူး၊ သူ ဒီလိုပဲအမြဲသောက်နေလား”

“ဧည့်သည်လာတဲ့အခါပါ။ ဒွေးလေးသွယ်တို့နဲ့ နေတဲ့အခါတော့ သောက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညနေကလို စိတ်ဆိုးစရာတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင် သောက်ရော”

“ဒီလိုသာ ကြာကြာနေရင် ပျက်စီးတော့မှာပဲ” ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း ညည်းသလို ညည်းတွားမိ၏။

ညဘက်တွင် အဘဦးတင်တို့ ဘယ်အချိန်ပြန်သွားသည်မသိ။ ကျွန်မသည် ဧည့်သည်များကို ဟန်ဆောင်၍မှ နှုတ်မဆက်မိ ညစာကို လည်းမစားမိပေ။

ညဘက်တွင်တော့ သူသည် နဂါးတံဆိပ်အဝါပတ် စပါယ်ရှယ်ကို ရှိုက်၍ ရှိုက်၍သောက်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသည်။ ကျွန်မကလည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးအိပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေ၏။ ဆေးလိပ်တိုကို အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်၊ အဟွတ်အဟွတ် ချောင်းဆိုးလိုက်နှင့် သူတော်တော်နှင့် မအိပ်ပါ။ ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း ထွက်လာသော တံတွေးများကို ခုတင်အောက် ထွေးခံထဲသို့ ထွေးချလိုက်၏။

ဘယ်အချိန် ကျွန်မအိပ်ပျော်လိုက်မှန်းမသိ။ နံနက်လင်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူသည်ကျွန်မဘေးတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပေပြီ။ ခုတင်ဘေး သမံတလင်းပေါ်တွင်မူ ဆေးလိပ်တိုများ၊ ဆေးလိပ်ပြာများ ပြန့်ကျဲနေကြသည်။ ထွေးခံထဲတွင်မူ တံတွေးများ သလိပ်များကို ထွေးခံတစ်ဝက်ကျော်ကျော် တွေ့ရ၏။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်မ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ သင်္ကြန်ရက်နှင့်ရော၍ ခွင့်နှစ်ပတ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရုံးပြန်တက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်များ နောက်တစ်နေ့မှရမည်

ဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့တက်ရန် တစ်ရက်အချိန်ရ၍ သွားပါသည်။

လွမ်းစေတီရင်ပြင်တွင် ဒွေးလေးသွယ်တို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဘုရားဖူးနေကြသည်။ ကျွန်မသည် အရင်ဆုံးပြီး၍ ဘုရားပရိဝုဏ်ကို ကာရံထားသော အုတ်တံတိုင်းမှာ ရပ်ကာ စစ်ကိုင်းမြို့ဘက်သို့ ငေးမျှော် ကြည့်နေသည်။

“အချို့ ဒီအပေါ်ကလွမ်းကြည့်တော့နော် စစ်ကိုင်းဟာ သစ်ပင်ရိပ် တွေမိုးလို့ အေးမြချမ်းငြိမ်တယ်လို့ ထင်စရာပဲ ဟုတ်လား”

သူသည် နောက်ပါးမှလာရပ်ကာ စစ်ကိုင်းမြို့ကိုမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောပြ၏။

“အထဲမှာ တကယ်နေကြည့်တော့ လောဘဇောတွေ အပူရှိန်တွေနဲ့ ပူပြင်းလိုက်တာ”

“ကိုကြီး အခုလိုစကားပြောတော့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ။ စာထဲမှာလည်း စကားလုံးသုံးပုံတွေ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့က အဘဦးတင်တို့ လာမယ့်နေ့လယ်ကဆို အချို့လေ ကိုကြီးကို မြင်ရတာ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ပါးစပ်ကလည်းလေ... ဘာတွေရွတ်နေလဲမသိဘူး၊ တကတဲ ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ”

သူသည် ချမ်းငြိမ်စွာပြုံး၍ ကျွန်မအပါးတွင် ယှဉ်ကာ ရပ်လိုက်၏။

“ရွတ်ရဖတ်ရ လူကြမ်းကြီးလုပ်ရတာပဲ အချို့ရေ။ ကိုကြီးလေ လူကြမ်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒွေးလေးသွယ်တို့က ကိုကြီးရဲ့အမေနဲ့ အဖေ တူအမေကွဲ ညီအစ်မတွေ။ အမေက ပျော့ပျော့သေးသေးရယ်၊ ဒွေးလေး သွယ်တို့လို ရှည်ရှည်မာမာကြီး မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကတော့ အင်မတန် ကြီးတယ်။ အမေငယ်ငယ်က မန္တလေး ကင်းဝန်တိုက်မှာ သူစာသင်ခွင့်ရ တော့ စာပေလည်း ဝါသနာပါတယ်၊ သူကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာဘုန်းတော် ကြီးတွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး သာသနာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာပေတွေသာ

ဆွေးနွေးနေတာများတာပဲ”

“ဒီလိုဆို ကိုကြီးမေမေက ချောင်းဦးမြို့ ဇာတိမဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကျွန်မသည် မမြင်ဖူးလိုက်သော ယောက္ခမကြီးအကြောင်းကို ခုမှမေးကြည့်ရ၏။

“မဟုတ်ဘူး အဖေနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ ချောင်းဦးမှာအခြေချတယ်။ အဖေက ချောင်းဦးနားက ခင်မွန်ဇာတိပဲ။ အဖေက စီးပွားရေးသမားပါ လေ။ ကိုကြီးငယ်ငယ်က ကိုကြီးတို့သားအဖသုံးယောက် ချောင်းဦးမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးများ ပြန်တွေးမိရင်ပျော်စရာလေး၊ သက်သောင့် သက်သာ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလိုက်တာ၊ ကိုကြီးက တစ်ယောက်တည်း သားကိုး။ ဪ ခုနေ့များအမေရှိရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် လေသံအေးအေးနှင့် ပြောပြနေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့”

ကျွန်မက သူ့စကားကို ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“ကိုကြီး လူမှန်းသိတတ်ကတည်းက သူဖြစ်စေချင်တဲ့ သူ့သား အပေါ် ရည်မှန်းချက်ကို ခဏခဏပြောပြနေတာပဲ။ ငါ့သားတဲ့၊ မဂျို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ချောင်းဦးက အမေကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာ တော်ဆီမှာဖြစ်ဖြစ် သင်္ကန်းဝတ်ပါတဲ့။ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ပဲ စာပေတွေဆည်း ပူးပြီးနေပါ။ သူသီးသန့်ကျောင်း ဆောက်ပေးမယ်တဲ့။ အမေ့ကို အိပ်မက် မက်တဲ့အခါတိုင်းလိုလိုပဲ၊ အမေလက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက် ရင် သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကျွေးနေတာကိုပဲ တွေ့တာပဲ”

“ကိုကြီး မေမေပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် ကိုကြီးဘဝ အေးချမ်းမှာပဲ”

“အို အမေဆုံးသွားပြီး ကိုကြီးတို့သားအဖ ကစဉ့်ကရဲဖြစ်လိုက် တာ မပြောနဲ့တော့။ ကိုကြီးချောင်းဦးကခွာပြီး တံတားဦးမှာ ကျောင်း ဆရာလုပ်သေးတယ်။ ဂျပန်တက်လာတော့ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့စိတ်”

ကြောင့် တပ်မတော်ထဲကို ဝင်ခဲ့လေတော့ နိုင်ငံရေးသံသရာလည်မိရော။
နောက်ပိုင်းတော့ မိချိုကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် တဏှာသံသရာမှာ လည်မိ
ရော... ကဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုကြီးအမေသာရှိရင် အမေက အချို့ကို ချစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့သားကို သံသရာမှာ လည်အောင်လုပ်တဲ့ မိန်းမမို့ သူ
မုန်းမှာနော်”

“မမုန်းပါဘူး၊ ချစ်မှာပါ သိပ်ချစ်မှာ။ ကိုကြီးလေ... အချို့ကိုမြင်စ
က အမေနဲ့ တစ်ဝက်လောက်ကိုတူလို့ ချစ်တာ။ စကားပြောသွက်တာ
ပြတ်သားတာ သွက်လက်တာတွေရော လက်ဖွာတာရော တော်တော်
တူတယ်။ လုပ်ချင်ရင် အမေဟာ သူထင်တာ သူစွတ်လုပ်တာပဲ။ အဖေ
ကဖြင့် အမေ့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရတယ်။ ချောင်းဦးကို အားလပ်ခွင့်
ရတဲ့အချိန် တစ်ခေါက်သွားပါ။ ကိုကြီးတို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ
ဒေါ်ငြိမ်းဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုကြီးက သူ့ကိုချစ်လို့
ဒေါ်ကြီးလို့ခေါ်တယ်။ သူကလည်း ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ သူ့မှာ
သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူ့သား
ဟာ စစ်ထဲကိုဝင်သွားပြီး ပြန်မလာတာ ခုထိပဲ။ အဲ... အဲ... သူ့ကိုတွေ့
ခဲ့ရင် အမေ့အကြောင်းနဲ့ ကိုကြီးတို့ သားအဖသုံးယောက် ချောင်းဦးမှာ
နေထိုင်ခဲ့ပုံတွေကို မေးကြည့်၊ ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

သူ့အသံမှာ တိမ်သွားကာ သူ့အမူအရာက အတိတ်၏ ချမ်းငြိမ်
အေးမြပုံနှင့် သူ့အမေ၏ ရင်ခွင်ကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်နေပုံရ၏။

“မိချိုကိုချစ်မိလို့ ဘဝတစ်ဖန်ဖြစ်တဲ့ သံသရာမှာ လည်ရတယ်
ဆိုတဲ့အဖြစ်တော့ မရောက်စေရပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ မရောက်အောင်
လည်း အချို့ကြိုးစားပေးမှာပါ”

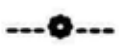
ကျွန်မ ထိုကတည်းကပင် သူ့အား သူ့မိခင်ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်

အောင်ပို့ရန် ကြိုးစားပေးမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကို စိတ်ထဲမှ ပြုမိပါသည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ဘဝ
 တစ်ဖန် ပြန်မဖြစ်သောတရား၊ သံသရာကို ပြတ်ရာပြတ်ကြောင်း ဖြစ်
 သည့် ဝိပဿနာတရားအစကို ဉာဏ်စဉ်နာရသည်အထိ အားထုတ်ခဲ့ဖူး
 သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့်သူသည် လွမ်းစေတီမှ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်
 မြဲမြဲကိုင်ကာ ဆင်းလာကြ၏။ ဒွေးလေးသွယ်တို့ကိုပင် ပြန်မကြည့်မိ။

ဪ အနာဂတ်ကို စိုးမိုးသော အရှင်မကြီးသဖွယ် မိမိကိုယ်ကို
 အထင်ကြီးသော မိခင်ယုပါပေတည်း။

နောက်တွင် ကျန်ရစ်သော လွမ်းစေတီ၏ ခေါင်းလောင်းသံများက
 “မင်းအနာဂတ်ကို မင်းမစိုးပိုင်ပါ” ဟု ညင်သာစွာ ပြောပြသည်ကိုပင်
 ကျွန်မ မကြားမိပါပေ။

အခန်း (၅)

ကျားစာကျေးခံရခြင်း

သူနှင့်တွေ့ဆုံရန် နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်မံ၍ ကျွန်မစစ်ကိုင်းသို့ မသွားရတော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးအကျလောက်တွင် သူရန်ကုန်စစ်ရုံးကြီး စစ်ဝန်ထမ်းဌာနချုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏မေမေသည်လည်း သူပြောင်းရွှေ့လာရပြီး တစ်လလောက်တွင် ကွယ်လွန်သွားတော့သည်။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်မ မသိသော ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ အိမ်သားများပြောပြသည်မှာ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားဆိုသလို ဤလူမှာ အစ်ကိုကြီးအား လာ၍ရှာသည်ဟုဆိုပါသည်။ တစ်ခါမှ ကိုကြီးနှင့်ထိုသူ မဆုံမိကြဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် ဧည့်သည်အား ထိုင်ဖို့နေရာပေးလိုက်၏။

“ကိစ္စက ကျွန်မကို ပြောလိုပြီးမယ်ဆိုလည်း ပြောခဲ့ပါ။ ဒီကနောင်ကြီးနဲ့ သူနဲ့မဆုံမိသလိုပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ကလည်း မဆုံမိဘူး။ ကိစ္စအရေးကြီးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မဆုံမိအောင် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်။ ကျွန်မ

ရုံးဆင်းချိန်က အစောဆုံး ၅ နာရီ။ သူက ၃ နာရီခွဲ ရုံးဆင်းတော့ တင်းနစ်ရိုက်ဖို့ ဘောက်ထော်ကိုထွက်သွားရော။ ဒီတော့ ည ၈ နာရီ လောက်မှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ကြတယ်”

ဧည့်သည်သည် ခဏမျှစဉ်းစားပြီးမှ “သူရှိတဲ့နေရာကို တယ်လီဖုန်းဆက်လို့ရလား” ဟု မေး၏။

“ရပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် ပြောပြလို့လည်း သူမသိပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ နက်ဖြန်ညနေ ဘယ်အချိန်လာရမယ်ဆိုတာသာ မေးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ”

ကျွန်မသည် တစ်ဖက်ခန်း ဦးလေးချစ်တို့အိမ်သို့ ကူးသွားကာ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ သူ့ဆီမှ အချိန်တောင်းလိုက်၏။ နောက်နေ့ ညနေ သုံးနာရီခွဲ အိမ်ကပင်စောင့်ရန် သူရုံးဆင်းလာသောအချိန်တွင် တွေ့မည် ဖြစ်ကြောင်း သူတယ်လီဖုန်းထဲမှ ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် ဧည့်သည်အား ပြောလိုက်ပါသည်။

ဧည့်သည်သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ထပြန်သွား၏။

ည ၈ နာရီလောက်မှပင် သူတင်းနစ်ရိုက်ရာမှ ပြန်လာတော့သည်။

“အချို့ နောက်တစ်ခါ ကိုကြီးသွားလေရာ တယ်လီဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

သူသည် ကစားစဉ်ဝတ်သော အဝတ်များကိုချွတ်ကာ ချွေးသုတ်ရင်း ခပ်မာမာအသံဖြင့် ကျွန်မကိုပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီး၊ အချို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။ အိမ်သားတွေကပြောတော့ အဲဒီဧည့်သည်ဟာ ညနေတိုင်းလိုလို လာတယ်တဲ့။ ကိုကြီးနဲ့မဆုံမိလို့သာကိုး”